

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 119^Ν
ΑΡΙΘ. 557

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ: **ΤΟ 2^ο ΜΟΥΣΙΚΟ ΤΕΜΑΧΙΟ:**
Βαβανό μου, Βαβανάκι μου!..)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΟΥΙΣ ΤΟΥ Κ. ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

Εβδομαί

**Ὁ διπλανός ὁ θεατῆς
ποῦ μὲ ἄλλους ἢ καὶ μόνος
γίνεται πάντοτε κριτῆς
καὶ δὴ μεγαλοφώνως.**

Τι βάσανο στὸ θέατρο ποῦ εἶν' ὁ διπλανός!
Φρικτό, εἰλικρινῶς!
Μόλις ἀνοίγει ἡ σκηνὴ μιλεῖ σιγὰ στὴ ντάμα του
κι' ὅσο τὸ ἔργο προχωρεῖ, ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ!
Πάρλα λοιπὸν ἀφάνταστη, πάρλα τοῦ μεροκάματου
σὰ νᾶναι οἱ δύο τους, μόνοι!
—Εἶδες ἀγάπη μου λοιπὸν; Φίνος ὁ Κυριακός.
—Κι' ὠραῖο καὶ τὸ νούμερο!

—Αὐτὸ θὰ ἤθελε Ζαζᾶ... —Δὲ στέκει σκηνηκῶς.

—Μπᾶ, Καλουτάκια θέλει
—Μὰ δὲ σ' ἀρέσει Νίκο μου, ἀλήθεια ἢ Ποζέλλι;
—Ἐλένη, τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λές; Ἐγὼ τὴ βρίσκω κοῦκλα
κι' ἤθελα νὰ τῆς ἔκανα μιὰ μέρα τὸ τραπέζι
—Κι' αὐτὴ τὴν ἄλλη, τὴν κοντὴ;

—Αὐτ' εἶναι σὰν πανοῦκλα
τι θέλει βρὲ καὶ παίζει;

—Μιμεῖται τὴν Ἀλίκη
Μὰ δὲ σ' ἀρέσει στὴν σκηνή;
—Πολὺ μασκαραλίκη!
—Γιὰ πές μου γιὰ τὴ Βέμπο.
—Θαρρῶ πὼς ὅταν τραγουδεῖ μασσάει πασσατέμπο.
ἀλλὰ χωρὶς ἀστεία,
εἶν' ὄλο χάρι καὶ δροσιά
καὶ ἔχει στὴν κορμωστασιά
δική της γοητεία,
χείλη ἀπὸ σάρκα κερασιά
ἀλλοιώτικη περπατησιά.
Σὰν βγαίνει, στὴν πλατεία
φωνές ἀρχίζουν:

—Κύριε,
σιγώτερα παρακαλῶ!
—Πᾶψε μωρὲ μυστήριε!
—Δὲν παύετε μὲ τὸ καλό;
—Πᾶψε νὰ μὴ σὲ στείλω!
(Αὐτὸς σηκώνεται ὀρθὸς
καὶ σὲ κυττάει ἐμβριθῶς)
—Κύριος! Κόφ' τὸ στυλο!...
Ἔ, πὼς ν' ἀκούσης ὕστερα στιχάκια καὶ ἀστεία!
Ἄναστατώνει' αὐθωρεὶ ὀλόκληρ' ἢ πλατεία
γίνεται μέγα πατιρντὶ καὶ πανηγύρι πρώτης
κι' ὁ «διπλανός» φροντίζει ἀπλῶς νὰ γίνετ' ἡ δουλειά του
ἐνῶ ἐν δὲν ἦταν φαλακρός ὁ Σαμαρτζῆς ὁ Φώτης
θὰ τράβαγε ἀπελπιστικῶς ὁ τάλας τὰ μαλλιά του!
Τι βάσανο στὸ θέατρο ποῦ εἶν' ὁ «διπλανός»!
Φρικτό! Εἰλικρινῶς!

ΣΤΙΧΟΠΛΟΚΟΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ

1

Ἰουνίου 1938

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
1. Τόμος
ΔΩΡΕΑ
16.8.85
ΗΜΕΡΟΜ
35282
ΚΡΙΘ.

Στὸ προσεχές:

**Η ΓΡΑΜΜΕΣ
ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΑΣ**

Ἐνα ἐξαιρετικὰ ἐν-
διαφέρον καὶ ἀπ-
λυτικώτατον γιὰ ὁ-
λοὺς ἄρθρον.

Αθηναϊκές νύχτες

Ενῷ ἀρχίζει ἡ βασιλεία τοῦ ὑπαίθρου

Μπορούμε πιά νά ποῦμε ὅτι τὸ καλοκαίρι ἐφθασε. Καὶ αὐτὸ μ' ὄλο πὸ ἀπειλητικὰ συννεφάκια τρομοκρατοῦν πὸ καὶ πὸ τὰ ἐράδρια τοῦς ὑπαίθριους θιασάρχας, διασχίζοντα πολυσημάντως τὸν ἀττικὸν οὐρανὸ ἐνῶ μιά μικρὴ ψυχρίτσα μπιμπικιάζει τοῦς γυμνοὺς ὤμους τῶν γυναικῶν, συντροφωμένη ἀπὸ μιά ἀνεπαίσθητη ὑγράσια σκορπισμένη ἐπάνω στὰ καθίσματα τῶν νυκτερινῶν κέντρων.

Τὸ ὅτι ἐφθασε τὸ καλοκαίρι μπορεῖ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς ἀπὸ πολλὰ πράγματα: ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῶν θερινῶν θεαμάτων καὶ τὸ ξεγύμνωμα τῶν θηλυκῶν. Ἰδίως μάλιστα ἀπὸ αὐτὸ. Ὅταν ἡ γυναικία ἀρχίζει νὰ... ἀφοπλίζεται — νὰ ἐξοπλίζεται καλύτερα — αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀποχαιρετίσαμε τὰ χειμερινὰ ρίγη.

Γιὰ νὰ συναντήσετε τῶρα Ἀθηναῖο μετὰ τὶς δέκα τὸ ἐράδρι στὸ σπίτι τοῦ πρέπει νὰ ἐφοδιασθῆτε μὲ τὸν φανὸ τοῦ Διογένους. Παντοῦ ἀλλοῦ μπορεῖτε νὰ τὸν ἐρῆτε ἐκτὸς μέσα σὲ κλειστὸ χῶρο.

— 22 —

Πρῶτος κοσμικὸς σταθμὸς εἶνε τὸ Μουσεῖο. Ἐκεῖ θὰ πάη νὰ πάρη τὸ βᾶπτισμα τοῦ καλοκαιρινοῦ... πυρός, καὶ τὴ γρανίτα τῆς, ἢ πρωτόγαλτη δεσποινίς τῆς μέσης τάξεως. Ἐκεῖ θὰ συναντήσετε τὸ νεαρὸ δανδὴ μὲ τὰ λαδωμένα μαλλιά καὶ τὴν ἀφογο τσάκισή πὸ μὲ μόνον μιά γκαζόζα ἀπασχολεῖ ἐπὶ 4 συνεχεῖς ὥρες τὸ «πόστο» τοῦ δυστυχῶς γκαρσονιῶ. Τὴν ἀπαρηγόρητη χήρα πὸ πᾶει ν' ἀφοσιωθῇ μακρὰ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου, στὴ μνήμη τοῦ μακαρίτη — οἱ χήρες πάνε πίσω ἀπ' τὸ Μουσεῖο — σ' ἕνα ἀπόμειρο παγκάκι στὸ πῶ σκοτεινὸ μέρος τοῦ κήπου. Τὸ μεσόκοπο σύζυγο πὸ ἐρχεται νὰ πῆ τὴν θραδυνή του μπύρα μὲ τὸ σχετικὸ μεζέ — ὑπάρχουν εἰδῶν-εἰδῶν... μεζέδες — ἐνῶ ἡ συμβία του λείπει γιὰ λουτρά στὴν Ὑπάτη. Τὶς πεταχτές καὶ πολὺχρωμες γυναικὲς πὸ ἐρχονται χωρὶς καθαλλιέρο καὶ φεύγουν σιμῆτως μὲ δυο-τρεις. Καὶ ἀφθονα ἄλλα εἶδη τύπων πὸ ἐρχονται ὄλοι δῆθεν γιὰ ν' ἀκούσουν μουσικὴ ἐνῶ στὴν πραγματικότητά ὁ καθεὶς ἐπιδιώκει κ' ἀπὸ ἕναν ἰδιαιτέρο σκοπὸ σύμφωνα μὲ τὶ; ὀρέξεις καὶ τὰ γούστα του.

Πόσο πῶ ἀπλᾶ εἶνε τὰ πράγματα στὰ λαϊκὰ κέντρα τοῦ Θεσίου ἢ τοῦ Τέρματος Ἀμπελοκήπων. Ὁ κόσμος ἐκεῖ, εἶνε ὀλιγαρκής. Τὰ γούστα του δὲν εἶνε πολυσύνθετα. Τὸ ἀπαντὸν τῆς καταναλώσεως εἶνε ἕνας γλυκυφραστὸς, τὸ πατροπαράδοτο λουκοῦμι καὶ ἡ γκαζόζα ἢ «χτυπημένη» πὸ τὴν ἀνοίγει τὸ γκαρσόνι μὲς τὴ μύτη τοῦ πελάτη.

— 23 —

Ἡ κυρία ὄμως θερινὴ διασκέδασις

τῶν Ἀθηναίων ἀποτελεῖται ἀπὸ τοῦς ὑπαίθριους κινηματογράφους. Ἡ ἐξόρμησις σ' αὐτοὺς εἶνε γενική.

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι ὁ κινηματογράφος τὸ καλοκαίρι ἐκτελεῖ τὸν ἴδιο προορισμὸ ὅπως καὶ τὸν χειμῶνα. Ὁ κινηματογράφος, ἰδίως τῶν συνοικιῶν ὅπου... ἀνθεὶ ἢ πόλυκατοικία, εἶνε τόπος συγκεντρώσεως, ὅπως ὁ «Γιαννάκης», ὁ «Ζαχαράτος», ὁ «Ζὸν ναρ», ἀλλὰ μ' ἕνα μεγάλο πλεονέκτημα ἀπέναντι τῶν κέντρων αὐτῶν, ὅτι στοὺς τόπους αὐτοὺς, δὲν εἶνε ἀπαραίτητα τὰ φῶτα... Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μικρὸ πρᾶγμα ὅταν τὸ καλοσκεφθῇ κανεὶς... Τρεῖς ὥρες

Ἀθηναῖοι περίπατοι.

σχεδὸν νὰ κάθεται δίπλα σ' ἕνα πλάσμα, ἀνώτερο κάθε περιγραφῆς — συντελούσης καὶ τῆς ἀνοίξεως — νὰ αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάσσεια του, ν' ἀκούς τὰ χτυπήματα τῆς καρδιάς του καὶ νὰ μὴ τολμᾷς τέλος νὰ ἀπλώσης τὰ πόδια σου, μὴ τυχὸν κατά λάθος λόγῳ τοῦ στενοῦ χώρου, ἀναμιχθῶν μὲ τὰ ὄνειρώδη μέλη πὸ φιλοξενεῖ τὸ διπλανὸ σου κάθισμα.

—Καλά, θὰ μάς πῆτε, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ πάμε στὸν κινηματογράφου γιὰ νὰ γίνον αὐτὰ τὰ πράγματα;

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη εἰς τὴν Φιλοθέην ἡ βάπτισις τοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Ν. Χάγερ Μπουφίδη. Ἀνάδοχος παρέστη ὁ κ. Κωνστ. Γεράρδος ὀνομάσας τὸν νεοφῶτιστον Πᾶνον,

Καὶ στοῦ «Γιαννάκη», αἴφνης, τί γίνεται;

Δὲν ἔχομε ἀντίρρηση, ἀλλὰ ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος πὸ μὴ μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι μὲ ἀναμμένα φῶτα γίνονται περισσότερες... γκάφες παρὰ μὲ σβυστά;

Θὰ πῆτε πάλι: "Ἐπρεπε νάρθῃ τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ τονίσωμε τὸν διθύραμβο τῶν σκοτεινῶν χώρων; Καὶ τὸν χειμῶνα, μήπως, δὲν ὑπάρχουν σινεμά; Ἀσφαλῶς, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καμμιά σύγκριση — γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους τουλάχιστον — μὲ τοὺς «θερινούς».

Τὸ χειμῶνα ἢ εἴσοδος ἔχει πενήντα δραχμές... γιὰ τοὺς δύο. Ὑστερα φορᾶνε ἕνα σωρὸ ρούχα, κ' αὐτῆ, κοστούμι, γραβάτες, κ' ἕνα κόσμημα ἄλλα ἐνοχλητικὰ, ἐξαρτήματα. Ἐνῶ τὸ καλοκαίρι!...

Ἡ εἴσοδος ἔχει πρῶτον τὰ λεπτὰ ἀπ' τὸ χειμῶνα. Ἄν ξεοδέψῃς ζόζες θεωρεῖσαι ὁ πῶ γαλαντόμος καθαλλιέρος.

Ἐκεῖνος φορᾷ μιά μπλουζίτσα μὲ κοντὰ μανίκια ἐνῶ ἐκεῖνη τὰ ἔχει καταργήσει στὴ δική της. Ἐκεῖνος φορᾷ ἕνα πανταλόνι στὸ ἐνῶ ἐκεῖνη δὲν φορᾷ... παρὰ μιά τίτινη φουστίτσα. Μ' αὐτὸ λοιπόν, τὸ ρυθμὸ, κ' ἐκεῖνος κ' ἐκεῖνη πετοῦν ἀπὸ πάνω τους κάθε περιττὸ πὸ ἐμποδίζει τίς ἐλεύθερες κινήσεις.

Ἡ ταινία στοὺς θερινούς κινηματογράφους ἀποτελεῖ περιττολογία. Εἶνε τὸ τελευταῖο πρᾶγμα πὸ προσέχει κανεὶς. Τὰ μάτια του ὁ θεατῆς τὰ καρφώνει δεξιά, ἀριστερά, ἐμπρός, πίσω, παντοῦ τέλος πάντων, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ὀθόνη.

Τὰ ζευγαράκια ἐφαρμόζουν στὸ φυσικὸ μερικὲς ἀπ' τὶς σκηνὲς πὸ ἐκτυλίσσονται στὴν ταινία. Τὶς πῶ ἐνδιαφέρουσες φυσικά.

Κ' ἐνῶ, ἀμφοτέρω, εἶνε ἀψησολημένοι στὴν ἀνταλλαγὴ τοῦ γλυκυτάτου ἀσπασμοῦ τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα, ἐκεῖνη ρίχνει μιά γρηγορη ματιὰ στὸ φίλη, γιὰ νὰ δῆ ἂν πέτυχε τὴ λαγνεμένη ἐκφραση τῆς Γκάρμπο κ' ἐκεῖνος, μὲ τρόπο, πετᾷ ἕνα λοξὸ βλέμμα στὴν ὀθόνη γιὰ νὰ θεβαιωθῇ ἂν ἢ περιπτώσεις τοῦ μοιάζει μὲ τὰ φλογερά ἀγκαλιάσματα πὸ ἔδινε ὁ Ρόμπερτ Τέυλορ στὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας».

Καὶ τὸ καλοκαίρι ἄκι προχωρεῖ...

Ο ΘΕΑΤΗΣ

Ἡ Τραγωδία μιάς γυναικός

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Δέκα πέντε ὀλόκληρα χρόνια μ' ἀπατούσε! Αὐτὸ εἶνε τρομερὸ.

Ἡ Τζούλια δὲν μιλοῦσε. Καθόταν στὴν πολυθρόνα μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Καὶ οὔτε ἔτρεμε, οὔτε φανέρωνε τὴν ταραχὴ πὸ θὰ ἔδειχνε μιά ἄλλη γυναῖκα ὅταν ὁ ἀντρας τῆς θὰ τῆς πετοῦσε αὐτὰ τὰ λόγια κατὰμουτρα. Τὸν ἄφηνε νὰ λέη, νὰ φωνάζῃ ν' ἀπειλῇ.

— Δέκα πέντε ὀλόκληρα χρόνια!... Κ' ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε κλεισμένη σ' αὐτὸ τὸ πακέτο μὲ τὰ γράμματα πὸ ἔμεναν κλειδωμένα μέσα στὸ σπίτι μας. Τὶ νὰ σοῦ κάνω; Νὰ σὲ σκοτώσω;... Δὲν ξέρω...

Ἡ Τζούλια ἄκουσε καὶ πολλὲς ἄλλες παρόμοιες φράσεις πὸ τὶς ὑπαγόρευε ἢ δικαιολογημένη ἀγανάκτησις τοῦ συζύγου. Κ' ὅταν ἐκεῖνος ἐσταμάτησε γιὰ λίγο, εἶτε γιὰ δὲν εἶχε ἄλλα νὰ πῆ, εἶτε γιὰ νὰ βρῆ ἄκόμα μερικὲς χτυπητές φράσεις κατὰλληλες γιὰ τὴν περίπτωση, ἐκεῖνη πικρῶθηκε καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ ὕφος μυχρὸ καὶ ἥρεμο:

— Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένῃς.
— Νὰ τὰ περιμένω;
— Ναι.
— Γιατί; Πῶς;

— Γιατὶ ὅταν ἦρθες καὶ ζήτησες νὰ μὲ παντρευθῆς ἤξερες πῶς ἀγαποῦσα κάποιον ἄλλον. Ἐκεῖνον πὸ ἀγαπᾷ ἄκόμα καὶ μ' ἀγαπᾷ. Σὲ πῆρα ἢ ἴδια ἰδιαίτερως καὶ σοῦ τὸ εἶπα. Ἐσὺ ἐπέμεινες. ἤξερες πῶς ὁ πατέρας μου ἦταν αὐστηρὸς κ' ἐννοοῦσε νὰ περάσῃ τὸ δικό του. Δὲν ἤθελε νὰ παντρευθῶ τὸ νεὸ πὸ ἀγαποῦσα γιὰτὶ ἦταν φτωγὸς καὶ δὲν εἶχε δημιουργήσει μιά θέσι, ὅπως ἐγώ. Γιατὶ ἐσὺ εἶγες καὶ θέσι καὶ χρήματα. Ἐκμεταλλεῦθηκες ἄκόμα τὶς οικονομικὲς δυσκολίες τοῦ πατέρα μου γιὰ νὰ ἐκβιάσῃς τὴν συγκατάθεσί μου. Κ' ἐκεῖνο πὸ ἤθελες τὸ κατάφερες... Ἀλλὰ οὔτε τὸ γρήμα, οὔτε ἡ κοινωνικὴ θέσι εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ χωρίσουν τὴν εὐτυχία σὲ μιά γυναῖκα. Θέλησες νὰ στερήσῃς τὴν ἀγάπη ἀπὸ τοῦ ὑπάρχεις πὸ ἀγαπιόντουσαν. Βλέπετε ὅτι δὲν τὸ κατάφερες.

— Ἐπίστευα πῶς ἢ ἀξιοπρέπεια...
— Ἡ ἀξιοπρέπεια! Ἀφῆσέ τὴν αὐτὴ τὴ λέει σὲ παρακαλῶ. Γιατὶ ἂν εἶχες ἀξιοπρέπεια δὲν θὰ ἐπέμενες ποτὲ νὰ κλέψῃς μιά ζῆνη εὐτυχία. Τὴν ἐκλεψες. Ἐπλήρωσες τὴν κακὴ σου πράξι... Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα πὸ εἶμασθε παντρεμένοι ἐσυνεχίζαμε τοὺς σχέσεις μας, ἐγὼ κ' ὁ Γιώργος.

Ἐτσι εἶχαμε συμφωνήσει ἀπὸ πρῖν. Γιατὶ ἀναγνωρίσαμε πῶς, αὐτὸς ὁ γάμος πὸ ἔγινε σχεδὸν διὰ τῆς βίας, δὲν ἔπρεπε νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τῆς δικῆς μας. Καὶ τὴν ἀπολαμβάνουμε ὄλον αὐτὸν τὸν καιρὸ, γιὰτὶ εἶχαμε ὀρκιστεῖ ν' ἀγαπιώμαστε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ. Νὰ εἶμαστε σὰν δυὸ ἄνθρωποι πὸ εἶχαμε παντρευτεῖ μυστικά.

— Καὶ βλεπόσατε πάντα!

— Ναι, πάντα! Στὸ διάστημα τῶν δέκα πέντε χρόνων δὲν πέρασε μιά βδομάδα χωρὶς νὰ ἰδωθοῦμε. Καὶ πρέπει νὰ σοῦ πῶ πῶς αὐτὲς οἱ εὐτυχισμένες στιγμὲς πὸ περνοῦσα κοντὰ στὸ Γιώργο, μούδιναν τὸ κουράγιο νὰ ὑπομένω τὶς ὥρες τῆς δυστυχίας πὸ ἔζησα μὲ σένα.

— Καὶ τότε γιατί δὲν ζήτησες νὰ χωριστοῦμε ἀργότερα γιὰ νὰ τὸν παντρευθῆς;

— Γιατὶ βρῖσκαμε πῶς ἦταν καλύτερα ἔτσι. Γιατὶ ἀπολαμβάναμε τὴν εὐτυχία μας, ἦταν καὶ μιά ἐκδίκηση ἐναντίον σου... Τώρα ἀνεκάλυψες ὅλη τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ ἦταν ἐπόμενο νὰ συμβῆ μιά μέρα. Καὶ δὲν μοῦ μένει τίποτ' ἄλλο πᾶ παρὰ νὰ φύγω.

— Ἡ ὑἄλλον νὰ σὲ διώξω! Γιατὶ ἐγὼ σὲ διώχνω. Πάρε αὐτὰ τὰ βρώμικα γράμματα καὶ φύγε. Φύγε καὶ νὰ μὴ σὲ ἐνααῖδω ποτὲ πᾶ στὰ μάτια μου! Ἄτιμη!

Ὁ σύζυγος, ἔξαλλος, ἀνοίξε τὴν πόρτα μὲ δύναμι. Ἡ Τζούλια ἔπρησε τὸ πακέτο μὲ τὰ γράμματα, πέρασε στὴν κἀμαρά τῆς ὅπου ὄφρασε ἕνα παλτό κ' ἕνα καπέλλο κ' ἔφυγε γορὶ νὰ γυρίσῃ νὰ ρίξῃ μιά ματιὰ πίσω τῆς.

— 24 —

Βγήκε στὸ δρόμο. Ἐβάδισε λιγά. Ἐνα ἥσυγο Ζαχαροπλαστεῖο βρέθηκε μπροστὰ τῆς. Αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ πῆ κάτω, νὰ καθῆται καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις τῆς. Ἐνοιθε μιά ταραχὴ ἔπειτα ἀπὸ τὴ σκηνὴ πὸ εἶχε μὲ τὸν ἀντρα τῆς.

Μπροστὰ σ' ἕνα ποτηράκι μὲ κονιάκ, συλλογιζόταν: Πότε, ἀλήθεια πέρασαν αὐτὰ τὰ δέκα πέντε χρόνια χωρὶς νὰ τὰ καταλάβῃ. Δέκα πέντε χρόνια — μιά ζωὴ ὀλόκληρη πὸ τὴν εἶχε μοιράσει ἀνάμεσα στὸν ἄντρα τῆς καὶ στὸν ἄνθρωπο πὸ ἀγαποῦσε ἀπὸ κορίτσι. Ὅταν τοῦ ἀνήγγειλε τότε — τὸ ἀναπόφευκτο τοῦ γάμου τῆς μὲ τὸν ἄλλον, ἔκλαψαν κ' οἱ

Ἡ Τζούλια πῆρε τὰ γράμματα καὶ πέρασε στὴν κἀμαρά τῆς.

δυό. Θά χῶρίζαν, λοιπόν; Θά χῶρίζαν οἱ δυό αὐτοὶ ἄνθρωποι πού ἀγαπιόντουσαν ὅσο κανένα ἄλλο ζευγάρι σὸ κόσμῳ.

— "Ὀχι, εἶπε αὐτή. Δέν θά χωρῶσμε.

— Μά πῶς; — "Ἄν ἔχουν τὸ δικαίωμα νά μὴ μᾶς ἀφήσουν νά ἐνωθοῦμε ὅπως θέλουμε, δέν ἔχουν τὴ δύναμι νά μᾶς ἐμποδίσουν νά βλεπόμαστε.

Καὶ συμφώνησαν ἔτσι.

*Ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα τοῦ γάμου της, ἡ Τζούλια, 20 χρόνων κοπέλλα τότε, συναντοῦσε τὸ Γιώργῳ — πέντε χρόνια μεγαλύτερό της — σ' ἓνα διαμερισμάτι πού εἶχε νοικιάσει γιὰ νὰ μένη. Ἐκεῖ ἡ Τζούλια περνοῦσε στιγμῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Γιατί ὁ Βεράλης ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους τῶν ἐγωιστῶν πού ἔχουν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ τους καὶ δέν φοβοῦνται καμμιά δυσάρεστη ἐκπλήξι σὸ συζυγικὸ τους μέτωπο.

*Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Γιατί ὁ Βεράλης ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους τῶν ἐγωιστῶν πού ἔχουν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ τους καὶ δέν φοβοῦνται καμμιά δυσάρεστη ἐκπλήξι σὸ συζυγικὸ τους μέτωπο.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Γιατί ὁ Βεράλης ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους τῶν ἐγωιστῶν πού ἔχουν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ τους καὶ δέν φοβοῦνται καμμιά δυσάρεστη ἐκπλήξι σὸ συζυγικὸ τους μέτωπο.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐπὶ αὐτῆς εὐτυχίας κ' ἔπειτα γυρίζε σὸ σπῆτι της, στὸν ἄντρα της, πού δέν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

κρατοῦσε κρυφὸ στὴν καρδιά της δέκα πέντε χρόνια:

— Αὐτὸν ἀγαπῶ!...

Δέν ἐγτύπησε τὸ κουδούνι, Ἡ Τζούλια εἶχε πάντα μαζί της τὸ

Αἱ προσεχεῖς

ἐκπλήξεις τῆς

ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Στὸ φύλλον 558 :

Ἡ γραμμὲς τῆς εὐτυχίας σας!

ἓνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρον πού θά σας δείξη πῶς νά γνωρίσετε τὸν ἑαυτὸ σας ἀπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ χεριοῦ σας.

Ἐπίσης, μιά νέα αὐτοτελῆς καὶ σπαρταριστὴ περιπέτεια τοῦ Σουμπερ, μὲ τὸν ἀσύλληπτο

Λωποδύτης-φάντασμα

Στὸ φύλλο 559 :

Ὁ Παρασκευᾶς στὰ... μπαιν μίξτ!

μιά ἀνεκδιήγητη περιπέτεια τοῦ ἐξωφρενικώτατου Παρασκευᾶ.

Στὸ φύλλον 560 :

Ὁ νέος ὁδηγὸς τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς

κάτι πού εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὴν συμπλήρωση τῆς κοσμικῆς μορφώσεως κάθε κοινωνικοῦ ἀνθρώπου.

ΣΤΑ ΠΡΟΣΕΧΗ ΦΥΛΛΑ : ἈΛΛΕΣ ἈΚΟΜΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ !

κλειδί τοῦ σπιτιοῦ. Ἄνοιξε τὴν πρᾶσινη πόρτα κ' ἀνέβηκε. Δέν τὴν ἄκουσε κανεὶς φαίνεται, γιατί κανεὶς δέν βγῆκε νὰ δῆ ποὺς εἶναι.

Στὸ πόρτ—μαντῶ εἶδε δυὸ ἀντρικὰ κάπελλα. Τὸ ἓνα τῆς ἦταν γνώριμο. Ἦταν τὸ καπέλλο τοῦ Γιώργου.

Τὸ ἄλλο πρῶτη φορά τὸ βλεπε. Ὁ Γιώργος, λοιπόν, εἶχε κάποιο φίλο του μέσα.

Στάθηκε. Στ' αὐτὰ τῆς ἔφθασαν ὀμίλιες. Ἐξώρρισε τὴ λέξι «Τζούλια». Ὡστε μιλοῦσαν γι' αὐτήν. Δέν ἦταν ἀδιάκριτη, μὰ δέν μποροῦσε νὰ μὴν ἐνδιαφερθῆ γιὰ κάτι πού τὴν ἀφοροῦσε.

Προχώρησε σιγά κ' ἔφθασε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ. Τὸ μικρὸ ἄνοιγμά της ἐπέτρεπε στῆς ὀμίλιες ν' ἀκούγονται καθαρά.

Καὶ ἡ Τζούλια ἄκουσε τὸ Γιώργο πού ἔλεγε:

— Ναι καὶ μὲνε Κώστα, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσης κ' ἐσύ, δέκα πέντε χρόνια μὲ τὴν ἴδια γυναῖκα δέν εἶναι μικρὴ ἱστορία. Ἄπορῶ κ' ἐγὼ ἄκόμα πῶς ἐκράτησα ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ μὲ τὸ ἴδιο πόσωπο.

— Εἶναι ὁμορφὴ γυναῖκα ὁμως ἡ Τζούλια.

— Ἀηλαδὴ θὲς νὰ πῆς ὅτι κρατιέται ἄκόμα. Ναι, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Τότε, τὴν ἐποχὴ ἄκόμα πού εἰμασθε στὴν ἀρχὴ τῆς ἀγάπης μας, ἡ Τζούλια ἦταν θαῦμα. Μιά ἐξαισία καλλογῆ. Τὴν ἀγαποῦσα σὴν τρελλός, Ἄλλα τὰ χρόνια περνοῦσαν... Καὶ ἡ σὴν ἡθελαι πού εἶχαμε νὰ βλεπόμαστε δι- ἀρκῶς δέν μᾶς ἄφηνε νὰ προσέχομε τὰ ἴχνη πού ἀφήνει τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, Ἄλλὰ ὁ καιρὸς ἔφερε τὴν ἐπίδρασί- του καὶ στὴν καρδιά μου.

Βαρῆθηκα πιά αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Τώρα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, κυττάζω μερικὲς στιγμῆς τὸ πρόσωπο τῆς Τζούλιας καὶ παρατηρῶ τῆς ρυτίδες της, τὸ δέριμα της πού δέν εἶναι πιά δροσερὸ καὶ κορταϊστικό ὅπως τότε... Ἐπειτα ἡ συνῆθει, τῶσα χρόνια μαζί!... Ὁλ' αὐτὰ μ' ἔχουν κουράσει.

— Ὡστε δέν τὴν ἀγαπᾶς πιά;

— Ὁμολογῶ ὅτι ἔχι. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ἀρχισα νὰ τὴν ἀνακαλύπτω ἐδῶ καὶ ἀρκετὸν καιρὸ, Σκέφθηκα πολλές φορές νὰ τῆς τὸ πῶ, ἄλλὰ πάντα τὸ ἀνέβαλλα. Δέν ἤθελα νὰ τὴν πικράνω. Ζήσαμε τῶσες χαρὲς καὶ τῶσες λύπες μαζί. Ἐπειτα φαντάσθηκα πῶς ἴσως θά τὸ σκεπτόταν κ' αὐτῆ... Γιατί κ' ἐγὼ ἀρχισα νὰ γερνᾶω Κώστα. Δέν εἶμαι πιά ὁ νέος τῶν εἴκοσι πέντε χρόνων, ὁ τρελλός ἀπὸ ἀγάπη κ' ἐνθουσιασμό. Πατῶ τὰ σαράντα.

— Ναι, Γιώργο, ἀλλὰ οἱ γυναῖκες σπάνια δίνουν σημασία σ' αὐτό. Ἄγαποῦν περισσότερο τὸ δεσμὸ πού τῆς ἐνώνει μ' ἓναν ἄνθρωπο, παρά τὸν ἄνθρωπο τὸν ἴδιο. Κι' ἐξ ἄλλου ἕνας ἄντρας σαράντα χρόνων δέν εἶναι γέρος. Ὡστε κἂν ἠλικιωμένος. Πολλὲς μάλιστα θεωροῦν τὰ σαράντα σὴν τὴν πῶ γοητευτικὴ ἠλικία γιὰ τὸν ἄντρα.

— Ἰσως... Ἄλλὰ μιά γυναῖκα πού πλησιάζει τὰ σαράντα εἶναι μιά ὑπόθεσις κάπως ἐνοχλητικὴ. Κι' ἔπειτα εἶναι καὶ τὸ ἄλλο... Σὲ λίγα χρόνια ἐκεῖνη θά γεράσει... Τί θά γίνη τότε; Θά ἐξακολουθοῦμε τὴν ἴδια ἱστορία; Μοῦ φαίνεται τρομερὸ...

— Ἰσως νὰ μὴν ἔχης ἄδικο. Ἄλλὰ τί θά κάνης;

— Θά τῆς μιλήσω καθαρά κ' ἀποφασιστικά. Θά τῆς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Εἶμαι βέβαιος πῶς θά τὴν ἀναγνωρίσει κ' αὐτῆ... ὁ ἄντρας της

ἄλλον αὐτὸν τὸν καιρὸ δέν ἔχει μάθει τίποτα. Ὡστε ἔχει ὑποπτευθεῖ τὸ παρ- ραμικρὸ. Ἄς ἀφοσιωθῆ, λοιπόν, σ' αὐτὸν πιά, ἄς ζητήσῃ ἐξεκούρασι στὴν οἰκογενειακὴ ζωῆ... Τῶσον καιρὸ τὸν ἔχει συνθῆσαι...

— Σκέπτεσαι τὰ δάκρυα; Τῆς σκη- νές; Μιά λιποθυμία ἴσως... Δέν κῶ- βουν ἔτσι εὐκόλα ἓνα δεσμὸ δέκα πέντε χρόνων...

— Τὰ σκέπτομαι Κώστα. Ἄλλὰ σκέ- πτομαι καὶ κάτι ἄλλο. Ὅτι καὶ παν- τρεμένοι νὰ εἶμαστε τῶσα χρόνια, θά εἶχαμε πᾶψει ν' ἀγαπιώμαστε πιά. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο. Ἐπὶ τῆσους θῆλω κ' ἐγὼ νὰ ζήσω λίγα χρόνια ἐλεύθερα. Νὰ βγῶ ἔξω μὲ μιά γυναῖκα καὶ νὰ πῶ: Αὐτὴ εἶναι φιλε- νάδα μου. Ἐπὶ τῆσους μ' ἐκνευρίζει τρομερὰ ἡ ἰδέα νὰ μὲ νομίζουν σὴν ἓνα εἶδος καλόγερου πού δέν ἀ- πολαμβάνει τῆς χαρῆς τοῦ κόσμου...

— Οἱ διαταγμοὶ κ' οἱ σκέψεις ὁμως εἶ- ναι περιττές πιά. Ἐχω ζυγίσει τὰ πράγματα κ' ἔχω πάρει τὴν ἀπόφα- σί μου...

— Καμμιά φορά, ὁμως, οἱ γυναῖ- κες μᾶς ἀφοσιώνονται ὅταν ἀκριβῶς θέλουμε ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτές. Ὅταν τῆς ἀγαποῦμε, μᾶς δίνουν ἓνα σωρὸ ἀφοριές... Ὅταν πάθουμε, ὁ- μως, νὰ αἰσθανόμαστε ἀγάπη γι' αὐ- τές καὶ ψάχνουμε νὰ βροῦμε μιά αι- τία χωρισμοῦ, τότε δέν μᾶς κάνουν αὐτὴ τὴ χάρι. Ὡστε ἓνα μικρὸ κ' ἀ- σήμαντο παραπτωματάκι δέν παρ- ούσαζει ἡ ζωὴ τους.

Καὶ στὴν περίπτωσι τῆ δικῆ σου πρὸ παντὸς τὰ πράγματα εἶναι ἄκό- μα χειρότερα. Γιατί καταλαβαίνω πῶς ἡ Τζούλια θά σὲ θεωρῆ σὴν ἓνα εἶδος ἀποκοῦμπι πού λένε... Κι' ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, τόσο θά αἰσθάνε- ται τὸν ἑαυτὸ της πῶς δεμένο κοντὰ σου καὶ θά σὲ θέλῃ πιά δικό της.

Ἐκλεκτοὶ στίχοι

Ἐρώτων θάνατοι

Τὰ περασμένα μάταια ζητῶ ν' ἀναστήσω, νὰ ξαναζήσω τῆς στιγμῆς πού ἐπέρασε κοντὰ μου νὰ θυμηθῶ τὰ δνεῖρατα πού ἐκάναμε τὰ βράδυο ὅταν γαλήνη ἐγέμιζε κ' ἴσκιους ἡ κάμαρά μου

Τὰ γράμματά σου μάταια διαβάζω ἀργὰ τῆς ὄρες πού ἡ σκέψη μου πλανιέται ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὰ περασμένα ὅπως κανεὶς σ' ἓνα βουβῶ γυρνᾶει κοιμητήρι διαβάζοντας δνόματα

σὲ τάφους σκαλισμένα Τοῦ ἐρωτᾶ καὶ τὸ Βωμὸ τὸν γκρέμισαν τὰ χρόνια κ' σὺ πού στάθηκες γιὰ μὲ ἡ Πολυαγαπημένη

στὴ μνήμη μου εἶσαι μακρινὴ ψυχρὴ σὴν πεθαμένη, σὴν πεθαμένη ἄλλων καιρῶν, — μέσα σ' ὕγρὴ μιά κρύπη πού κοίτεται μαρμάρην.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω. — Γιατί εἶσαι κοντός, Ὀλίβ. Ἄφοῦ ἐκ τῶ μεταξὺ θά τὸν βλέπω διπλό!...

Τὸ ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙ ΤΟΥ ΟΛΙΒ

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὁ Μάριος, ὁ Ὀ- λίβ, ὁ Καίσαρας καὶ ὁ Τιτίνος, μιλοῦσαν στὸ καφενεῖο γιὰ τοὺς φαρμακικοὺς ἄθλους των.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Τιτίνος, ἔπιασα μιὰ φορά ἓνα μπαρμποῦνι χοντρὸ σὴν τὸ χέρι μου.

— Χμ! Αὐτὸ δέν εἶναι τίποτε, εἶπε ὁ Καίσαρας. Ἐγὼ ἔπιασα πέρου ἓνα μπαρ-μποῦνι χοντρὸ σὴν τὴν γάμπα μου...

— Σπουδαῖο κατόρθωμα! φώναξε ὁ Ὀ- λίβ. Ἐγὼ ἔπιασα τῆς προῶλλες ἓνα μπαρ-μποῦνι χοντρὸ σὴν τὸ κεφάλι μου!

— Ναι, θυμοῦμαι, κάνει ὁ Μάριος. Σὲ εἶχα θανάσει τότε τὸ καζάνι τῆς μπου- ἄδας μου...

— Τί νὰ τὸ κάνω! ἀπόρησε ὁ Ὀλίβ. Καὶ ὁ Μάριος μὲ ἀπάθειαι: — Μὰ γιὰ νὰ βράσης τὸ μπαρμποῦνι σου!...

Ὁ ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ Ὁ ΟΛΙΒ ΚΟΘΩΝΙΑ

Ὁ Ὀλίβ καὶ ὁ Μάριος, ὅταν ἦσαν νέοι, ὀηρητοῦσαν μαζί στὸ στρατεῦμα. Μιά μέρα, στὴν θεωρία, ὁ ἐπιλοχίας ρωτᾶ τὸν Ὀλίβ:

— Τί εἶναι ἡ Πατρις γιὰ σένα; — Πατρις, κύριε ἐπιλοχία, εἶναι ἡ μή-τηρ μου!

— Μπράβο, στρατιώτα. Καὶ στερεφόμενος ὁ ἐπιλοχίας στὸν Μά- ριο: — Πές μας τώρα ἐσύ, τί εἶναι Πατρις; Καὶ ὁ Μάριος:

— Εἶναι ἡ μητέρα τοῦ Ὀλίβ, κύριε ἐπι- λοχία!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ ΜΑΡΙΟΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ!

Ὁ Μάριος συζητᾶ μὲ τὸν Ὀλίβ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. — Ἐμένα μὲ φοβίζει πολὺ ὁ θάνατος, Ὀλίβ.

— Καὶ μένα τὸ ἴδιο, Μάριε. Δυστυχῶς ἔμως, δέν θά μπορούσαμε νὰ τὸν ἀποφύ- γουμε...

— Καὶ ὁμως, ἐγὼ θά μωρῶσω. — Πῶς; — Ὅταν ἰδῶ ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνω, θ' αὐτοκτονήσω!

ΠΑΝΤΑ ΚΕΡΑΙΣΜΕΝΟΣ Ὁ ΜΑΡΙΟΣ

Ὁ Μάριος τὸ εἶχε εἶρεῖ τελευταῖα στὸ κρᾶσι καὶ ὁ φίλος τοῦ Ὀλίβ τὸν συμβου- λεύει:

— Δέν κάνεις καλὰ, Μάριε, θά ἀφήσης γρηγορὰ τὸν κόσμῳ αὐτό, ἂν ἐξακολουθῆς σῆς.

— Πιθανόν, ἀλλὰ δέν θά χάσω τίποτε ἀ' αὐτό. — Δέν σὲ καταλαβαίνω. — Γιατί εἶσαι κοντός, Ὀλίβ. Ἄφοῦ ἐκ τῶ μεταξὺ θά τὸν βλέπω διπλό!...

Τὸ ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙ ΤΟΥ ΟΛΙΒ

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὁ Μάριος, ὁ Ὀ- λίβ, ὁ Καίσαρας καὶ ὁ Τιτίνος, μιλοῦσαν στὸ καφενεῖο γιὰ τοὺς φαρμακικοὺς ἄθλους των.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Τιτίνος, ἔπιασα μιὰ φορά ἓνα μπαρμποῦνι χοντρὸ σὴν τὸ χέρι μου.

— Χμ! Αὐτὸ δέν εἶναι τίποτε, εἶπε ὁ Καίσαρας. Ἐγὼ ἔπιασα πέρου ἓνα μπαρ-μποῦνι χοντρὸ σὴν τὴν γάμπα μου...

— Σπουδαῖο κατόρθωμα! φώναξε ὁ Ὀ- λίβ. Ἐγὼ ἔπιασα τῆς προῶλλες ἓνα μπαρ-μποῦνι χοντρὸ σὴν τὸ κεφάλι μου!

— Ναι, θυμοῦμαι, κάνει ὁ Μάριος. Σὲ εἶχα θανάσει τότε τὸ καζάνι τῆς μπου- ἄδας μου...

— Τί νὰ τὸ κάνω! ἀπόρησε ὁ Ὀλίβ. Καὶ ὁ Μάριος μὲ ἀπάθειαι: — Μὰ γιὰ νὰ βράσης τὸ μπαρμποῦνι σου!...

Ὁ ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ Ὁ ΟΛΙΒ ΚΟΘΩΝΙΑ

Ὁ Ὀλίβ καὶ ὁ Μάριος, ὅταν ἦσαν νέοι, ὀηρητοῦσαν μαζί στὸ στρατεῦμα. Μιά

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Λοβαρέδ Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Σουρρεαλιστική ποίησης

Γράμματα του Τζανέττου

Καύσων

Αγαπίε «Εβδομάς»,
Μωρέ τί πράγμα είναι τούτο! 'Απ' την
πρώτη 'Ιουνίου μωρ' άδερφέ μου άρχινή-
σανε τὰ καύματα του κυνικού καύσων;
Μουρλάθηκα!...

«Άλλους τους ένο-
χλούνε τὰ παράσιτα
του ρανδιοφώνου. Έ-
μένα μ' αλαλιάσανε...
τὰ παράσιτα του κροσ-
βατιού. Έναν αποσει-
δωναν φλίτ τή μέρα
θέλω. Και τὸ ψεύτισε
κι' έλας ὁ κ. Φλίτ, ὁ
έπαγγελματίας νὰ
πούμε δολοφόνος του
κορηού! Αὔριο δηλα-
δής δὲ θὰ μὰς φτάνη
ούτε πενηντάρι, κατά-
λαβες φίλε μου;

Τέλος πάντων. Τί
λέγαμε; 'Α, ναι, γιὰ
τὸ φλίτ!... 'Οχι μω-
ρέ. Γιὰ τὸν καύσων!
'Ο καύσωνας λοιπὸν
μὰς πνίξε στή ζέστη,
άδερφέ μου! Σπάει κέφι ν' ανεβάξω τὸν ὑ-
δράργυρο στὸ θερμοόμετρο, φαίνεται! Κι'
άρχισα πὸς λὲς κι' ἐγὼ τὰ ταχτικά μου
μπάνια. «Στὴ θάλασσα;» Θὰ μὲ ρωτήσης.
«'Οχι, θὰ σ' ἀπαντήσω. «Στὸ χαμάμι;»
Θὰ μ' ἀρωτηήσης. «'Α, μπά, θὰ σ' ἀπαν-
τήσω!...»

Και σὺ θὰ μὲ ξαναρωτήσης:
— 'Αμ' πὸς τήρσιες ρὲ Βάδρακα τὰ
ταχτικά σου μπάνια;
— Στὸν ἰδρώς! Θὰ σ' ἀπαντήσω!
Και θὰν' ἀπάντησις πλερωμένη γιὰτί...
μὲ πλερώνεις πὸς σου συγγράπτω τὴν ἐ-
πιστολή! Μπαρτόν;

Τί λέγαμε λοιπόν;... 'Α, ναι, γιὰ τὸ
Φλίτ!... 'Οχι;... 'Α, ναι, ὅχι. Γιὰ τὸν
Καύσων!... Οὔτε γιὰ τὸν Καύσων!... Γιὰ τί
μυστήριο λέγαμε τότες;... Φτοὺ!... Μωρέ
γιὰ τὴ ζέστη λέγαμε και γιὰ τὰ μπάνια!
Ναί, γιὰ σου!

Μετάθην λοιπὸν στή Γλυφὰς έπροχτές.
Νεῦθηκα κουστομαρισμένα και κατῆλθα
λεωφόρο Ταυγροῦ. Μὲ τέτοια κουφδρα-
ση πὸς νὰ τὴν περάσης στήν Π λ α τ έ α
Φ θ ε ι ρ ῆ; Π ὤς; 'Αλλά τ' ἦτανε νὰ κα-
τέμω; 'Αναψα ρὲ παιδιὰ και κόρωσα και
τσουρουφλίτικα ὁ δόλιος! Δροσά, λέει,
σὴ Γλυφὰς; Ποιὸς πῶπε νὰ τοῦ ἀπαγο-
νίσω τὰ πόδια; Βλέπεις ρὲ φίλε μου κεί
κάτω κεί Έβες χωρὶς φύλλο συκιάς, πὸς
σου ανεβάζουσε ὀχτῶ τόνους αἶμα σὸ κε-
φάι και παθαίνει ἐπιπληξία ὥσπου νὰ
πῆς λούπινο!

Έγὼ νὰ ματαπῶ; Δὲν πάω καλλίτερα
θελοντῆς στήν Κίνα!
Γειά-χαρά

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Τὸ πεπρωμένο τῆς πατάτας

Βρέφη κρατοῦν ἰππόδρομο στὰ χέρια
κι' ἀπὸ τὸ μέλι στάζει ὁ προφήτης.
'Η Βανίλλια ξερόδηξε
Κι' ὁ άνεμος φέρεσε τουαλέττα χοροῦ
Κι' ἔθγαλε ἕνα σπυρὶ
στὸ δεξί του μέτωπο.

— 'Οχι, σκέφτηκε τὸ τράμ,
Εἶναι ἀδύνατον νὰ ξυριστῶ,
γιατί δὲν ἔχω γένεια
Και τὸ σφουγγάρι σκουπίστηκα
σὴ στουρθοκάμηλο.
'Αλλοίμονο.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή.
Μιά παλαμίδα πὸς γεννάει
βατράχους.
Εἶναι κοντὸ τὸ μαγιῶ σου.
Σκέφτηκε τὸ δεξί του μάτι.
Σιγὰ τὸν πολυέλαιο.

Ε μ π ε ρ ῖ ο ς

Νέα και περίεργα

ΕΝΑΣ ΤΟΚΕΤΟΣ

Εἰς τὸ Μπάχλιδαν τῆς Γερμανίας ἡ μίς
Τζέαν Φιλτον ἐγέννησε ἕνα γέρο 72 ἐτῶν
ὁ ὁποῖος μιλοῦσε δώδεκα γλώσσες.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Ένα περίεργον διαζύγιον συνέθη εἰς
τὴν πολίχνην Κνὰπ τῆς Αὔστρίας. Δύο
άνθρωποι ἐζήτησαν ἐπιμόνος νὰ διαζευ-
χθοῦν. 'Αλλά δὲν εἶχαν ποτὲ πανδρευθῆ.
Και ὁ δικαστῆς εὔρεθῆ πρὸς μεγάλου δι-
λήμματος! Σοφὸς ὅμως ὡς ἦτο, τοὺς ἐ-
πάντησε και τοὺς ἐχώρισε.

ΑΙ ΣΙΑΜΑΙΑΙ ΔΕΒΑΦΑΙ ΚΑΙ Ο
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Δυὸ Σιαμαῖαι ἀδελφάκι, εἰς τὸ Μπίζι
τῆς Γαλλίας, ἔλαβον μέρος εἰς ἀγῶνα
δρόμου 100 μέτρων και ἤλθαν και αἱ δυὸ
μαζί!!!!

'Απίστευτον, ἀλλὰ γεγονός.

'Ακαδημία

Σίδη Ντιρεττόρο μου τσῆ. «Εβδομάς»,

Τῶδες τα μάτια μου τὰ ρεζιλίγια ἐ-
κειοῦ τοῦ ἄλλου πατριώτη μου τοῦ σίδη
Γρηγοράκη τοῦ Εσνόπουλου; Εἶδες τσι
πομπές του ἀπὸ τσ' ἤθγανε στὰ φῶρα ὁ
Γιῶργης ὁ Πῶπ ἐπει-
δῆς και δὲν τὸν παίρ-
νουνε στήν 'Ακαντέ-
μια; 'Ο σίδη Γρηγο-
ράκης λοιπὸν — ἂ δὲν
τὰ ξέρεις—εἶχε, λέει,
φουρνίρει στήν ὀλομέ-
λεια τσῆ 'Ακαδημίας
ἕνα ρωμάντζο γιὰ βρά-
βεψη, πὸς και γέρο
ἂν τὸ διαβάζανε
κοινίζανε ἀπὸ τὴν
έντροπή τους μέγχι
τσῆ ρίζες τῶν τριχῶν
τσῆ κεφαλῆς τους!
Κατάλαβες μάτια
μου; Τὸ «Ρόδινο κό-
σμον» ἤθελε νὰ βρα-
βεψῆ ὁ ἀφιλότιμος!...

Εφτά, λέει ὁ ἴδιος
σὴν «Καθημερινή»,
δὲν συζητιοῦνται δημοσίαι! Γιὰ νὰ μὴν
παίρνη χαμπάρι ὁ κόσμος, καπίτο; Μὰ
ἔτους βλέπεις ὁ διάβολος νῆναι ὀκουράντες
ὁ σίδη Πῶπ και νὰ τὰ κάμη τοῦμπανο ἂ-
πὸς λέτε και σεις οἱ Μωραῖτες. 'Α, λη-
σμόνησα νὰ σοῦ πῶ ὅτι σὴ βράβεψη τοῦ
«Ρόδινο κόσμου» εἶχε συμφωνήσει κι' ὁ
Σπυράκης ὁ Μελάς, συνάδερφος κι' αὐτὸς
τοῦ Εσνόπουλου, τοῦ «Μυνήτωρα», τσῆ
«Δ.Ε.Ο.», τσῆ «Γκρέκας» και οὕλωνε τῶν
διαφημιστικῶν 'Εταιριῶνε!...

Μὴν τὰ πέρνης οὐλ' αὐτὰ γιὰ μπάρτζο-
λες! Δὲν κογιονάρω τζόγια μου! Σοβαρὰ
μιλάω, πὸς νὰ μὴ σώσω ν' ἀγναντέψω
τὸν Κόκκινο Βράχο και ν' ανεβῶ τὸν ἂ-
νήφορο τσῆ Μπόχαλης ἂ λέω ψέμματα!

Μὰ εὐτυχῶς πὸς ἀπορρίψανε τὸν Πῶπ
ἀπὸ τὴν 'Ακαδημία και τσοῦ τῶθγανε σὴ
φῶρα. 'Αλλοῖως, ἂ δὲν τὸν ἀπορρίψανε,
θὰ τῆκρυβε κι' ἐφτός!

Μὰ τὸν 'Αγιο!

Μὲ τιμὴ και ὑπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

'Αδάνατα τραγούδια

Έξωτικὸ

Εἰς τὸ βουνὸ ἀνέθηκα
νὰ κόψω χαμομήλι.
Τὸ χαμομήλι ἔπεσε
και μούσπασε τὴ πλάτη.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Τὰ αἰσθηματῶν δικαστηρίων Τηλεκινητικὰ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Γεγονότα μυστηριώδη και κατα-
πληκτικά συνέβαιναν τὸν τελευ-
ταῖο καιὸν σὸ σπίτι τοῦ ἀγα-
θοῦ κτηματίου κ. 'Αντωνάκη.
Καρέκλες ἐσηκόνοντο στὰ καλά καθούμε-
να και ἐπεφταν μὲ πάταγον ἐμπρὸς στοὺς
κατάπληκτους ἐνοίκους. Ποτήρια ἐξε-
σφενδονίζοντο στὸν ἄερα και ἐσπαζαν.
Τεντζερέδες ἐκυλοῦσαν μονάχοι τους μέ-
σα στὰ δομάτια, ἀναμμένα κάρθουνα ἐ-
φρευγαν ἀπ' τὸ μαγγάλι. Και τὸ χειρότε-
ρον, πέτρες μεγάλες ἐθροντοῦσαν, δεξιὰ-
ἀριστερὰ κι' εἶχαν δημιουργήσει πανι-
κόν.

'Ολόκληρη ἡ περιοχή ἀνεστατώθη κι'
οἱ περιεργοὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ συρ-
έθουν σὸ σπίτι τοῦ ἀτυχοῦς κτηματίου
ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας δὲν ἐδέ-
χετο κατακέφαλα, μιὰ σουπιέρα καθὼς
ἐπεροῦσε τὸ κατόφλι τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ
περιστατικὸ αὐτὸ ἐτρομοκράτησε τοὺς ἀ-
φελεῖς και ἐνέβαλε σὲ πονηρὸς σκέψεις
τοὺς δυσπιστοῦς. Περισσότερα δὲ ἀπ' ὁ-
λους ὑποπεύετο ὁ δεχθεὶς τὴν σουπιέ-
ραν σὸ κεφάλι, ὁ ὁποῖος μὴ ἔχον προ-
ηνούμενα μὲ τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐγα-
κτιήζε ὡς πονηρὸν πνεῦμα μόνον τὸν ἱ-
διοκτήτην τοῦ σπιτιοῦ:

— Αὐτὸς μοῦ τὴν ἐφερε!
— Εἶσαι βέβαιος;
— 'Αστειεύεστε! Κουτὸς εἶμαι δηλα-
δῆ! Καθὼς ἔκανα νὰ πατήσω τὸ πόδι
μου στήν σάλα, γκάπ! μοῦ πέφτει ἡ σου-
πιέρα σὸ κεφάλι. Ποιὸς τὴν ἐφριξε πε-
ρισσῶς;

Σοῦσουρο ἐγένετο. Οἱ φήμες περὶ
φαντασμάτων και πονηρῶν πνευμάτων ἐ-
σταμάτησαν και ὅλοι ἄρχισαν νὰ πιστεύ-
ουν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ ἐδη-
μιουργοῦσε τὰ καταπληκτικά αὐτὰ φαι-
νόμενα, εἴτε μονάχος του, εἴτε ἐν συμμα-
γία μὲ τὸν διάβολον. Τόσο δὲ πιστευτὸν
ἔγινε τὸ πρᾶγμα ὥστε ὁ γυναικοῦλες
ποῦ ἐβλεπαν τὸν ἀτυχῆ ἄνθρωπον ἄλλα-
ζαν δρόμο και ἐσταυροκοποῦντο.

'Ας μὴ δυσπιστήσῃ ὁ ἀνεκτικὸς ἀνα-
γνώστης στήν ἱστορία αὐτή. Σὲ μιὰν ἐ-
σπῆν πὸς τὰ πνευματικὰ φαινόμενα
τόσο πολλὴν διάδοσιν ἔχουν, ὥστε νὰ
ὑπάρχουν ἑκατοντάδες μέντιουμ πὸς κά-
νον χρυσὸς δουλειές, εἶναι, βέβαια, πε-
ρίεργη ἡ συνέχεια τῆς. 'Ισως και ἀπί-
στευτῆ. Έχω μάρτυρα ὅμως τὸν κ. Τα-
νάγραν πὸς εἶναι παρὰν πανταχοῦ ὅπου
ἐμφανίζονται τὰ πνεύματα. Και διατελεῖ
ἐν πληρεῖ γνώσει τῆς σπαρταριστῆς αὐ-
τῆς ὑποθέσεως, πὸς ἐφθασε μέγχι τῆς
δικαιοσύνης. Σκοπὸς τοῦ παρόντος βέ-
βαια δὲν εἶναι νὰ καταλήξῃ σὲ δογματι-
κὰ συμπεράσματα περὶ ἀπιστίας κτλ. 'Αν
ὑπάρχει ἀμάθεια ἐλάχιστα ἐνδιαφέρει τὸν
γράφοντα. 'Αν τὸν ἐνδιαφέρει κάτι εἶ-
ναι ἡ παιδρότης και τίποτε ἄλλο, ἀπὸ
τὴν ὁποῖαν ὁ σοφὸς ἀναγνώστης ἤμπο-
ρεῖ νὰ βγάλῃ μὲ εἴθερα ἠποιοδήποτε συμ-
πέρασμα τοῦ ἀρέσει— ὑπερτικὸν ἢ ἀνύ-
περτικόν.

Εφθασε, λοιπὸν, σὸ δικαστήριο ὁ
ἀτυχῆς κτηματίας κ. 'Αντωνάκης, — σὲ
ἐπαρχιακὴν πόλιν συμβαίνει ἡ ἱστορία—
μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς διατροπῆς τῆς
τάξης και τῆς μαγισσίας. Χέσια σταυ-
ρωμένα, μάτια καρφωμένα ἐν ἀπογνώσει

στὸν πρόεδρον. Καθὼς κάθεται σὸ ἐδώ-
λιόν του παρακολουθεῖ τοὺς μάρτυρας και
καταπνίγει τὴν πικρίαν του.

— Λοιπὸν μάρτυς;
— Αὐτὸς φταίει.
— Πῶς τὸ κατάλαβες,
— Έμ' πῶς νὰ μὴ τὸ κατάλάβω κ. πρόε-
δρε. Μπαῖνον σὸ σπίτι του, ἐν τάξει ὄ-
λα. Κάθησε μοῦ λέει. Κάθουμαι. Θέλεις
καφεδάκι; Θέλω. 'Ωσπου νὰ ἔλθῃ ὅμως
τὸ καφεδάκι ἔρχονται τὰ φλυτζάνια σὸ
κεφάλι μου!

— Πῶς δηλαδή;
— Πέφτει πρῶτα ἕνα φλυτζάνι σὸ
τραπέζι. Πλάά! Κυττάξω τὸν κ. 'Αντω-
νάκη. Τὸ κορόιδο αὐτὸς! Τοῦ λέω εἶσι
σερβίρον σὸ σπίτι σου καφέ; 'Ωσπου
νὰ τελειώσω τὴν κουβέντα πέφτει ἕνα
ποτήρι τοῦ νεροῦ! Σηκώνομαι, ἔξω φρε-
νῶν. Τοῦ λέω, κ. 'Αντωνάκη, αὐτὰ τ'

— 'Ωσπου νᾶρθῃ τὸ καφεδάκι, ἔρχονται
τὰ φλυτζάνια σὸ κεφάλι μου!...

ἀστεία νὰ μὴ τὰ κάνετε σ' ἐμένα!
'Οπου σφαιρίζει μιὰ καρέκλα στὸν ἄερα!
Κάνω εἶσι—παρὰ πέντε νὰ μοῦ σπάσῃ τὸ
κεφάλι.

— Ἀπὸ ποῦ ἦλθε ἡ καρέκλα;
— Ἐξέρω κι' ἐγὼ;
— Αὐτὸς τὴν ἐφοίσε;
— Διότι του. Καθ' ὅτι ὁ κατηγοροῦ-
μενος ἦταν μπροστὰ μου. 'Αν μὲ πετό-
γαινε δηλαδή ἡ καρέκλα δὲν ἐβγαίνα ἀπ'
τὸ σπίτι ζωντανός! Μπορεῖ ποτὲ νὰ πε-
τάξῃ ἡ καρέκλα; Κάποιος πρέπει νὰ θά-
λῃ νερό.

Εφθεται κατόπιν μάρτυς μιὰ γυναι-
κοῦλα. Καθὼς περνα ἀπὸ τὸ ἐδώλιον ρί-
χνει ἐντροπια γλέμματα στὸν ἀτυχῆ κα-
τηγορούμενον, ἀποστρέφει τὸ πρόσωπο
και κρύβει τὸν σταυρὸ τῆς:

— 'Ἰησοῦς Χριστέ Νινιά!
— Τί λές κυρά μου.
— Τίποτε κ. δικαστῆ μου. Τὸν σα-
νὰ ἔσκαίτο!

— Γιατί; Βλέπεις κανένα σατανὰ ἐδῶ
μέσα;
— 'Αμ' πῶς δὲ βλέπω ἡ ἔρημ.

Καὶ ἡ γοητοῦλα γυρνὰ ἀνήσυχτα τὸ
δλέμματῆ τῆς στὸν κατηγορούμενον πὸς

δυσφορεῖ σφιγγογυρίζον στὸ ἐδώλιό
του. Μὲ μεγάλη παραστατικότητα ἀρχί-
ζει ἡ διαφοριστικὴ κατάθεσις:

— Γνωρίζεθε μὲ τὸν κ. 'Αντωνάκη;
— Κύριε ἡμῶν 'Ἰησοῦ Χριστέ...
— Γνωρίζεσαι; λέγει!

— Εἶμαστε γειτόνοι κ. δικαστῆ μου.
Πηγαῖνο ἕνα ἀπόγευμα σάτι του, καλῶς
τὴ κυρά-Γαρουφαλιά, τί κάνεις, δὲν μὰς
ἐρχεσαι. Κάθουμαι ἡ ἔρημ. Πῶς νὰ τὸ
βάλω σὸ μυαλό μου πῶς ἐμπαινα σὸ
σπίτι τοῦ σατανά. Πιάνουμε πὸς λὲς τὴν
κουβέντα. Νάσου, μπαίνει ἡ Δισάβη νὰ
μοῦ βγάλῃ ἕνα νερὸ πὸς λέει ὁ λόγος.

Καὶ ξάφνου, τί νὰ δοῦν τὰ μάτια μου
κύριε δικαστῆ μου. Νὰ φεύγῃ ὁ δίκκος
ἀπὸ τὰ χέρια τῆς κοπέλλας και νὰ πέφτῃ
ἀπάνω μου κ. δικαστῆ μου. Λέω σκόν-
ταψε τὸ κορίτσι τῆς ἔπεσε ὁ δίκκος πὸς
νὰ βάλω σὸ μυαλό μου ἡ ἔρημ πῶς ἤ-
μανε σὸ σπίτι τοῦ σατανά. 'Αμ' αἶμα
ν' ἀκούσης και παραμάτω, μάτια μου.
Νὰ σηκωθῇ ὁλόκληρος ὁ μπουφες ξάφνου
και νὰ χοροπηδάει ὀλόγυρὰ μου, νὰ χτυ-
πῆ μιὰ κάτω, μιὰ ἀπάνω, καὶ μὲ πιασῇ
ἡ τρομάρα ἐμένα, κ. δικαστῆ μου, νὰ
σηκωνομαι νὰ φύγω και νὰ τρέξῃ ἔξω-
σω μου ὁ μπουφες, νὰ με κυνηγῇ τὴν
ἔρημ! 'Ακουσεσ πράγματα παιδι μου;

— Σ' ἐκυνηγοῦσε ὁ μπουφές;
— Μ' ἐκυνηγαγε ματάκια μου, σὰν ἄν-
θρωπος! Νὰ φεύγω ἐγὼ κ. δικαστῆ μου,
νὰ φωνάζω βοήθεια, γειτόνοι, νὰ κάνω
τὸ σταυρὸ μου, ἔσκαίω μου ὁ μπουφες
παναθεράτωνε!

— 'Ετσι λοιπόν!
— 'Ετσι κ. δικαστῆ μου.
— Στὸ τέλος;
— Έκανα μιὰ λειτουργία στὸν 'Αγιο
'Ονούσιο κ. δικαστῆ μου! Νὰ ξαναπα-
ήσω ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι τουτουνοῦ τοῦ
Σατανά; Πα-πα-πᾶ!

'Ο δυστυχῆς κατηγορούμενος στενά-
ζον κάτω ἀπὸ τὸ βάρος παρομοίον κα-
τηγοριῶν προσπαθεῖ νὰ τῆς ἀποσεισῇ κα-
τὰ τὸ δυνατόν. Καὶ ζητεῖ τὴν ἀδεία νὰ
ὑποβάλῃ ἐρωτήσεις. 'Αλλά ἡ γοητοῦλα
και μόνο πὸς ἀκούει τὴν φωνὴν του πρα-
σινίζει και σταυροκοπιέται!

— 'Ἡμάρτον Θεέ μου!
— Δὲν μοῦ λές κυρά μου... δὲν μὲ ἔξ-
ερες ἐμένα τόσα χρόνια γειτόνοι, τί ἄν-
θρωπος εἶμαι;
— Κύριε ἡμῶν 'Ἰησοῦ Χριστέ.
— 'Ασε τίς μετάνοιες τώρα!

'Αλλά ἡ μάρτυς ἀπομακρύνεται μὲ
τρομό, σηκώνει τὰ μάτια τῆς πὸς τὰ
ἦψη και ἀρπίζει νὰ σταυροκοπιέται ραγ-
δαίως ψιθυρίζουσα:

— Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀ-
γιασθῆτω τὸ ὄνομά σου.
— Κύτταξε λοιπὸν ἀπὸ δῶ.
— 'Ελθέτω ἡ βασιλεία σου.
— Ὁ 'ἀπάντησης;

— Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου.
'Αναγκάζεται μὲ πιεσμένη ὁ συνήγο-
ρος, πὸς ζητεῖ νὰ κληθῶν μάρτυρας πε-
ρισσῶτερο μορφοῦσῃ, πὸς νὰ ἔχουν
στοιχειώδεις γνώσεις τῶν ψυχικῶν φαι-

(Τὸ τέλος σὴ σελίδα 60)

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

(Τά προηγούμενα)

‘Η Βίλμα Ζαμάνου μαθήτρια στην τελευταία τάξη του Κολλεγίου, μαθαίνει μία μέρα απ’ τη μητέρα της Πόπη πως ο πατέρας της δεν έχει πεθάνει, όπως πίστευε. Ο πατέρας της ζή. Είναι ο διάσημος γιατρός Κώστας Μαρᾶς, ο πρώτος άντρας που γνώρισε η μητέρα της. ‘Η συννησιμένη ιστορία της εγκαταλείψεως έφερε τη Βίλμα στον κόσμο ανεπίσημα, χωρίς πατέρα, χωρίς όνομα. ‘Η μητέρα της διωγμένη πιά κι απ’ το σπίτι της, ταπεινωμένη και περιφρονημένη αλλάζει και το πατρικό της όνομα που δεν έχει δικαίωμα να κληιδώσει, δανείζεται το όνομα «Ζαμάνου», επειδή αυτό βρήκε πιο πρόχειρο, και κάνει τον Έρωτα ελάγγελο. ‘Ετσι ανατρέφει την κόρη της. Κι η Βίλμα μαθαίνει απ’ τη μητέρα της την τραγική ιστορία που έγινε άφορητη νά βρεθῆ στον κόσμο. ‘Απάνω σ’ αυτή τῆ στιγμή, διορίζεται στο Κολλέγιο ο νεαρός καθηγητής και συγγραφέας τῆς μόδας Νίκος Μαρᾶς. ‘Η Βίλμα νοιώθει μιὰ ακατανίκητη δύσνομη νά την τραβά κοντά του. Μαθαίνει πως ο Νίκος Μαρᾶς είναι αδερφός του πατέρα της. Κλείνει μέσα της τὸν πόνο της. Σὲ λίγο καιρό γνωρίζει τὸν Κώστα Μαρᾶ σαν ξένον, ἕνα θράδυ στὸ σπίτι τὸν Γεράνηδων — κι’ εκείνος τῆς κάνει κόρτε. ‘Ὡς τόσο μέσα της, αρχίζει νά μιλάει ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν πατέρα της, καὶ συγκινεῖται, ζωηρὰ ἀπὸ τὸ αἰσθῆσθαι αὐτό. Δὲν μπορεί ὅμως νά τοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια. ‘Ὁ ἔρωτάς της γιὰ τὸ Νίκο ἔχει μεγαλώσει, τὴν ἔχει τυλώσει. Καὶ τρέμει μήπως ἐκείνος μάθει τὸ συννησιμὸ δεσμό τους. ‘Ετσι τὸ κρύβει κι’ απ’ τὸν πατέρα της πὸν ἔξακολουθεῖ νά τῆς φέρεται ἐρωτικά. ‘Η Βίλμα τοῦ λέει καθαρὰ ὅτι δὲν πρέπει νά ἐλπίζει τίποτε ἀπὸ κείνην, ἀλλὰ ὁ Κώστας Μαρᾶς τὴν θεβαιώνει πως δὲν ζῆται παρά μόνο τὴν ἀγνή φίλια της. ‘Εν τῷ μεταξύ ὁ φίλος τῆς μητέρας της, ὁ τραπέζιτης Γουιάλδης τῆς ἐπιτίθεται κι’ ἐκείνη τὸν ἀποκρούει με τρόπο. ‘Ὁ Νίκος Μαρᾶς δὲν παύει νά τὴν προσέχει με ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. ‘Αλλὰ χωρὶς νά τὸ θέλη κι’ ὁ ἴδιος, τὰ ψιάννει με τῆ Νόρα Γεράνη. Οἱ σχέσεις προχωροῦν πολύ, μὰ ὁ Νίκος δὲν αἰσθάνεται κανένα εἰσθημὰ γιὰ τῆ Νόρα. ‘Η Βίλμα τὸν ἔχει ἀπασολήσει σοβαρὰ καὶ φροντίζει νά συναντᾶται μαζί της διῆθεν τυχαία. ‘Η Βίλμα ἔξακολουθεῖ πάντα νὰ τῆς συναντήσει με τὸν πατέρα της. ‘Εἶς ἕνα ἄτονημα ὁ Νίκος πὸν τὴν παρακολουθεῖ τῆ βλέπει νά μπαίνει στὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀδερφοῦ του. ‘Η Βίλμα τὸν ἀντικαθᾶνεται καὶ ταραξεται. ‘Ὁ Κώστας Μαρᾶς πὸν δὲν ἐννε δὴ τὸ Νίκο, τῆ ρωτᾶ ἐπί συμβαίνει κι’ ἀρχίζει μιὰ ζωηρὴ συζήτηση μεταξύ τους πὸν γίνεται ἀφορητῆ

νὰ τῆς ἐξομολογήθῃ πως τὴν ἀγαπᾶει παράφορα, καὶ νά τῆς προτείνει νά τὴν κἀνὴ γυναίκα του! ‘Η Βίλμα δοκιμαίνει ἕνα ἰσχυρὸ ψυχικὸ κλονισμό, γυρίζει ἀρρωστη στὸ σπίτι της κι’ ἀνοίγει τὴν καρδιά της στὴ μητέρα της. ‘Υστερ ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκινητικὴ σκηνή, ἀποφασίζει νά πῆ ἡ Βίλμα τὴν ἀλήθεια τὸν πατέρα της. ‘Η Πόπη τὴν καθυστομάει θεβαιώνοντας τὴν πως ἂν ὁ Νίκος Μαρᾶς τὴν ἀγαπᾶει ἀληθινὰ θὰ σκεφθῆ κι’ ἐκείνος πως τίποτα δὲν πρέπει νᾶναι ἱκανὸ νά τοῦς χωρίση. Στὸ μεταξύ ὁ Νίκος Μαρᾶς ρωτᾶει τὸν ἀδερφοῦ του τί σχέσεις ἐννε με τῆ Βίλμα. Κι’ ἐκείνος, μαθαίνοντας ἔτσι πως ὁ ἄνθρωπος πὸν εἶδε ἡ Βίλμα απ’ τ’ αὐτοκίνητο ἦταν ὁ ἀδερφοῦς του, τυφλώνεται απ’ τῆ ζήλεια καὶ τοῦ λέει ψέμματα πως ἡ Βίλμα εἶναι ἐρωμένη του, γιὰ νά τοῦς χωρίση. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδυ ὁ Κώστας Μαρᾶς ἀποφασίζει νά μὴ χάσει τὴν εὐκαιρία γιὰ νά φιάξῃ τῆ ζωή του. Θὰ χωρίση καὶ θὰ παντρευθῆ τὴν Βίλμα. Μὲ κάθε θυσία. Πηγαίνει με τῆ γυναίκα του καὶ τοῦς δικούς της στὸ σινεμά κι’ ἐκεῖ συναντᾶ τῆ Βίλμα καὶ τὴν Πόπη. ‘Ετσι μαθαίνει πως ἡ Βίλμα εἶναι κόρη τῆς Πόπης μὰ οὔτε κἀν ὑποπτεύεται πως εἶναι κόρη του. ‘Απὸ πὸν κι’ ὡς πὸν; Τῆ νύχτα, ὅταν μὲν μόνος με τῆ γυναίκα του, τῆς προτείνει νά χωρίσουν ἄν δυὸ φίλοι. Κι’ ἐκείνη δέχεται. Τὴν ἐπομένη ἡ Βίλμα ἔχει μιὰ συνάντηση με τὸν Νίκο Μαρᾶ. ‘Εκείνος τῆς ζητάει ἐξηγήσεις γιὰ τίς σχέσεις της με τὸν ἀδερφοῦ του κι’ ἡ Βίλμα ἀποφεύγει νά μιλήσῃ καθαρὰ. Τοῦ ὑπόσχεται νά τοῦ γράψῃ αὐτὰ πὸν δὲν μπορεί νά τοῦ πῆ. Τὴν ἴδια μέρα ὁ Κώστας Μαρᾶς ἐπισκέπτεται τὴν Πόπη γιὰ νά τῆς μιλήσῃ γιὰ τῆ Βίλμα. ‘Η Πόπη πάλι νομίζει πως ἐκείνος απ’ τῆ στιγμή πὸν ἔμαθε πως εἶναι κόρη της, ὑποπτεύεται τὴν ἀλήθεια. ‘Αρχίζει μεταξύ τους μιὰ συζήτηση γύρω απ’ τὰ περασμένα... Κι’ ἡ μοιραία παρεξήγηση πὸν τοῦς χωρίσει διαλύεται. Αὐθόρμητα, ἄν ὠδηγημένος ἀπὸ μιὰ ὑποσυνείδητη δύναμη πέσονται ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου. Στὸ μεταξύ, ἡ Βίλμα πὸν ἔχει βγῆ ἐπίτηδες απ’ τὸ σπίτι γιὰ νά μὴν εἶναι μπροστὰ στὴ συνάντηση, μὲν νυχθώσῃ παίρνει ἕνα ταξὶ καὶ γυρίζει στὸ σπίτι. Βλέπει δυὸς ἀκόμη απ’ ἔξω τ’ αὐτοκίνητο τοῦ Μαρᾶ καὶ περιμένει στὴ γωνία, ἔξω απ’ ἕνα περίπτερο, γιὰ τῆ ἀνομία. ‘Αξάφνα βλέπει μπροστὰ της τὸ Γουιάλδο. ‘Εξάλλος ὁ τραπέζιτης τῆς λέει ὅτι εἶδε τῆ μητέρα της στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μαρᾶ! ‘Η Βίλμα μένει κατὰληρη. Μεταξὺ τους γίνεται μιὰ ζωηρὴ συζήτηση

κι’ ὁ Γουιάλδης μιλεῖ πολὺ πρόστυχα στὴ Βίλμα πὸν δὲν ἀντέχει καὶ τὸν χαστουκίζει. Πηγαίνει στὸ σπίτι της καὶ μαθίζει απ’ τὴν Πόπη πως ὁ Μαρᾶς δὲν ἤθελε με κανένα τρόπο νά πιστέψῃ πως ἡ Βίλμα εἶναι κόρη του.

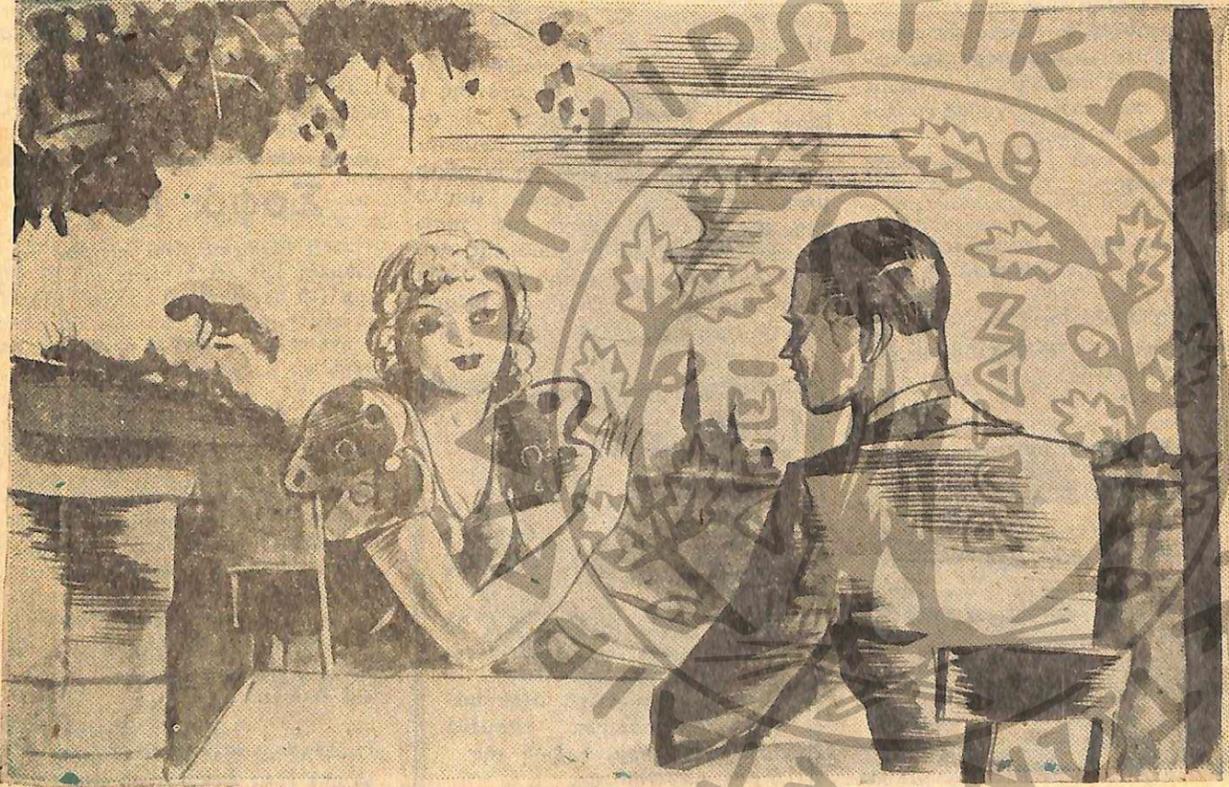
180Ν.

ἀπ’ τὴν πρώτη στιγμή πὸν ἡ Πόπη μίλησε, ἐνοιώσῃ μέσα του πως μπορεί καὶ νά τοῦλεγε τὴν ἀλήθεια. Κι’ αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πὸν ἔβγαλε. ‘Ὁχι γιὰ τὸν ἦθελε νά τὸ παραδεχθῆ. Μεθυσμένος καθὼς ἦταν απ’ τὰ χάδια της πὸν τοῦχαν ζυπνήσει μέσα του μιὰ ξεχασμένη νεανικὴ φλόγα, θὰ τὸ παραδεχόταν ἀμέσως κι’ ἴσως ἀκόμα νᾶδεινε καὶ χαρὰ. Μὰ κείνο πὸν τρέλλαινε ἦταν ἡ ἀμφιβολία, τὸ τυραννικὸ ἐρωτηματικό: ‘Ελεγε ἄραγε τὴν ἀλήθεια ἡ Πόπη; Δὲν εἴρισε τίποτα πὸν ἂν μπορούσε νά τὸν πείση. Οἱ ὄρκοι της, τὰ δάκρυά της, ὁ τρόπος πὸν μιλοῦσε καὶ πὸν φαινόταν γεμάτος ἐλικρινείας, τὸν κλόνιζαν. Μὰ πάλι ἐρχόταν ἡ λογικὴ του καὶ τὰ γκρέμιζε ὅλα: Πὸς αὐτὴ ἡ γυναίκα πὸν εἶχε ἕνα παιδί μαζί του, δὲν πῆγε ποτέ της νά τὸν δῆ, νά τοῦ μιλήσῃ, ἂν ὄχι νά τοῦ κἀν σκηνές, ἔστω κι’ ἂν νόμιζε πως ἐκείνος εἶχε μάθει τότε τῆ γέννηση αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ κι’ εἶχε ἀδιαφορήσει; Τῶβρισκε τόσο ἀπίθανο!

στὸ νοῦ του ἄταχτα, ἀνακατωμένα, συλλογισμούς, συμπεράσματα, χωρὶς καμμιά σειρά καὶ καμμιά συνέχεια. Πρῶτα σκεπτόταν τὸν ἔρωτά του γιὰ τῆ Βίλμα πὸν εἶχε παγώσει πιὰ. Κι’ ὅμως τί περίεργο! Δὲν ἦταν ὑπεύθυνη σ’ αὐτὸ ἡ ὑποψία τῆς στενῆς συγγένειας. ‘Η ἐπαφή του με τὴν Πόπη, εἶχε θαυματουργήσει! Πρὶν ἀκόμα ἐκείνη τοῦ μίλησῃ γιὰ τῆ Βίλμα, αἰσθανόταν πως εἶχε ξεθυμᾶναι μέσα του ὅλος ὁ πόθος γιὰ τῆ μικρῆ. ‘Η πρώτη γυναίκα πὸν εἶχε γνωρίσει, ἐξαφάνισε μέσα σὲ λίγες παντοδύναμες στιγμές ὅλη του τὴν κατοπινὴ ζωὴ καὶ παραμέρισε χωρὶς καμμιά προσπάθεια τὸν καινούργιο ἔρωτά του. ‘ἴσως ἂν δὲν τοῦ ζυπνοῦσε μέσα του ἡ παλιὰ φλόγα γιὰ τὴν πρώτη ἐρωμένη, νά μὴν ἔφερνε κανέν’ ἀποτελεσματικὴ ἡ ἀνακάλυψη τῆς μυστηερηματικῆς ἀλήθειας — ἂν πίστευε δηλαδὴ πως ἡ Πόπη δὲν ἔλεγε ψέμματα. Καὶ τί «ἴσως»;... Σίγυρα. ‘Η διάσημη «φωνὴ τοῦ αἵματος» πὸν εἶχε ἐξαπατήσει τοῦς Αἰῶνες, δὲ θᾶταν καθόλου ἱκανὴ νά τὸν γιαιτρέψῃ απ’ τὴν ἀγάπη του. Μόνον πὸν θὰ τὸν ἔκανε δυστυχισμένο καὶ στὸ βάθος θὰ καταριόταν τῆ στιγμή πὸν τῶμασε. Δὲ θᾶχε βέβαια τὸ θάρρος ν’ ἀσεβῆσῃ σὲ παραδόσεις πὸν εἶχαν σφρηνωθῆ ἀκλόνητες στὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων καὶ ζούσαν μέσα κεί ποιημένες, μὰ μέσα του θὰ ἤθελε πολὺ νά μὴν τῶχε μάθει ποτέ. Σὰν τὸν ἐρωτευμένο πὸν προτιμᾶει πάντα νά μὴν μάθει τὴν ἀπιστία... Τῶρα ὅμως, εὐτυχῶς, — με πόση ἀνακούφιση τὸ σκεπτόταν αὐτὸ τὸ «εὐτυχῶς» — δὲν εἶχε λόγο νά κἀν τέτοιες σκέψεις. ‘Ενοιώσῃ τὸν ἑαυτοῦ ὀλότελα γιαιτρέμενο απ’ τὸν ἔρωτά του γιὰ τῆ Βίλμα. Μ’ αὐτὴ τῆ σκέψη τρώμαξε λιγάκι. Μήπως ἦταν φοβερὰ ἐπιπόλαιος;... Μὰ γρήγορα

συνῆλθε. ‘Ὁχι. Δὲν ἦταν ἐπιπόλαιος. ‘Η ἐπίδραση τῆς Πόπης ἦταν τόσο δικαιολογημένη. Κι’ ἔπειτα ἡ ἀγάπη του γιὰ τῆ μικρῆ, ἦταν καὶ λίγο τρέλλα, λίγο ξεσπασμα τῆς φυλακισμένης καρδιάς του πὸν τὴν τυραννοῦσε τώρα τόσο χρόνια μέσ’ στὰ φοβερὰ δεσμὰ τῆς πεζῆς ζωῆς, μέσα στὸ σκοτεινὸ κελλὶ τῆς ἀνίας... Τῶβρισκε φυσικὸ πὸν τοῦ πέρασε. ‘Ας ἔγιν’ ἔτσι ἀξάφνα. ‘Ηταν τὸ σωστό... ‘Ὡς τώρα, — ὁ νοῦς του συνέχιζε ἀτίθαστος τίς ἀνώμαλες τρεχάλες του στὰ γεγονότα — τώρα ἔπρεπε νά σκεφθῆ τετράγωνα, ψυχρὰ, με τὸ διαβήτη πὸν λένε... Εἶναι ἢ δὲν εἶναι παιδί του αὐτὴ ἡ μικρῆ;... ‘Αξάφνα μιὰ σκέψη ἀλλόκοτη βελόνισε τὸ ταλαιπωρημένο μυαλό του. Γιατί βασανίζοταν; Γιατί αγωνιοῦσε; Τί τὸν ἐννοιαζέ ἂν ἦταν ἢ δὲν ἦταν κόρη του ἡ Βίλμα; Αὐτὸς εἶχε γιαιτρευθῆ απ’ τὸν ἕνα ἔρωτα γιαιτὶ ἀκόμα δὲν ἦταν ἀλήθεια, γιαιτὶ νά μὴ παραδεχόταν αὐτὸ τὸ γλυκὸ ψέμμα πὸν τὸν ἔνωνε περισσότερο μ’ ἐκείνην;... Τί εἶχε νά χάσει Αὐτὸς ἂν ἄφηνε τὸν ἑαυτό του νά γελαστῆ, ἂν ἔκανε πως πίστευε; Γιατί γάκοβε τώρα πιά τίς σχέσεις του με τὴν Πόπη; ‘Α, ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ τῶκαρε ποτέ. Δὲν ἦτανε πιά παιδί κι’ ἤξερε πόσο δυσεύρετη εἶναι ἡ γαρά στὸν κόσμο καὶ πόσες ὑποχωρήσεις ἀξίζει νά κἀν κανεὶς γιὰ νά μὴν τῆ χάσει. ‘Αλλὰ τότε λοιπόν; Γιατί ἔφυγε καὶ τὴν ἄφησ’ ἔτσι, νά πνίγεται μέσ’ τοῦς λυγμούς της, μόνη της, ἀπελπισμένη, δυστυχισμένη;... Κι’ ἂν ἔλεγε ἀλήθεια;... Κι’ ἂν ἀπὸ περηφάνεια τῆς ἦ κι’ ἀπὸ φόβο ἀκόμα, ἀπὸ δειλία, δὲν εἶχε πάει νά τὸν δῆ ὡς τώρα μὰ περιέμενε πάντα μιὰ εὐκαιρία, γιὰ νά τοῦ μιλήσῃ; Τότε τὸ γτύπημα θᾶταν φοβερὸ γιὰ Κείνη, ἀβάσταχτο. Τ’ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

‘Ὁχι, ἐκαν’ ἔγκλημα πὸν τὴν ἔφησ’ ἔτσι. Τῆς φέρθηκε σκληρὰ Σκληρὰ καὶ πρόστυχα. Σὰν τρέλλος ἄρχισε νά τρέχῃ στὴν ἔρημια. ‘Εφτασε σ’ αὐτοκίνητο λαχανιασμένος. —Γύρισε, καὶ τρέξε ὅσο μπορείς, εἶπε στὸ σωφῆ, χωρὶς νά ξέρῃ γιαιτὶ, εἶχ’ ἕνα κακὸ προαίσθημα. Σὲ λίγο θρυσκόταν ἔξω απ’ τὴν πόρτα τῆς Πόπης. Εἶδε φῶς. Χτύπησε τὸ κουδοῦνι πολλές φορές καὶ κοφτερῆ. Νευρικὰ. ‘Ασυναίσθητα, ‘Ετρεμε μήπως εἶχε πάθει τίποτα. Τοῦ φάνηκε πως ἀργούσαν νά τ’ ἀνοίξουν. Καὶ ἐξανατύπησε. Σχεδὸν ἀμέσως ἀναψε τὸ φῶς στὸ χῶλλ κι’ ὁ σὺρτης τραχήθηκε. Στὸ σκίσιμο τῆς πόρτας φάνηκε ἡ Βίλμα. ‘Ὁχρη, μ’ ἀνάκατα μαλλιά με κόκκινα μάτια. Πάγωσε πὸν τὸν εἶδε. —Ποῦ εἶν’ ἡ μαμά σου; τῆ ρώτησε μ’ ἀγωνία. —Μέσα, εἶπε ξερὰ ἄν ὀπνωτισμῆν ἡ ἐκείνη. ‘Ὁ Μαρᾶς ἔτρεξε γρήγορα στὸ δωμάτιο, χωρὶς κἀν νά θυγᾶ τὸ καπέλλο του. ‘Η Πόπη εἶχε δὴ τὸ αὐτοκίνητο απ’ τῆ γριλλία. Καὶ τὸν περιέμενε ὀρθῆ. Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνηση τὴν ἀγκάλιασε. Κι’ ἐκείνη ἀφέθηκε ἄν ἀνίσχυρη στὴν ἀγκαλιὰ του. —Πόπη! τῆς εἶπε με λαχτάρια. Εἶμαι τρελλός! Πὸς φαντάστηκα πως μπορούσε νά μὴ μοῦ λῆς τὴν ἀλήθεια; Γιατί νά μουλεγε ψέμματα; Τί λόγο εἶχες;... ‘Εκείνη δὲν ἀπαντοῦσε. Τῆς φαινόταν ἄν ὄνειρο ἢ ξαφνικὴ αὐτὴ εὐτυχία καὶ ἔτρεμε! ‘Ετρεμε μὴν ζυπνήσῃ! Τῆ σήκωσε καὶ τὴν ἐξάπλωσε στὸ κρεβάτι. —‘Αγάπη μου! τῆς ψιθύρισε τρυ-

Τὴν ἐπομένη ἡ Βίλμα εἶχε μιὰ συνάντηση με τὸ Νίκο Μαρᾶ.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Φερά.
Και της έκλεισε το στόμα με τα χείλη.

Η Βίλμα στεκόταν όρθη στο χώλλ. Τ' άκουγε όλα καθαρά. Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά που της τράνταζε όλο το κορμί... Άκουγε τα φιλιάρια τους, τα λόγια τους, τις ανάπνοές τους...

Μάντευε ότι δεν έβλεπε... Της ήρθε η σκέψη να περπατήσει στα νύχια των ποδιών και να κλείσει την πόρτα. Μά δεν τώκανε. Έτρεξε γρήγορα και κλείστηκε στην κρεββατοκάμαρά της.

Χωρίς να ξέρη γιατί, της ήταν κάπως δυσάρεστη αυτή η σκηνή, την είχε λίγο ένοχλήσει.

Οι άλλοι δυό, δεν πρόφτασαν να σκεφθούν πως υπήρχε η Βίλμα στο σπίτι, παρά λιγάκι άργά...

—Πού είνε το παιδί ; είπε άξαφνα η Πόπη.

Και τινάχτηκε άπάνω. Άναψε το φως κι έτρεξε στο δωμάτιο της Βίλμας.

Τη βρήκε ήσυχη να διαβάζει. Διάβαζε μηχανικά, χωρίς να παίρνει κανένα νόημα απ' τις παραταγμένες λέξεις. Μά ως τόσο αυτό την ξεκούραζε. Της κρατούσε το μυαλό σταματημένο κι ήταν το καλύτερο ναρκωτικό για να μη νοιωθη την αγωνία του χρόνου που τόσο άργουσε να κυλήσει σε τέτοιες ώρες.

—Τί κάνεις εδώ ; της είπε χωρίς σκέψη η Πόπη.
—Διαβάζω.

Η μητέρα της την άγκάλιασε.
—Μωρό μου, της ψιθύρισε με συγκίνηση.
Η Βίλμα αισθάνθηκε άσφυξία στην άγκαλιά της. Και τραβήχτηκε μ' ένα απότομο τινάγμα.

—Τί έχεις ;
—Τίποτα.
—Δεν είσ' εύτυχημένη ;
—Είμαι μαμά.
—Το λες μ' έναν τρόπο !...
—Ε... Πώς θέλεις να το πώ ; Είμαι και πτώμα πιά, έχω ένα πονοκέφαλο φρικτό...

Η Πόπη της χείδεψε το κεφάλι.
—Εκαίγε, πραγματικά.
—Δε θάρρης μέσα ; την ρώτησε.
—Όχι. Μουρμούρισε εκείνη.
—Γιατί ;
—Άσε με καλύτερα μαμά, να ήσυχάσω λίγο. Είμαι πολύ νευρική... πολύ αδιάθετη.

Η Πόπη στάθηκε λίγο. Κι έπειτα :
—Μου φάνηκε πως θα σου κάνη καλό αν έλθης μέσα...

—Όχι, μαμά, μην έπιμένης. Να χαρής...

—Καλά παιδί μου...
Κι η Πόπη έγħκε.

Έκατσε με το Μαρά κρινίζοντας και συζητώντας ώρες ολόκληρες... Χωρίς να νοιώσουν πως, τους πήραν τα χαράμματα...

Κι η Βίλμα άγρυπνούσε στη διπλανή κάμαρα, πεπεισμένη πιά για τη δυστυχία της. Ναί, Ναί ! Δεν ήταν καθόλου, μά καθόλου εύτυχημένη.

Έβλεπε την αγάπη της με το Νίκο να τη χωρίζη ένα χάος... Κι έπειτα όλη αυτή η περιπέτεια με τον πατέρα της, ο έρωτας, η πρόταση του γάμου, κι ύστερα άμέσως, άξαφνα, για μιá στιγμή, αυτή η άπροσδόκητη εξέλιξη που τον έγκατέστησε έρραστή της μητέρας της στο σπίτι — όλ' — μά και πρόστυχη άκόμα. Γιατί να μην είχε μιλήση καθαρά στον πατέρα της, απ' την πρώτη στιγμή ; ...

—Αν ο Νίκος έξαρτούσε απ' αυτό την αγάπη του, θα πή πως δεν την αγαπούσε πραγματικά. Άς το μάθαινε λοιπόν. Θα πονούσε και με τον κερρό θα της πέρναγε. Άλλά θάταν ήσυχη πως Εκείνη είχε φερθή όπως έπρεπε σ' όλους, καθαρά, τίμια, σωστά. Ένω τώρα, όλ' σ' αυτά της είχαν κουρελιάσει τον έγωισμό, της είχαν στραπατσάρει την άυτοπεποίθηση. Γιατί να πιστευε πιά τον Έαυτό της ; Ποιός ήταν ο Έαυτός της ; Η άγνοητά της ήταν ψεύτικη, άνυπαρκτη, σπιλωμένη. Έκρυβε τη διεφθαρμένη σκέψη της, το νοσηρό μυαλό της, την έγωίστρια ψυχή της πίσω απ' τη μάσκα του κορμιού της που ήταν άχάιδευτο κι άνέγγιχτο. Μά προτιμούσε ναχε άπάνω στο δέρμα της τα ίχνη των τρεμουλιαστών χα-

ιδιών του πόθου, παρά την προστυχιά που κλεινε μέσα της. Γιατί θάπρεπε ναχη στο σώμα της κάτι το χυδαίο για ν' αφήνη τόσο καιρό τον Κωστα Μαρά να τη γδύνη με τα διψασμένα του βλέμματα και να της μιλή για Έρωτες... Το ένοιωθε — ναί, γιατί δεν τ' όμολόγησε ; — μά προσπαθούσε να ξεγελάση και τον Έαυτό της τον ίδιο. Άπό τρόμο μη χάση το Νίκο ! Άλλη νοσηρότητα κι έδω ! Άλλος έκφυλισμός που τον έκρυβε πάλι απ' τον έαυτό της.

Κι εκείνος στο μεταξύ περνούσε ώρες μεθυσιού στην άγκαλιά της Νόρας !... Όπως κι ο πατέρας της έγινε άμέσως σκλάβος στα πειραμένα θέληγτρα της καλής του έρωμένης ! Τόσο πρόχειρα !... Κι αυτή την Βίλμα ούτε την λογάριασαν, ούτε τη σκέφτηκαν !

Άφου και πριν άκόμη η μητέρα της του μιλήση για το κμεγάλο γεγονός, είχε άφεση όρες ολόκληρες στην άγκαλιά του ! Δούλοι της σάρκας. Όλοι. Ψεύτες και τιποτένιοι ! Άδειοι και ταπεινοί ! Γριμάλδηδες !... Γεμάτος από άνθρωπάκια...

Άμ' αυτό πούχε γίνει τώρα ; Πού δεν θυμήθηκαν καν πως υπήρχε κι αυτή μέσ' στο σπίτι ; Της έκανε άηδία που το σκεπτόταν ! Κι ένοιωθε μιá θαθεία, πολύ θαθεία άπογοήτευση μέσα της... Και μιá ζωηρή σιχασιά, για όλους... Και για το Νίκο, για το Νίκο που άγκάλιαζε με λαχτάρα τη Νόρα !... Γι' αυτόν πρό παντός !...

Άς τόσο ντρεπόταν να έμφανισθη μπρός στον πατέρα της !
Άλλά γιατί να ντρέπεται ;
(Η συνέχεια εις το έπόμενο)

Προσεχώς :

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

— «Κορίτσια πολυτελείας»

Ένα συναρπαστικό αισθηματικό μυθιστόρημα παρμένο από την κοσμική ζωή της Αθήνας.

—Η μόρφωση είναι συνήθως για τον άνθρωπο ό,τι και η πάστα για το γούλιμα του παρκέττου. Το κάνει βέβαια να ασπράφτη, αλλά δεν αλλάζει και την ποσότητα του ξύλου από το όποιο είναι : καμιά μένο.

(Κόμησα ντε Νοάιγ)
—Πνεύμα και χαρακτήρ, πρέπει να συμβαδίζουν στον άνθρωπο και ιδίως σ' αυτόν που η μοίρα τον προώρισε να κυβερνή. Άρχηγός με πολύ μυαλό, άλλ' άδύνατο χαρακτήρα, μοιάζει με καράβι που έχει δυνατά και πλούσια ξάρτια, αλλά λίγη σαβούρα. Το καράβι αυτό γρήγορα άνατρέπεται.

(Μ. Ναπολέον)
—Ο δυνατός δεν είναι ποτέ άρκετά δυνατός για να κυριαρχήση, αν δεν είναι και δίκαιος.

(Ρουσό)
—Άδικα προσπαθείς να μισήσης, εκείνο που έχεις αγαπήσει κάποτε πολύ.

(Κορνήλιος)

Σοφά λόγια

—Η μόρφωση είναι συνήθως για τον άνθρωπο ό,τι και η πάστα για το γούλιμα του παρκέττου. Το κάνει βέβαια να ασπράφτη, αλλά δεν αλλάζει και την ποσότητα του ξύλου από το όποιο είναι : καμιά μένο.

Μια εξαιρετική καμπάνια Ιοδηγίες έρωτήσεων ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Άπαντούν η δίσ ΗΡΩ ΧΑΝΤΑ και ο κ. ΜΗΤΣΟΣ ΜΥΡΑΤ

Φίνεται ότι τα θύματα της σελίδος αυτής δεν τελείωσαν... άφου συνεχίζουμε ! Η τσιμπία μας θα πιάση σήμερα τρία νεα θύματα : ένα θηλυκό γλυκύτατο άστέρι του μουσικού μας θεάτρου, την χαριτωμένη Ηρώ Χαντά και δυό άσους του σοβαρού θεάτρου ο ένας και του γλεντιού ο άλλος.

Θά άρχίσουμε λοιπόν... από την πρώτη.
Τη ζητάω πρώτα στο ιδιόκτητο της σπίτι στα Πατήσια. Πάει όμως χαμένος ο κόπος μου.

Η Ηρώ λείπει από πολύ πρωί.
—Πάει για πρόβα... μου δηλώνει η υποχρεωτική και ευγενική μαμά της η κ. Καίτη Χαντά.

—Θά τη βρω πού ;
—Στο «Πτι Μαξιμ» στην άρχη της όδοι Σταδίου εκεί μέσα ημεροβραδυάζεται μαζί με όλο το θίασο και ξεθεώνεται στις πρόβες μου λέει. Φεύγουμε σε λίγες μέρες βλέπετε για την Αίγυπτο...

Χαιρετώ την κ. Χαντά και ξαναπαίνο στο τραμ να ξανάρθω στην Όμοια... Πρέπει σήμερα να βρεθώ η Χαντά και να μιλήση.

Τη βρίσκω στο «Πτι Μαξιμ». Κατεβαίνω δέκα μέτρα υπό την γήνη και βρίσκομαι στο υπόγειο της Όμοιας ντάσιγκ.

Ένας ολόκληρος κόσμος κάνει πρόβα... Μπαλαρίνες, πρωταγωνίστα, μουσικοί, επιχειρηματίαι, φίλοι πολλοί και γνωστοί...

Ζητώ συγγνώμη από τον διευθύνοντα την πρόβα κ. Άγγελο Λάμπρου να ξεμοναχιάσω το θύμα μου.

Η Ηρώ καταλαβαίνει άμέσως τί την θέλω. Παρακολουθεί όπως μου δηλώνει όλες τις άπολογίες των κατηγορουμένων και γελάει πολύ.

—Περίμενα κι' εγώ τη σειρά μου, μου λέει. Σε εύχαριστώ που με θυμήθηκες.

—Δεν ξέρω αν πρέπει να με εύχαριστής η να με δείρης της λέω.
—Γιατί ; Δε θαρρεύσαι. Είνε πολύ χαριτωμένα αυτά που γράφεις.

—Λοιπόν... Έπί το έργον. Άντε να με βοηθήσης κι' εσύ να γράψω περισσότερα «χαριτωμένα» σήμερα.

—Είμαι όλη αυτιά. Άκούω και άπαντώ.
Λοιπόν. Έρωτήσεις πρώτη... Άπαράιτητος για κσεφτέ !...

—Πόσων χρονών είσαι ;
—Να ρωτήσω τη μαμά μου και να σου πώ. Έχω πολύ νέα μαμά όπως ξέρεις και φοβούμαι να λέω τέτοια πράγματα...

Έρωτήσεις δεύτερα :
—Η μαμά σου πόσων χρονών είνε ; ...

—Άστειεύσαι τώρα ; Άφου δεν

τολμώ να σου πώ τα δικά μου χρόνια χωρίς να τη ρωτήσω και θα σου πώ τα δικά της ; Ξέρω εγώ πόσο

Η δεσποινίς Ηρώ Χαντά.

Ο κ. Μήτσος Μυράτ.

θέλει νανε ; Άφου πήγες εύλογημενε μου στο σπίτι δεν τη ρώταγες ;
Έρωτησις τρίτη :
—Είχες πολλές αγάπες στη ζωή σου ;
—Ποτέ «πολλές»... μί α και μοναδική και μόνο σ' αυτήν εξακολουθώ και πιστεύω.

—Δεν υπάρχει φόβος να διαμαρτυρηθώ καμιά «ψυχή» αν το ειαβάση αυτό που μου λές ;
—Ψυχή ; Εκτός αυτής που λέω δεν υπάρχει... άλλη... ψυχή !

Έρωτησις τετάρτη :
—Με τη μαμά σου τσακώνεσαι καμιά φορά ;
—Μία μόνο ; Κάθε λίγο και λιγάκι. Και ξέρεις ποιά είνε η αίτια ; Το αυτοκίνητο και τα ποιήματα !

—Και τί σχέση μπορούν ναχουνε τα ποιήματα με το αυτοκίνητο ;
—Είνε οι δυό μας άδυναμίες. Να σωφάρω και να...

—Να γράφης ποιήματα ;
—Όχι προς Θεού... Δεν είμαι φονισσα... Διαβάζω μόνο ! Τρελαίνουμαι για τον Καρυωτάκη ! γιατί πιστεύω πως κι' εγώ ίσως ναχω την «Πρέβεζά» μου...

—Τί είν' αυτά Ηρώ ; Μελαγχολίες άρχισαμε ;
Η Ηρώ άναστενάζει θαθεία μά άμέσως συνέρχεται και προσπαθεί με ψεύτικο γέλιο να μου κρύψη κάτι που την τυραννεί...

Έρωτησις πέμπτη :
—Δε μου λές έχεις κλέψει ποτέ στη ζωή σου ;
—Νάχω κλέψη ; Ποτέ... Δεν μπόρεσα να κλέψω ούτε μιá κ α ρ δ ι α !

Έρωτησις έκτη :
—Θάθελες να παντρευτής ;
—Για το Θεό. Ποτέ...

—Ούτε και με το πρόσωπο αυτό που μ' αφήσες να καταλάβω προηγούμενας ;
—Αυτό πάει πιά... Ο γάμος δεν μ' άρέσει. Κι' αν ποτέ άπεφάσιζα να παντρευτώ θα έπαίρνα...

—Κανένα γέρο με εκατομμύρια.
—Όχι για το Θεό... θάπαίρνα εκείνον που θα μπορούσε να ζωντανέψη μιá φυσιολογική άπό τις εικόνες του κρέκο !

—Δηλαδή ;
—Δηλαδή... Έχω το λόγο μου που το λέω αυτό...

Έρωτησις έβδομη :
—Θάθελες να πάρης θεατρίνο ;
—Ποτέ ! Κανένας συνάδελφος μου (κι' αυτό προς μη κακοφανισμόν) δεν μου έκίνησε ποτέ την περιέργεια... της καρδιάς μου...

—Άπό το σοβαρό θεάτρο ;
—Δε λέω και μεγάλη κουβέντα... Να μου επιτρέψης να μη σ' άπαντήσω σ' αυτό...

—Άπό το σοβαρό θεάτρο ;
—Ποτέ ! Κανένας συνάδελφος μου (κι' αυτό προς μη κακοφανισμόν) δεν μου έκίνησε ποτέ την περιέργεια... της καρδιάς μου...

—Άπό το σοβαρό θεάτρο ;
—Δε λέω και μεγάλη κουβέντα... Να μου επιτρέψης να μη σ' άπαντήσω σ' αυτό...

—Άπό το σοβαρό θεάτρο ;
—Ποτέ ! Κανένας συνάδελφος μου (κι' αυτό προς μη κακοφανισμόν) δεν μου έκίνησε ποτέ την περιέργεια... της καρδιάς μου...

—Άπό το σοβαρό θεάτρο ;
—Δε λέω και μεγάλη κουβέντα... Να μου επιτρέψης να μη σ' άπαντήσω σ' αυτό...

—Άπό το σοβαρό θεάτρο ;
—Ποτέ ! Κανένας συνάδελφος μου (κι' αυτό προς μη κακοφανισμόν) δεν μου έκίνησε ποτέ την περιέργεια... της καρδιάς μου...

—Άπό το σοβαρό θεάτρο ;
—Δε λέω και μεγάλη κουβέντα... Να μου επιτρέψης να μη σ' άπαντήσω σ' αυτό...

Ερώτησις ογδόη : Δέν προφθάνομε όμως...
 Ο Λάμπρου ο διευθύνων την πρόβα μας διακόπτει.
 —Δεσποινίς 'Ηρώ... Κυρία Θιασαρ-χίνα. Στο πλάνο!
 Η 'Ηρώ... πρέπει να συνεχίση την πρόβα της. Την αφήνω ήσυχη, αφού της εύχομαι επιτυχία και καλό ταξίδι.

Απαντά ο κ Μ. Μυράτ

Και τώρα άδίζο για το δεύτερο θύμα... για τον νέο πρόεδρο των ήθοποιων...
 Η τύχη μου τον ρίχνει μπροστά μου. Τον ωρίσκω στο δρόμο το Σάββατο το απόγευμα... (Τόν ζήτησα δυο φορές και στο «Βασιλικό» και στο Σωματείο μά δεν μπόρεσα να τον βρω).
 —Στόν ουρανό σε ζήταγα και στη γη σε βρήκα, του λέω.
 —Για να με συχαρής για το προεδρικό ; μου λέει γελώντας.
 —Και γι' αυτό και για κάτι άλλο...
 —Για ποιά ;
 —Για να σ' ερωτήσω λίγα πράγματα...

—Καταλαβαίνω. Τί σχέδια έχω στο μυαλό μου για το Σωματείο ;
 —Όχι έρε άδερφέ... Για κάτι άλλα. Θέλω να μ' απαντήσης σε κάτι τολημρά πράγματα που θά σ' ερωτήσω.
 —Τολημρά ; Για το Θεό... Τώρα στα γεράματα ;
 Τόν παρακαλώ να πάρουμε ένα καφέ στο όπισθεν του Βασιλικού θεάτρου καφενεδάκι και εκεί να τα πούμε.
 —Ευχαρίστως αλλά μόνο για δέκα το πολύ λεπτά γιατί είμαι πνιγμένος στις δουλειές.
 —Εστω και πέντε. Μου φτάνουν. Λοιπόν. Πρόκειται για την «Εβδομάδα».

Πρώτη ερώτησις :
 —Πόσων ετών είσαι ;
 —Είμαι άνδρας και πρέπει να πώ την αλήθεια... Είμαι 45 η ν τ ο χρονών. Τώρα δέ σου λέω φαίνομαι για 40 μά τόσο είμαι!
 Δευτέρα και πιό τολημρή ερώτησις :
 —Απατάς τη γυναίκα σου ;
 —Όπως όλος ο κόσμος... μά λόγω της ηλικίας μου.. μου φαίνεται πως δέν θά έχης την έντύπωση ότι τώρα την απατώ...
 Τρίτη ερώτησις :
 —Με ποιά γυναίκα ευχαριστήσαι να θγαίνης έξω ή να κάθασαι μαζί της σε κέντρο ;
 —Με την κόρη μου την Μιράντα...
 —Μά δέν φοβάσαι πώς θά σου κάη χαλάστρα, θά φαίνεσαι δηλαδή τολύ γέρος ;
 —Μπά δέν θαρρεύσαι ; Ούτε εγώ δ ίδιος δέν τό πιστεύω πώς είνε κόρη μου. Αισθάνομαι τόν έαυτό μου τόσο νέο που την θεωρώ σαν αδελφή μου!...
 Ερώτησις τετάρτη :
 —Ο γυιός σου ο Τοτός Μυράτ σου μοιάζει στο χαρακτήρα ;
 —Μπά καθόλου... Σου είνε τόσο σομάτες, Κροΐσοι και... βασιλείς άκόμη, αφού πρό ετών την επισκέφθηκε και ό τότε βασιλεύς της 'Αγγλίας και νυν Δούξ του Οδίνδωρ...
 θαρδός που νομίζεις πώς εγώ είμαι ό γυιός του κι' αυτός είνε ό πατέρας μου!

Πέμπτη ερώτησις :
 —Δέ μου λές κύριε πρόεδρε... Για τόν χωρισμό του γυιού σου του Το-τού με την σύζυγό του... ποιός λές να φταιή σύ ως πεθερός ;
 —Φταίει ό γυιός μου...
 —Γιατί ;
 —Γιατί παντρεύτηκε !... Δέ θά του συχωρούσα τού γυιού μου ποτέ την κουταμάρα που έκανε και... παντρεύτηκε... αν δέν μουφερνε... τόν γυιό του ! Τώρα τόν συχωρώ. Τώρα είμαι παππούς και νέου έγγονιού... Τί μεγάλο πράγμα αλήθεια νάσαι παππούς ; Γράφω ένα βιβλίο με τόν τίτλον... «Χαρά να είσαι παππούς»!...
 Ερώτησις έκτη :
 —Σου άρέσουν τα λεπτά ;
 —Όχι. Δέν μ' άρέσουνε ποτέ ! "Αν μ' άρέσανε θά είχα ! Δέν τά λογαριάζω !... (Βγάζει θιαστικά τό ρολόϊ του). Πώς ! πώς ! Πέρασαν τά δέκα λεπτά και όπως σου είπα είμαι πολύ θιαστικός.
 —Δέν θαρρεύσαι ; 'Εσύ μου λές

Ερώτησις έκτη :
 —Σου άρέσουν τα λεπτά ;
 —Όχι. Δέν μ' άρέσουνε ποτέ ! "Αν μ' άρέσανε θά είχα ! Δέν τά λογαριάζω !... (Βγάζει θιαστικά τό ρολόϊ του). Πώς ! πώς ! Πέρασαν τά δέκα λεπτά και όπως σου είπα είμαι πολύ θιαστικός.
 —Δέν θαρρεύσαι ; 'Εσύ μου λές

ΚΡΜ. Μ. Μυράτ

Ο ΓΙΟΥΛΗΣ

πως δέν τά λογαριάζεις τά λεπτά !
 —Ναι μά της τ ρ α π έ ζ η ς τά λεπτά όχι και της ώ ρ α ς !... Ετσι ; Πρέπει να φύγω. "Αλλωστε αρκετά σου είπα...
 Και ή «άπολογία» του καλού μας Μήτσου Μυράτ σύντομη αλλά αρκετά ζουμερή... τελειώνει εδώ..

Και τό τρίτο θύμα

Και τώρα κάτι έκτός προγράμματος, θά ξεφύγουμε λίγο από τό θέατρο και θά πάμε και άλλο. Η τύχη μάς ρίχνει ξημερώματα στο «Καφέ ντέξ 'Αρτίστ», όπου συχνάζει ή αφρόκρεμα... του ξενύχτικου και καλλιτεχνικού κόσμου. Έκει μέσα βρίσκεται τό τρίτο θύμα μας.
 Λέγεται 'Αριστέιδης Γιούλης. Και ποιός δέν τόν ξέρει. Τό όνομά του και ή φίρμα του, ή περίφημη αριστοκρατική ταβέρνα του, έχουν ξεπεράσει τά όρια της μικρής μας πατρίδος και έχουν φιλοξενήσει κόσμο και κοσμάκη, αριστοκράτες, διπλωμάτες και άξιους.
 Και τώρα επί τό έργον.
 Ο Γιούλης, κάθεται σ' ένα τραπέζι στο βάθος του μαγαζιού με τόν

Μπέζο. Ξέρετε ποιόν Μπέζο. Τόν σκίτσογραφο, σκηνογραφο, σκηνογράφο, δημοσιογραφο, ποιητή, χαβαλάστα και Δόν ζουαν Κώστα Μπέζο...
 Ποζάρεϊ ό 'Αριστέιδης και τού κά-νει τό σκίτσο ό Μπέζος. Έπάνω στην ώρα. Λές και τόν έχομε θαλμένο τόν Μπέζο να σκίτσάρη τόν Γιούλη...
 Ο Γιούλης όμως άνησχει.
 —Μά τί συμβαίνει ; ρωτά, γιατί μου κάνετε τό σκίτσο μου ;
 Του έξηγούμε περί τίνος πρόκει-ται.

—Δέν διαβάζω, μου λέει περιοδικά ούτε και έφημερίδες γιατί δέν προφταίνω, μά αυτή ή ιδέα μ' άρέσει.
 —'Αφού σ' άρέσει, μίλα λοιπόν.
 —Μιλάω.
 Ερώτησις πρώτη :
 —Σ' άρέσουν οι γυναίκες να μπαίνουν στην ταβέρνα ;
 —Μόνες τους ποτέ... Μά παρέες... κουβαρντάδικες (κοινώς... ψητά) ναι.
 Ερώτησις δεύτερα :
 —Κάνεις κόρτε στις πελάτισσές σου ;
 —Μου τώχει άπαγορεύσει ό για-τρός !
 Ερώτησις τρίτη :
 —Σ' έχει αγαπήσει καμμιά πελά-τισσά σου ;
 —Δέ θέλω να θλέπω καμμιά ούτε σε κάρτ-ποστάλ !
 Ερώτησις τετάρτη :
 —'Η γυναίκα σου σε ζηλεύει ; (Σημ. Είνε παντρεμένος με μία πρώτη τάξεως κοπέλλα).
 —Όχι, γιατί καλοτρώει...
 —Δηλαδή ;
 —Δέν της λείπει τίποτα... Οι καλύτεροι μεζέδες στο σπίτι πάνε... και γώ ό ίδιος στο σπίτι πάω !
 Ερώτησις πέμπτη :
 —Τί ιδέα έχεις 'Αριστέιδη για τό ταγκό ; Σ' άρέσει ;
 —Δέν μ' άρέσουνε. 'Η πελατεία μου όμως ψοφάει γιχ δαύτα και μου παίρνει κι' έμένα τ' αυτιά... Έχω την γνώμη πως αν κάτσω ένα θράβυ θά γράφω κι' εγώ καμμιά σαραντα-ριά από δαύτα !

Ερώτησις έκτη :
 —Ποιές παρέες από κείνες πουρ-χονται στο μαγαζί σου σ' άρέσουνε περισσότερο ;
 —Οι ξενόγλωσσες...
 — Γιατί ;
 —'Απλούστατα γιατί δέν ξέρουν τη γλώσσα μας.. να παραπονεθούνε για τη σαγωνιά !...
 Ερώτησις έβδομη.
 —'Απατάς τη γυναίκα σου ;
 —Αυτό τό ξέρει ή 'δία... Ρώησέ την να στο πη !

Στό σημείο αυτό μάς διακόπτει ένας άγνωστος, αλλά γνωστός του 'Αριστέιδη.
 —Γειά σου Γιόγκο... τόν χαιρετάει ό Γιούλης.
 —Δέ μου λές 'Αριστέιδη, μήπως ξέρεις καμμιά κομπίνα να θγάλη κανέναν ευό-τρία εκατομμύρια σε μία εβδομάδα ;
 —Σέ μία εβδομάδα ; Τόσο πολύ ; Μία εβδομάδα ολοκληρη για δυο ψωροεκατομμύρια. Αυτές οι δουλειές τελειώνουν σε δυο ώρες... μωρ' άδερφέ μου... Έλα στο μαγαζί μου να σου δείξω τόν τρόπο !
 Με την κουβέντα ό Μπέζος έχει τελειώσει και δεύτερο σκίτσο τού Γιούλη.
 Η συνέντευξις μπορεί να θεωρηθ ή λήξασα

ΝΕΡΟΒΡΑΣΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο Θεατρόςφιλος

Είναι τού θεατροφίλου μία ή μοίρα : ν' αγαπάη. Νά κορτάρη τή Λιλίκα, να μιλάη στη Φιφή, ή καρδιά του για την Νίνα υπερμέτρος να χτυπάη και να συνδυάζη πάντα όρασι μαζί κι' αφή... Είναι ευγενής συνήθως, πάντοτε καλοντυμένος και πληρώνει πενηντάρι κάθε μέρα ό καυμένος, προκειμένου να καθήση εις την πρώτη τή σειρά και να δη έκ του πλησίον ό,τι τόν ένδιαφέρει. Όταν τόν παραλέχουν έχει ιδιαίτερη χαρά και από τό παλαμάκια του πονάει πιά τό χέρι... Την καρδιά του την μοιράζει στις γυναίκες φέ-τες - φέτες τις όποιες διαθέτει, όπως λέει, με τόν... κληρον, και τόν έκτιμούν μεγάλως όλοι μας οι ταξιθέτες που εισπράττουν κάθε μέρα πέραν τών ταλλήρων προκειμένου να τόν βάλουν να καθήση σε μία θέση

για να τόν κυττάζουν όλοι, όπως, άλλωστε τ' άρέσει. Έχει πάντοτε γεμάτο ως τα μπουνία πορτοφόλι και ξεοδεύει... και ξεοδεύει... και στο τέλος με τά πόδια εις τό σπίτι του οδεύει!...
 "Αν τού πήτε για μία νέα και όραία θεατρίνα θά σάς πη :
 —Την είχα φίλη, τόν προπερασμένο μήνα. Είναι έξυπνη κοπέλλα, κι' όπως βλέπεις ευειδής, αλλά είναι κι' αναιδής, κι' έννοει, καταλαβαίνεις, κάθε μέρα να σε βρίζη.
 "Επειτα πολύ στοιχίζει. Σου ζητάει κάθε τόσο : «'Αγαποδλα μου, λεφτά...»
 Κάνει δέ μέσ' στη βδομάδα και φορέματα έφτά... Του μιλάτε για μόν άλλη ;
 —Και αυτή την είχα φίλη, θά σάς άπαντήση πάλι. Έχει μία φρικτή μητέρα που τη λένε Μαριάνθη, και ξεοδεύει κάθε μέρα δυο χιλάρικα για άσθη. Είναι φιλανθής θά πήτε. Σύμφωνα. Μά γώ τι φταίω ;

Είχα έπειτα σκοτούρες τόν καιρό τόν τελευταίο, είχα κάτι στενοχώριες και την άφησα διότι ήθελε να αγοράσω και τόν κήπο τ' 'Αγαλιώτη!...
 Είναι συμπαθείς οι τύποι τών θεατροφίλων, και πολλές φορές αξίζει να τούς βγάξετε τόν πύλον, λόγω θέσεως ή κύρους ή για λόγους ηλικίας. Γιατί πρέπει να σάς πώ, (δί-χως δέ δόσιν κακίας,

γιατί ό καθείς τό ξέρει), πώς οι πλείστοι έξ αυτών έχουν ήδη γίνει γέροι, μά παρ' όλο που κοντεύουν να γεράσουν τά παιδιά τους,

μένει νέα ή καρδιά τους ! Αυτοί οι τύποι πάντοτε τ' άδύνατα γυρεύουν κι' άρκοούνται στο να βλέπουνε και στο να συμβουλεύουν.
 —Παιδί μου, Ρένα, πρόσεχε. Μην είσαι ζωηρή, και μη σ' ένθουσιάζουνε πολύ οι νεαροί. Για να τή ζήσης τή ζωή πρέπει πολλά να μάθης γιατί μπορεί άργότερα, άδίκως να την πάθης. Κι' έχει πάντα υπ' ύψει σου τά λόγια μου αυτά : «'Ο έρωσ χρόνια δέν κυττά...»
 Κι' ό γέρος την άγάπη του την φέρει από σπόντα αλλά ίσχύει τού κουφού τό «δσο θέλεις βρόντα» και τ' άπαντάει πονηρά, αυτή ή άλεπού :
 —Τι όμορφα μιλάς... παππού!..

Υπάρχουν και οι «θετικοί», αυτοί που κάτι κά-νουν και τόν καιρό τους άδικα στο θέατρο δέ γάνουν. Είναι άξιοσέβαστοι, γνωστοί μέσ' στην 'Αθήνα, και λέν όσοι τούς βλέπουνε : «Αυτός έχει τή Δείνα.
 »Μπορεί ν' άνοίξη Τράπεζα όταν συγκατανεύση, μά τώρα, όπως έμαθα, κοντεύει να... πτωχεύ-ση !
 Αυτά άπ' την αλήθεια απέχουν όντως μίλλια, διότι τά δημιουργεί τών άλλωνών ή ζήλεια. Κακολογούνε διαρκώς αυτοί οι άλητήριοι :
 —'Α, μάλιστα. Αυτοί, που λές είναι σπουδαίοι κύριοι.
 Μονάχα που ό ένας τους δέ βλέπει προκοπή κι' ό άλλος πήγε φυλακή προχτές για μία κλο-πή.

Όμως, αυτά δέν έχουνε για μάς καμμιά έννοια, γιατί έχουν περίφημη κι' οι δύο οικογένεια. 'Η μάνα ήταν τού ένός πολύ καλή μοδίστρα μά ξέπεσε κάποια φορά κι' έγινε, όντως, πλύ-στρα.
 Ο άλλος έχει ένα γυιό σπουδαίο. Μά γι' άστειά δυο πόλισμα τόν πιάσανε προχτές επ' αλητεία !
 "Ε, ναι, Αυτή που έγινε ή-ταν πολύ άηθικόν. Μά είχε κάνει κι' άλλοτε, βλέπεις, στο 'Εμπειρικειόν!..

Αυτός, λοιπόν, ως βλέπετε ένταύθα και έντύπως είναι τού θεατροφίλου τού σύγχρονου ό τύπος. Είναι τύπος ερωτύλος και άρέσκεται στο κάλλος κι' είναι προσκεκολλημένος εις τό θέατρον σαν τύλος ή, άλλώς πώς, σαν... κάλος

Ο ΝΕΡΟΒΡΑΣΤΟΣ

Ο ΝΕΡΟΒΡΑΣΤΟΣ

Τό ροδο του Ισπαχάν

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Του κ. **Αδ. Σακελλάριου**

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα ύπνο χάνι του Έλμπούζ, ο Μιρζά ένα φτωχό παλληκάρι που γράφει στίχους συναντιέται με τὸν Σάχη τῆς Περσίας, πὸν γυρίζει ἰνδιόγνιτο σ' ἐκείνη τὰ μέρη κυνηγώντας με τὴν ἀκολοθία του.

Ὁ Μιρζά χωρὶς νὰ ξέρη με ποιὸν μιλάει, κατηγορεῖ τὸν Σάχη ἀπάνω στὴ κουβέντα του ὅτι δὲν ξέρει νὰ διοικήσῃ τοὺς ὑπάρχοντες του καὶ λέει πὼς ἂν ἦταν αὐτὸς Σάχης, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ μέρα μόνο, θάφτιαχνε τὴν Περσία...

Ὁ Σάχης γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ πὼς τὰ λόγια εἶναι εὐκόλη ἀλλὰ τὰ ἔργα δύσκολα, ἀποφασίζει νὰ τὸν κἀνῃ Βεζύρη γιὰ ἕξ μῆνες.

Ὁ Σάχης καὶ ἡ ἀκολοθία του πάνε νὰ ξεκουραστοῦν γιὰ λίγο στὰ δωμάτια τοῦ χανιοῦ καὶ ὁ Μιρζά μένει μόνος. Ἐξαφνὰ βλέπει νὰ μπαίη στὸ χάνι ἡ Γκιουλοσὺν.

Τὴν Γκιουλοσὺν τὴν εἶδε ὁ Μιρζά σ' ἕνα τζαμί καὶ τὴν ἀγάπησε χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ ὁ Σάχης.

401

ΜΠΕΚΗΡ. Ὅλη ἡ Περσία σὴ-μερα γιὰ σένανε γιορτάζει κί ὅλοι θὰ ξεφαντώσουμε μολὶς ὁ ἥλιος γύρει τιμές καὶ δόξες μπόλικες ἡ μέρα αὐτῆ σου τάζει καὶ γίνεται γιὰ σένανε αὐτὸ τὸ πα-νηγύρι.

Ἦὰ σένα παρατάχθηκαν τόσοι καβα-λαρέοι. ΜΙΡΖΑ. Γιὰ μιὰ στιγμούλα νὰ τὸς δῶ. Γιὰ μένα ἔχουν ἔρθει ἐδῶ; Γιὰ κίττα τον τί λέει.

ΜΠΕΚΗΡ. Γιὰ σένανε φορέσανε ὅλοι τὰ γιορτινά τους. Γιὰ σένανε οἱ σάλπιγγες κί ὁ κόσμος γύρω-γύρω καὶ οἱ στρατιώτες εἶνε ὄω κί οἱ ἀρχοντάδες, νάτους...

ΜΠΕΚΗΡ. Βεζύρης μας ἐγίνηκες κί ὅλοι σὲ προσκυνᾶνε καὶ τῶρα γλέντια καὶ χα-ρὲς θ' ἀρχίσουν ὅπου νᾶναι τρεῖς μέρες θὰ κρατήσουνε ποδῶναι παληὰ συνήθεια.

ΜΙΡΖΑ. Δὲν τὴν γλυτάνει, ἀσφα-λῶς στὸ τέλος θὰ τὸν δειρῶ. ΜΠΕΚΗΡ. Βεζύρης μας ἐγίνηκες κί ὅλοι σὲ προσκυνᾶνε καὶ τῶρα γλέντια καὶ χα-ρὲς θ' ἀρχίσουν ὅπου νᾶναι τρεῖς μέρες θὰ κρατήσουνε ποδῶναι παληὰ συνήθεια.

ΜΙΡΖΑ. Δὲν τὴν γλυτάνει, ἀσφα-λῶς στὸ τέλος θὰ τὸν δειρῶ. ΜΠΕΚΗΡ. Βεζύρης μας ἐγίνηκες κί ὅλοι σὲ προσκυνᾶνε καὶ τῶρα γλέντια καὶ χα-ρὲς θ' ἀρχίσουν ὅπου νᾶναι τρεῖς μέρες θὰ κρατήσουνε ποδῶναι παληὰ συνήθεια.

ΜΠΕΚΗΡ. Βεζύρης μας ἐγίνηκες κί ὅλοι σὲ προσκυνᾶνε καὶ τῶρα γλέντια καὶ χα-ρὲς θ' ἀρχίσουν ὅπου νᾶναι τρεῖς μέρες θὰ κρατήσουνε ποδῶναι παληὰ συνήθεια.

ΜΠΕΚΗΡ. Βεζύρης μας ἐγίνηκες κί ὅλοι σὲ προσκυνᾶνε καὶ τῶρα γλέντια καὶ χα-ρὲς θ' ἀρχίσουν ὅπου νᾶναι τρεῖς μέρες θὰ κρατήσουνε ποδῶναι παληὰ συνήθεια.

ΜΠΕΚΗΡ. Βεζύρης μας ἐγίνηκες κί ὅλοι σὲ προσκυνᾶνε καὶ τῶρα γλέντια καὶ χα-ρὲς θ' ἀρχίσουν ὅπου νᾶναι τρεῖς μέρες θὰ κρατήσουνε ποδῶναι παληὰ συνήθεια.

ΜΠΕΚΗΡ. Τὰ πλοῦτη σου ἀνήκουε τῆς χώρας καὶ τῆς ἐρημου.

ΜΙΡΖΑ. Μπορεῖ.. μπορεῖ.. Ἀπὸ προχτὲς με ἔτρωγε τὸ χέρι μου.

ΜΠΕΚΗΡ. Ὅλη ἡ χώρα εἶνε στὶς προσταγές σου.

ΜΙΡΖΑ. Γιατί μου τὸ κάνεις αὐτό; Τί θὰ θάλλης στὴ τσέπη σου ἂν τρελ-λαθῶ;

ΜΠΕΚΗΡ. Πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς ἀπὸ τούτη τὴ στιγμή ἐσύ ὅσαι ὁ Βε-ζύρης κί ἐγὼ ὁ ταπεινὸς σου δροῦ-λος. Πᾶρε τὰ δῶρα σου.

ΜΙΡΖΑ (τὰ παίρνει). Τί εἶνε αὐτά; ΜΠΕΚΗΡ. Δικά σου. Στὰ στέλ-νουν οἱ ἀρχοντάδες κί οἱ πασσάδες τῆς Περσίας.

ΜΙΡΖΑ. Καὶ γιατί μου τὰ στέλ-νουν. Τί τοὺς ἔχω κάνει;

ΜΠΕΚΗΡ. Γιὰ τὴν ὥρα τίποτα.. Μὰ κἀνὶ θὰ θέλουν κί αὐτοί. Μὴν ἀνη-συχῆς, κἀνὶ θὰ σοῦ γυρέψουν.

ΜΙΡΖΑ. Ἀπὸ μένα μόνο νοίκια γυρεύουν.

ΜΠΕΚΗΡ. Μωρ' ἄστα τὰ νοίκια. Τῶρα ἔχεις ἐξουσία. Θάρθουν ἐδῶ καὶ θὰ δῆς τί θὰ σοῦ γυρέψῃ ὁ κα-θένας. Τζάμπα χαρίσματα δὲν πῆρα ἀπὸ κανέναν ὡς τὰ τῶρα.

ΜΙΡΖΑ. Ὅστε ἐπιμένεις δηλαδὴ. Εἶμαι Βεζύρης.

ΜΠΕΚΗΡ. Πρόσταξε καὶ θὰ δῆς. ΜΙΡΖΑ. Νὰ προστάξω; Τί νὰ προ-στάξω; Ἐγὼ δὲν ξέρω ἀπὸ αὐτὲς τίς δουλειές. Ὡς τὰ χτὲς με προστά-ζανε.

ΜΠΕΚΗΡ. Πρόσταξε με. ΜΙΡΖΑ. Θὰ σὲ προστάξω.. Δὲν θὰ θυμώσης ὅμως. Νὰ μὴν ἔχουμε ὑστε-ρα ἱστορίες... Ἐσὺ μου τῶπες. Γονά-τισε (ὁ Μπεκὴρ γονατίζει με κατὰ-πληξῆ). Γιὰ κίττα πὸν γονάτισε. Ἐ-χει γοῦστο νᾶμαι Βεζύρης. (Στὸν ἄλ-λον). Γονάτισε καὶ σύ... Καὶ σύ. (Γονατίζου). Γιὰ κίττα πὸν γονατί-σανε ὅλοι. Ἐ, τῶρα κατάλαθα... Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ τρελλός... Οἱ τρελλοὶ εἶν' αὐτοὶ πὸν με κἀνανε Βεζύρη. (Βηματίζει με κωμικὴ ὑπερηφάνεια. Ὑστερα ἀποτόμως). Ἐμπρός σηκω-θῆτε, ἀδειᾶστε μου τὴ γωνιά. (Φεύ-γουν. Μπαίνει ὁ Χαλὴλ καὶ στέκε-ται με σεβασμὸ).

ΧΑΛΗΛ. Σὲ προσκυνῶ. ΜΙΡΖΑ. Δὲν κάνεις κί ἄσχημα. ΧΑΛΗΛ. Ἦρθα νὰ πάρω προστα-γές.

ΜΙΡΖΑ. Ἀπὸ μένανε; ΧΑΛΗΛ. Ἐσὺ ὅσαι ὁ ἀρχοντας ἐδῶ.

ΜΙΡΖΑ. Καλά.. γονάτισε. ΧΑΛΗΛ. (Γονατίζει). Ὅμως γιατί ἀφέντη μου;

ΜΙΡΖΑ. Δὲν ξέρω ἄλλη διαταγὴ, κί αὐτὴν τῶρα τὴν ἔμαθα.

ΧΑΛΗΛ. Εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς κί εἶμαι στὶς διαταγές σου ἐγὼ κί οἱ πιστοὶ σου στρατιώτες πὸν σοῦ φέρνω τὸν χαιρετισμὸ τους. Ὅρίζεις τὴ ζωὴ τους, δὲν ἔχεις πα-ρὴ νὰ τοὺς προστάξῃς.

ΜΙΡΖΑ (ἀδιάφορα). Ἄς γονατί-σουνε κί αὐτοί.

ΧΑΛΗΛ. Γιατί;

ΜΙΡΖΑ. Ἐτοί γιὰ γοῦστο.

ΧΑΛΗΛ (βγάζει ἕνα μάτσο κλει-διά). Αὐτὰ εἶνε τὰ κλειδιά τοῦ Κά-στρου. Τ' ἀφήνω ἐδῶ στὰ πόδια σου. (Σηκώνεται). Καὶ τῶρα ἀρχοντά μου πρόσταξέ με.. Τίνος θὰ κόψω τὸ κεφάλι; Ποιόνανε νὰ θάλλω στὴ φυλακὴ σήμερα;

ΜΙΡΖΑ. Δὲν μπορῶ νὰ προστάξω καὶ τίποτ' ἄλλο δηλαδὴ;

ΧΑΛΗΛ. Ὅ,τι θέλεις.

ΜΙΡΖΑ. Ἐ, λοιπὸν προστάξω ἄλ-λη φορὰ νὰ μὴ ζητᾶτε προσταγές ἀπὸ μένα. Βρὲ γιὰ στάσου. Κάπου σε ξέρω ἐσένα.

ΧΑΛΗΛ. Κί ἐγὼ σὲ ξέρω.

ΜΙΡΖΑ. Ἀπὸ ποῦ;

ΧΑΛΗΛ. Μοιάζεις πολὺ με τὸν πα-τέρα σου.

ΜΙΡΖΑ. Καὶ ποῦ τὸν ξέρεις τὸν πατέρα μου;

ΧΑΛΗΛ. Ὁ πατέρας μου γνωρίζο-τανε πολὺ με τὸ δικό σου.

ΜΙΡΖΑ. Θὰ τοῦχε μαλαγῶς κἀνε-να παπούτσι γιατί καθὼς θὰ ξέρῃς ἦταν μπαλωματῆς... καὶ ὄχι τῆς ἀ-ράδας... Σουράβει θάρδουλο δίχως σουβλί, δίχως τρίχα, δίχως σπάγ-γο, δίχως κερί. (Βγαίνει ἡ Λεϊλὰ στὸ μπαλκόνι σὲ τρόπο πὸν νὰ τὴ θλέπῃ ὁ Χαλὴλ καὶ νὰ μὴ τὴ θλέπῃ ὁ Μιρζά). Πρώτης τάξεως μπαλω-ματῆς.

ΧΑΛΗΛ. Βέβαια.. Εἶχανε πολεμή-σει μαζί στὴ μάχη τοῦ Τάνη-Ζάνζ-Σόγκα... Εἶχανε ὀρμήσει μαζί με γυ-μνὰ σπαθιά ἀπάνω στὸν ἐχθρό. Κί ὁ πατέρας μου τοῦλεγε. (Κυττώντας τὴ Λεϊλὰ). Ἄχ! μάτια γλυκά, πότε θὰ γίνεται δικὰ μου..

ΜΙΡΖΑ. (Μὲ κατάπληξη). Ἐλεγε ὁ πατέρας σου τοῦ πατέρα μου; ΧΑΛΗΛ... Καὶ τὰ σπαθιά ἀστρά-φτανε στὸν ἥλιο, καὶ χτυπάγαν ἀλύ-πητα.. κί ἔλεγε ὁ πατέρας μου τοῦ πατέρα σου. (Στὴ Λεϊλὰ). Μιὰ νύ-χτα θὰ σ' ἀρπάξω... Μιὰ νύχτα με φεγγάρι. Στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου μου θὰ σὲ καθῆσω καὶ θὰ σὲ πάρω μακριὰ..

ΜΙΡΖΑ. (Μὲ μεγαλύτερη κατάπλη-ξη). Ἐλεγε ὁ πατέρας σου τοῦ πα-τέρα μου. ΧΑΛΗΛ... Κί ὀρμούσαν ἀσυλόγι-στα στὸν ἐχθρό... Κί ὁ πατέρας μου ἔλεγε τοῦ πατέρα σου. (Πάντα κυτ-τώντας τὴ Λεϊλὰ). Σὰν τ' ἄλικά σου χεῖλη δὲν εἶνε οὔτε τὸ μερτζάνι τὸ πὸν φλογᾶτο.

ΜΙΡΖΑ. Ἐλεγε ὁ πατέρας σου τοῦ πατέρα μου.. Μὰ γιὰ θάστα ἄντρας ἦταν ὁ πατέρας μου γιὰ γυναίκα δη-λαδὴ.

ΧΑΛΗΛ (ἐξακολουθεῖ συνεπαρμέ-νος). Κί ὁ ἐχθρὸς ἐγέμιζε φεύγον-τας τὸν δρόμο με τὰ πέταλλα τῶν ἀλόγων του.

ΜΙΡΖΑ. Καὶ τί ἔλεγε ὁ πατέρας σου τοῦ πατέρα μου;

ΧΑΛΗΛ (σὴ Λεϊλὰ). Πετάξέ μου τὸ τριαντάφυλλο πὸν κρατᾶς γιὰ νὰ τὸ σφίξω στὴν καρδιά μου. (Ἡ Λεϊ-λὰ τοῦ πετάει τὸ τριαντάφυλλο). Εὐ-χριστῶ. ὅταν θὰ τὸ σφίγγω ἀπάνω μου θὰ νομίζω πὼς σφίγγω ἐσένα.

ΜΙΡΖΑ. (Κυττώντας γύρω). Καὶ τὸ τριαντάφυλλο ὁ μακαρίτης ὁ πα-τέρας μου στὸ πέταξε;

ΧΑΛΗΛ. Πολυχρονεμένε μου ἀρ-χοντά μου, πάντα στὶς προ-σταγές σου. (Φεύγει).

ΜΙΡΖΑ. (ὕψτατες περιέργα γύρω του ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ δῇ τὴ Λεϊλὰ). Ἄλλο τοῦτο πάλι. Ὁ πατέ-ρας του ἔλεγε τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦπ ἕνα τριαντάφυλλο... Πολὺ μπερ-δεμένα πράματα. (Κυττάζει πρὸς τὰ πάνω). Θὰ πᾶω νὰ δῶ ποιὸς τὸ πέταξε. Στὸ κάτω-κάτω Βεζύρης εἶμαι ὅτι θέλω κἀνω. (Στὴ πόρτα με κωμικὲς κινήσεις). Καταδέξου μεγάλε μου Βεζύρη νὰ περάσης. (Μετάπτωσις). Μάλιστα καταδέξου-μαι καὶ περνῶ. (Βγαίνει θριαμβεύ-τικά. Μπαίνουν ἡ Χαδίτζα καὶ ἡ Ἀ-ϊσσά, οἱ θυγατέρες τοῦ Σάχη).

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ἐλα κανεὶς δὲν εἶνε, νὰ. Αἰ.Σ.Σ.Α. Χαδίτζα μου, φοβῶμαι, Νὰ δῆς πὼς θὰ μᾶς ἐγούνη ξυνά.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ἐλα καυμένη πᾶμε. Αἰ.Σ.Σ.Α. Κάθε τραγοῦδι σήμερα πιότερο ἔχει ἄρωμα αἰ' οἱ σάλπιγγες ἐπαίζανε χαρούμενα κομμάτια κί οἱ στρατιώτες πέρναγαν με πιότερο καμάρωμα περήφανοι κί ἀλύγιστοι καὶ με ψηλὰ τὰ μάτια.

Στὸν ἥλιο λαμποκόπαγαν τὰ γιαταγάνια τὰ χρυσὰ ὦ! τόσο φῶς... τόσο χαρὰ ποτὲ δὲν ξαναεἶδα.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ὅλα γι' αὐτὸνε Ἀϊσσά. Γι' αὐτὸν λουλούδια κόπηκαν πὸν τὴν δροσοσταλίδα εἶχαν ἀκόμα, τῆς αὐγῆς, οἱ μωρῶμένοι κλώνοι τους.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Κί εἶδα ντυμένους τοὺς φρουρούς μες στὸ χρυσάφι ἀκλόνητους νὰ περιμένουν προσταγές. Κί ἦταν χαρούμενοι κί αὐ-τοί.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ὅλα γι' αὐτὸν, ὅμως αὐτὸς πὸν νᾶχη ἄραγε κρυ-φτεῖ;

Αἰ.Σ.Σ.Α. Νὰ εἶνε νέος τάχατες; Ἀκόμα δὲν τὸν εἶδα.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Νὰ εἶνε νέος; Πὼς μπο-ρεῖς νὰ ἔχῃς μιὰ τέτοια ἐλ-πίδα

Μὰ πὲς μου ἀδελφοῦλα μου, Βεζύρηδες δὲν ἔχεις δεῖ; Νέος κανεὶς δὲν ἦτανε, με ἄλλα λόγια δηλαδὴ ὅλοι τους ἦταν ἄσχημοι με πρόσωπα ὅλο ζᾶρα πὸν νύχτα ἂν τοὺς ἐβλέπες θὰ σ' ἐπίανε τρομάρα ἦτανε γέροιο με κορμὶ σκυφτὸ ἀπ' τὸν καιρὸ.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Κί εἶχανε γένεια μπό-λικά κί ἀχτένιστα θαρρῶ.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Καὶ θρώμικα πολλὲς φο-ρές... τάχα γιατί δὲν τάδες;

Αἰ.Σ.Σ.Α. (Μὲ παράπονο). Καὶ πάντα οἱ περισσότεροι ἦτανε κοιλαραδες

Βλέπεις δὲν θέλησε ὁ Ἀλλάχ Βεζύρη νὰ μᾶς στεῖλῃ κανένα νεῖο μελαχροινὸ με δυὸ φλογᾶτα χεῖλη

ΧΑΔΙΤΖΑ. Μὲ μαῦρα μάτια σὰν νυχτιά, νυχτιά χωρὶς φεγγάρι.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Νὰ περπατᾶ, νὰ στέκεται καὶ νὰ μιλάει με χάρη.

Ἐνὸν Βεζύρη πὸν καὶ μᾶς λίγο νὰ μᾶς ἀρέσῃ

Ἐναν ψηλὸ μελαχροινὸ με δαχτυλίδι μέση.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Γιατί μιλάμε ἄδικα; Τὸ ξέρεις καὶ τὸ ξέρω Βεζύρη νεῖο δὲν φέρνουνε... ἴαντοτε φέρνουν γέρο

καὶ ὁ καινούργιος φαίνεται κί αὐτὸς θὰ εἶνε τέρας.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Τότε γιατί ὁ Σάχης μας ὁ ἀφέντης καὶ πατέρας εἶπε πὼς ὅποια ἀπὸ μᾶς ἐρθεῖ καὶ τὸν γνωρίσει με τὴν ποιὴν τὴν πιὸ θαρεῖα θὰ τὴν τιμωρήσῃ θάνατο ὁ Βεζύρης φαίνεται κανένα παλληκάρι.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Τί νὰ σοῦ τῶ; Μακάρι. Μὰ δὲν πιστεύω καὶ πολὺ τέ-τοια χαρὰ μεγάλη

Γέρος σκυφτὸς θάνατο κί αὐ-τὸς, ὅπως κί ὁ τόσο ἄλλοι.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Νὰ δῆς ὅμως πὸν ἄκου-σα μιὰ δροσερὴ φωνὴ κί ἐρχόταν φαίνεται ἀπὸ δῶ.

Νέα φωνὴ με χάρη.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Νέα μπορεῖ νὰ σοῦ φανῇ καὶ νᾶναι ἐξηγίαρη.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Μὰ ὄχι δὲν γελᾶσθηκα, κἀθησα κί ἀφουγκράστηκα κί ἔτσι παραξενεύτηκα γι' αὐτὸ, τ' ὁμολογῶ.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ἐοχόταν εἶπες ἀπὸ δῶ; Τὴν ἄκουσα κί ἐγὼ.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Σὸ ὅσα καὶ κάποιος ἐρ-χεται πρὸς τὰ ἐδῶ τρεχάλα.

ΜΙΡΖΑ. (Μπαίνοντας). Μὰ πὸν τὴν ἔχουν ἄραγε κρυμμένη αὐτὴ τὴν σκάλα;

Τελώνια κατακοῦν ἐδῶ; Κά-τι συμβαίνει κἀνὶ με δίχως σκαλοπάτι;

(Τὶς βλέπει). Ὁραῖες μου στὰ πό-δια σας νὰ γονατίσω ἀφήστε Μπροστὰ σὲ τὴν ὁμορφιά, ἐγὼ τᾶχω χαμένα

Κί ἂν δὲν εἶνε αὐθάδεια γιὰ πέστε μου ποιὲς εἶστε;

Αἰ.Σ.Σ.Α. Μένε με λένε Ἀϊσσά.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Χαδίτζα λέν' ἐμένα.

ΜΙΡΖΑ. Μοῦ φαίνα-ται πὼς κάθε τί ἀρχί-ζει ἡ στοιχεῶν. Μὴπως νεράιδες ἦσα-στε κί ἔχετε τὴν χάρη.

Ἡ μιὰ σὰν τὸ ἀπάτη-το, ὀλόασπρη, τὸ χιόνι κί ἡ ἄλλη ὀλομελά-χροινὴ σὰν νύχτα τοῦ Γενάρη

τέτοιοις ἀλήθειαι, θη-σαυρὸς πὸν ἦτανε κρυμμένος;

ΧΑΔΙΤΖΑ. (Στὴν Ἀ-ϊσσά). Αὐτὸς θὰ εἶ-νε φαίνεσαι ὁ και-νούργιος φέρμενος.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Ἦτανε νέα ἡ φωνή. Πρω-τύτερα δὲν σκάπα;

ΧΑΔΙΤΖΑ. Αὐτὸς θὰ εἶνε ὀδῶπα.

ΜΙΡΖΑ. Ἡ γνωριμία σας χαρὰ μοῦ ἔδωσε μεγάλη.

Εἶστε κί οἱ δυὸ ὀλό-δρῶσα τοῦ Ἀπριλιοῦ μπουκέτα,

Χαδίτζα εἶπαμε, τὴν μιὰ καὶ Ἀϊσσά τὴν ἄλλη.

Μὰ ἐμένα δὲν με φτά-νουνε τὰ δνόματά σας σκέτα.

Ποιὲς εἶστε καὶ τί κά-νετε ὄδῶ μέσα μ' ἐνδι-αφέρει.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ἀπὸ μα-κριὰ τὸν ἀρχοντά φαί-

καὶ ὁ καινούργιος φαίνεται κί αὐτὸς θὰ εἶνε τέρας.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Τότε γιατί ὁ Σάχης μας ὁ ἀφέντης καὶ πατέρας εἶπε πὼς ὅποια ἀπὸ μᾶς ἐρθεῖ καὶ τὸν γνωρίσει με τὴν ποιὴν τὴν πιὸ θαρεῖα θὰ τὴν τιμωρήσῃ θάνατο ὁ Βεζύρης φαίνεται κανένα παλληκάρι.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Τί νὰ σοῦ τῶ; Μακάρι. Μὰ δὲν πιστεύω καὶ πολὺ τέ-τοια χαρὰ μεγάλη

Γέρος σκυφτὸς θάνατο κί αὐ-τὸς, ὅπως κί ὁ τόσο ἄλλοι.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Νὰ δῆς ὅμως πὸν ἄκου-σα μιὰ δροσερὴ φωνὴ κί ἐρχόταν φαίνεται ἀπὸ δῶ.

Νέα φωνὴ με χάρη.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Νέα μπορεῖ νὰ σοῦ φανῇ καὶ νᾶναι ἐξηγίαρη.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Μὰ ὄχι δὲν γελᾶσθηκα, κἀθησα κί ἀφουγκράστηκα κί ἔτσι παραξενεύτηκα γι' αὐτὸ, τ' ὁμολογῶ.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ἐοχόταν εἶπες ἀπὸ δῶ; Τὴν ἄκουσα κί ἐγὼ.

Αἰ.Σ.Σ.Α. Σὸ ὅσα καὶ κάποιος ἐρ-χεται πρὸς τὰ ἐδῶ τρεχάλα.

ΜΙΡΖΑ. (Μπαίνοντας). Μὰ πὸν τὴν ἔχουν ἄραγε κρυμμένη αὐτὴ τὴν σκάλα;

Τελώνια κατακοῦν ἐδῶ; Κά-τι συμβαίνει κἀνὶ με δίχως σκαλοπάτι;

(Τὶς βλέπει). Ὁραῖες μου στὰ πό-δια σας νὰ γονατίσω ἀφήστε Μπροστὰ σὲ τὴν ὁμορφιά, ἐγὼ τᾶχω χαμένα

Κί ἂν δὲν εἶνε αὐθάδεια γιὰ πέστε μου ποιὲς εἶστε;

Αἰ.Σ.Σ.Α. Μένε με λένε Ἀϊσσά.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Χαδίτζα λέν' ἐμένα.

ΜΙΡΖΑ. Μοῦ φαίνα-ται πὼς κάθε τί ἀρχί-ζει ἡ στοιχεῶν. Μὴπως νεράιδες ἦσα-στε κί ἔχετε τὴν χάρη.

Ἡ μιὰ σὰν τὸ ἀπάτη-το, ὀλόασπρη, τὸ χιόνι κί ἡ ἄλλη ὀλομελά-χροινὴ σὰν νύχτα τοῦ Γενάρη

τέτοιοις ἀλήθειαι, θη-σαυρὸς πὸν ἦτανε κρυμμένος;

ΧΑΔΙΤΖΑ. (Στὴν Ἀ-ϊσσά). Αὐτὸς θὰ εἶ-νε φαίνεσαι ὁ και-νούργιος φέρμενος.

Ἡ γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Τὰ προηγούμενα

Ἡ περίφημη αὐτοδὸς Ρόζα Σκαρλάτι, καθὼς δειπνᾷ σὲ συνηθισμένο τῆς ρεστοράν μὲ τὸν Ντανιέλε Κόρντα, μὲ τὸν ὁποῖο τὴν συνδέει μιὰ ἐξαισία, ἄδολη καὶ πραγματικὴ φιλία, γνωρίζεται μὲ ἕναν συμπαθέστατο νεό, τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλιόριο. Ὁ Ἀλμπέρτο τῆς δηλώνει ὅτι εἶναι ἀπὸ πολλὰ χρόνια θαυμαστής τῆς καὶ ἦλθε ἐπίτηδες σὲ Μιλᾶνο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν «Νόρμα» τοῦ Μπελίνι πού ἐπαιξε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ρόζα. Δυστυχῶς ἡ «Νόρμα» ἀποτυχᾷ καὶ ἡ Ρόζα, νοιώθοντας τὸν ἐαυτὸ τῆς ἄρρωστο ἀποχαιρετᾷ τοὺς 2 ἄνδρες καὶ πηγαίνει σπίτι τῆς.

Τὴν ὥρα πού πέφτει σὲ κρεβάτι τῆς, χτυπᾷ τὴν πόρτα. Εἶναι ὁ Ἀλμπέρτο Ἰλιόριο, ὁ ὁποῖος

τὴν ρωτᾷ ἀπλᾶ καὶ σοβαρὰ ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ἡ Ρόζα, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δὲν θὰ παντρευτῆ οὔτε ἐκεῖνον οὔτε κανέναν ἄλλον.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀναθέτει στὸν Κόρντα ν' ἀνακοινώσῃ στὸν Ἰλιόριο ὅτι εἶναι παντρεμένη. Ὁ νέος τρέχει σπῆτι τῆς ὅπου ἐκεῖνη βρίσκεται ἄρρωστη ἀπὸ ἀμυγδαλίτιδα. Κι' ἡ Ρόζα, πού αἰσθάνεται μιὰ τρυφερὴ συμπάθεια γι' αὐτὸν τοῦ διηγείται τὴν ἱστορία τοῦ γάμου τῆς μὲ τὸν Πατριτίσιο Ἀστόρι, ἕναν γοητευτικὸ νεό, θαυμάσιο πιανίστα, ἐξαιρετο σχεδιαστή, ἄστατο, ἀπένταρο καὶ χαριτωμένο. Τὸν εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια σὲ ἡλικία δεκαεννέα χρόνων γιὰ τὸν εἶχε ἐρωτευτῆ παράφορα, δυνατά, ἀποκλειστικά. Μιὰ μέρα ὁ Πατριτίσιο τὴν ἐγκατέλειψε, ἔφυγε γιὰ τὴν Βραζιλία καὶ πέντε χρόνια τώρα δὲν ἤξερε τί γινόταν.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχε μάθει ὅτι ἦταν ἄρρωστος ἐκεῖ-κάτω καὶ ὁ Ντανιέλε Κόρντα ἀνέθεσε σὲ κάποιον φίλο του πού ἔμεινε στὴ Βραζιλία νὰ τοὺς πληροφορήσῃ τί γινόταν ὁ Πατριτίσιο. Μιὰ μέρα ἔρχεται ἕνα γράμμα πού πληροφορεῖ τὸν Ντανιέλε ὅτι ὁ Πατριτίσιο Ἀστόρι εἶχε πεθάνει στὴ Βραζιλία ἀπὸ κίτρινο πυρετό.

Ὁ Ντανιέλε, πού ἀγαπᾷ μυστικᾶ τὴ Ρόζα, σκέπτεται ὅτι ὁ Πατριτίσιο πέθανε πολὺ ἀργά, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ρόζα εἶχε ἐρωτευτῆ τὸν Ἀλμπέρτο Ἰλιόριο.

Ὁ Ἀλμπέρτο προσμαλεῖ τὴ Ρόζα νὰ πᾶ σὲ σπίτι του, σὲ Βενέτο, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴ του Τερεζίτα. Ἡ Ρόζα δέχεται. Στὸ σπίτι τοῦ Ἀλμπέρτο γνωρίζεται καὶ μὲ μιὰ νέα κοπέλλα τὴν Σιμπίλλα γιὰ τὴν ὁποία αἰσθάνεται ἕνα παρόξενο συναίσθημα φόβου καὶ δυσφορίας. Ἡ Σιμπίλλα ἔχει μιὰ νεανικὴ, ἐπιδεικτικὴ ὀμορφιά.

Ἡ Ρόζα καὶ ὁ Ἀλμπέρτο ἀρραβωνιάζονται. Μόλις ἐπιστρέφει σπῆτι τῆς ἡ Ρόζα, κεντρίει ν' ἀπολιθοθῆ ἀπὸ τὸν τόξο βλέποντας ἕναν ἄνδρα νὰ παίζει σὲ πιάνο τὸ «Ἐρωτικὸ ὄνειρος» τοῦ Λίστ. Εἶναι ὁ Πατριτίσιο πού ἔχει ἐπιστρέψῃ στὴν Ἰταλία. Εἶχε διαδώσει ψέμματα ὅτι εἶχε πεθάνει γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς πολυάριθμους δυνειστάς του. Διηγείται στὴ Ρόζα πὼς εἶχε ἄρρωστησε ἐκεῖ κάτω.

Τῆς περιγράφει ὅλη τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ του καὶ πὼς τὴν ἐπεθύμησε. Τὸ βράδυ φεύγει καὶ ἡ Ρόζα πέρνει νὰ κοιμηθῆ νοιώθοντας μιὰ τρυφερὴ ἀσυνία. Σκέπτεται νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀλμπέρτο, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ δικαιολογία γιὰ τὴν ἀντιμύση σοβάται ὅτι δὲν θὰ βοῆ τὴ δύναμη ν' αὐτοθυσιασθῆ γιὰ τὸν Πατριτίσιο πού ἔχει τόσο τὴν ἀνάγκη τῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πατριτίσιο τὴν ἐπισκέπτεται πάλι καὶ συζητοῦν γιὰ τὴν ἐργασία πού θὰ βρῆ.

Σκεφτόμουν ὅτι τώρα, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἐλευθερία σου θὰ μπορούσες νὰ συνηθίσεις νὰ μείνῃς ἐδῶ...

Ἐκεῖνος χαμογέλασε, γέλασε σχεδὸν μὲ μιὰ ἀπότομη ἔξαψη.

— Τὴν ἐλευθερία μου! Τὴν ἐλευθερία μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνας ἄνθρωπος ὡς ἐμένα, Ρόζα; Εἶσαι ἀλήθεια ἀστεία νὰ ἀπασχολῆσαι μὲ τὴν δικὴ μου ἐλευθερία! Καὶ ὅσο γιὰ τὸ νὰ ζήσω ἐδῶ, δὲν θάθελα νὰ διατρέξῃς τὸν κίνδυνον ν' ἀναγκασθῆς νὰ με συντηρήσῃς.

Ἡ Ρόζα σκέφθηκε μὲ πίκρα ὅτι τὸν ἤξερε καλὰ αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Καὶ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ τὸ πῆ. Μὰ γιὰτί νὰ ταπεινώσῃ τὸν ἄνδρα αὐτὸν πού εἶχε ἤδη ταπεινωθῆ τόσο; Γιὰ ποιὸ σκοπό; Προσπάθησε νὰ φανῆ εὐθυμῆ νὰ γελάσῃ...

— Ἐσὺ εἶσαι ἀστεῖος, Πατριτίσιο, νὰ μιλάς γι' αὐτὰ τὰ πράγματα! Δὲν εἶναι γοαμιμένο σ' ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς θεοὺς νόμους ὅτι ἡ σύζυγος πρέπει νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς; Κύτταξε: ἐγὼ ἤδη φρόντισα γιὰ σένα καὶ σοῦ ἀγόρασα μερικὰ πράγματα πού ἐλπίζω νὰ σοῦ ἀρέσουν.

Σηκώθηκε, εὐκίνητη, λίγο νευρική καὶ πῆγε νὰ πάρῃ ἕνα πακέτο. Ἐκεῖνος ἄγγιζε τὰ ποκάμισα, τὴν γραβάττα, σιωπηλός.

Ἡ Ρόζα συνέχισε εὐθυμῆ:

— Ὅταν ἕνας ἄνδρας λησμονεῖ μιὰ γυναίκα ὡς καὶ ἐμένα εἶναι δικαίον νὰ γυρίσῃ στὸν κόσμον μ' ἕνα ποκάμισο ξεφτισμένο! Καὶ νομίζεις ὅτι σοῦ κάνει ὠραία φάτσα; Σὲ παρακαλῶ πέταξέ το αὐτὸ τὸ κουρέλι πού θὰ χρησιμεύσῃ στὴ Μαργαρίτα γιὰ σφουγγαρόπανο... Καὶ βάλε γρήγορα αὐτὰ τὰ καινούρια, κακοσναπτεθραμμένα ἄνθρωπε πού τολμᾷς νὰ παρουσιάσῃσαι μπροστὰ μου σὲ τέτοια χάλια!

Ἐκεῖνος γελοῖσε. Εἶχε μείνει ὁ ἴδιος, ἀπαράλλαχτος, μὲ τὸ φτωχικὸ γέλιο του καὶ τὴν μοιρολατρικὴ του ψυχὴ!

— Νὰ φορέσω αὐτό; ἢ τὸ ἄλλο; Διάλεξε σὺ.

Ἐκεῖνη διάλεξε τὸ ποκάμισο καὶ ὁ Πατριτίσιο πῆγε σὲ μπάνιο ν' ἀλλάξῃ. Τὸν ἄκουσε νὰ σιγοτραγουδᾷ μὲ τὴν γλυκεῖα, βαθύτατα ἁρμονικὴ φωνὴ του πού τῆς ἔδινε πάντα ἕνα ρίγος τρυφερότητας. Ξαναγύρισε κοντὰ τῆς καὶ στάθηκε ἐμπρὸς τῆς γιὰ νὰ τὸν δῇ.

Τὴ θαυμάσια πού τοῦ πῆγαινε ἡ ὠραία γραβάττα! "Ἐμοιάζε μ' ἕνα παιδί πού εἶχε βάλει τὸ «καλό» του κοστοῦμι. Μὰ τὰ μάτια πού τὴν παρατηροῦσαν εἶχαν πάντα ἐκεῖνη τὴν ἀκαθόριστὴ ἔκφραση, ἐρωτηματικὴ καὶ παράξενα ἐρευνητικὴ συγχρόνως.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ρόζα. Τώρα θὰ μείνω δυὸ λεπτὰ ἀκόμη μαζί σου κι' ὕστερα θὰ φύγω καὶ θὰ σ' ἀφήσω νὰ

μου ἔλαξεν ἡ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

— Δὲν παίζει κανεὶς «κρυφτοβλι» μὲ τὴ ζωὴ, Ἐσθούλα μου! εἶπε ἡ Τζεβόνα Ρούς.

κοιμηθής.
— Ποθ θά πās,
Πατρίτσιο;
'Εκείνος γέλασε:
— Θά πάω στο
σπίτι μου, φυσικά,
σ' ένα δωμάτιο άν-
ταξίό μου, στο ό-
ποιο ελπίζω ότι δέν
θά μπής ποτέ. Κι' αυτό μπόρεσα να
το βρώ γιατί γνώριζα την σπιτονοι-
κοκυρά, μιά καλή γυναίκα που πα-
ραδέχθηκε να μου δώσει ένα δωμάτιο
χωρίς να πάρη προκαταβολή.

'Η Ρόζα ετοιμάζε ένα πακέτο με
τά άλλα φώνια της που ο Πατρίτσιο
θά έπαιρνε μαζί του. Ρώτησε με φυ-
σικότητα χωρίς να τον κυττάξει:

— Μήπως χρειάζεσαι χρήματα;
'Ισως θάταν καλύτερο να δώσης μιά
προκαταβολή. 'Ιίόσα θέλεις;

'Εκείνος άπήντησε, ύστερα από
μιά σιωπή, χωρίς να χαμογελά:

— Ναι, μου χρειάζονται χρήματα,
Ρόζα. Δέν έχω πενήτα, έκανα μά-
λιστα κι ένα μικρό χρέος.

'Η Ρόζα πλησίασε ένα μεγάλο έ-
πιπλο άνάμεσα στα δυο παράθυρα:
Ρώτησε:

— Πόσα θέλεις; Διακόσιες λιρέτ-
τες, τριακόσιες...

— Προτιμώτερο τριακόσιες, Ρόζα.
'Εκείνη άνοιξε ένα μικρό συρτάρι,
ζ

ζέρω τί θά σκέφτεσαι για
μιά πιά την ανάγκη σου, και όμως δέν
είναι δυνατόν. 'Όταν βρώ δουλειά,
θά σέ άποζημιώσω για όλα, Ρόζα.

Του έδωσε τα χρήματα κι' εκείνος
τά έκρυψε στην τσέπη του σακακιού
του. 'Υστερα είπε, ήρεμη:

— Μή μιλάς γι' αυτά τά πράγμα-
τα, Πατρίτσιο. 'Εγώ θά ήθελα να
βρής δουλειά, μόνο για να ζέρω ότι
είσαι εύχαριστήμενος και έχεις μιά
άσπαχόληση. Μή δίνεις, όμως, σημα-
σία σ' αυτά τά χρήματα. 'Εγώ έχω
περισσότερα άπ' όσα μου χρειάζον-
ται. Και υπέγραψα έπικερδή συμβό-
λαια για τόν χειμώνα. Θά τραγουδή-
σω στην Βενετία, στο Τριέστε, στη
Νάπολη...

'Ενοιωσε μιά άφάνταστη άνακούφι-
ση στη σκέψη ότι εκείνος δέν θάμνε
να κοιμηθί στο σπίτι της. Είχε προσ-
φερθί, από εύγένεια, να τόν φιλοξε-
νήση: εκείνος είχε άρνηθί. Τώρα δέν
έπρεπε να έχη τύψη.

— Θέλεις ένα καφέ, Πατρίτσιο; 'Η
ένα λικέρ;

— 'Ισως είναι προτιμώτερο ένα λι-
κέρ, Ρόζα. 'Ο καφές με βλάπτει.

'Η Ρόζα γέμισε τό ποτηράκι, κι'
ύστερα άφησε την ποτιλία επάνω
στο γραφείο, μπροστά του. 'Εκείνος
τό άδειασε μονομιάς.

— Θά πās στη Νάπολη; την ρώτη-
σε. Θά μου άρεσε να έλθω στη Νά-
πολη μαζί σου, ν' απολαύσω τόν ή-
λιο και τη θάλασσα. Δέν πήγαμε πο-
τέ μαζί εκεί, δέν είν' έτσι;

— Νομίζω όχι. Μείναμε τόσο λίγο
καιρό μαζί...

'Εκείνος γέμισε άλλο ένα ποτηρά-
κι. 'Υστερα προσπάθησε ν' άνασηκώ-
ση τό γαλάζιο άμπαζούρ, για να βλέ-
πη καλύτερα την Ρόζα που είχε ξα-
νακαθήσει έμπρός στο γραφείο, με τά
χέρια σταυρωμένα επάνω στο λευκό
χαρτί. 'Ο Πατρίτσιο δέν άντιλαμβά-
βανόταν, καθώς μιλούσε, ότι εκείνα
τά χέρια έτρεμαν ελαφρά, τώρα.

— Μαζί με σένα, Ρόζα! Σου όρκί-
ζομαι σ' εκείνο τό λίγο που μπορώ
ένώ να έχω ιερό στη ζωή, σου όρκί-
ζομαι ότι τίποτα δέν ύπήρξε για μέ-
να πιό γλυκό από τό να είμαι μαζί

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

με σένα!

Την κύτταζε, κρατώντας άνασηκώ-
μένο τό άμπαζούρ, για να βλέπη κα-
λά αυτό τό γλυκό και γλυκό πρό-
σωπο που δέν ήξερε πιά να του χαμο-
γελά.

— 'Εσύ δέν ξέρεις πόσο είμαι ευ-
τυχισμένος, τώρα, που μπορώ να σέ
κυττάζω! Κάποιος θά σέ άγαπήση,
όπως αξίζεις. Ρόζα, γι' αυτό είμαι
βέβαιος... Μά κανείς, σου τό όρκίζο-
μαι, κανείς που θά είναι άξιος για
σένα δέν θά είναι ποτέ τόσο εύτυχι-
σμένος έχοντάς σε κοντά του όσο εί-
μαι πανευτυχής έγώ την στιγμή αυ-
τή, έγώ που δέν ήμουν ποτέ άξίός
σου, έγώ που μονάχα κακό σου έκα-
να έως τώρα. Σε κανένα δέν θά δώ-
σης ποτέ την άπέραγη και γαλήνια
εύτυχία που δίνεις τώρα σέ μένα χω-
ρίς να τό ζέρης!

'Εκείνη είπε, σφίγγοντας στο στη-
θος τά σταυρωμένα χέρια της:

— 'Ο Θεός άς με βοηθήσει να σέ
πιστέψω, Πατρίτσιο.

Κι' έξαφνα άρχισε να κλαίη. Δέν
άντεχε πιά. 'Ενοιωσε τό συναίσθημα
ότι έπεφτε στο βάθος, ότι κατακυ-
λούσε σέ μιά σκοτεινή άθλιότητα από
την όποία δέν θά μπορούσε να λυ-
τρωθί ποτέ. 'Ηταν κουρασμένη κι'
έγκαταλείπονταν στη Μοίρα της. 'Ι-
σως νάταν μιά στιγμή άδυναμίας.
Μά δέν άντεχε πιά...

'Ο Πατρίτσιο σηκώθηκε, την πλη-
σίασε, κάθισε κοντά της, μά δέν
την άγγιξε. Περίμενε να καταπραύ-
νη. 'Εκείνη έμνε τώρα ακίνητη με
τους άγκώνες άκουμπισμένους στο
γραφείο, με τό πρόσωπο άνάμεσα
στα χέρια της: άκουε την χαϊδευτική
φωνή, σαν ήχος ενός παρελθόντος
που είχε παύση πιά να γοιτεύη την
καρδιά της, όπως ένας έτερόφωτος
πλανήτης που μένει σκοτεινός όταν
τό άστρο που τόν φώτιζε σβύσθηκε...

— Ρόζα, αγάπη μου, σκεπτόμουν
πρό όλγυο, καθώς έρχόμουν εδώ,
μιά τουαλέττα που φορούσε στην
Βενετία την τελευταία φορά που ή-
δωθήκαμε: ήταν πράσινη σαν τά μά-
τια σου... Και φορούσε στο λαιμό έ-
να κολλίει από σμαραγδια. Σε θυμό-
μουν πάντοτε έτσι, Ρόζα. Τίποτα δέν
μόρεσε να με κάνει να σέ ξεχάσω...
Θυμώμαι ότι είχες μιά νυχτικά από
γαλάζιο μεταξωτό με μιά δαντέλλα
γεμάτη άστρα γύρω στο λαιμό. Μιά
βραδυά μέτρησα όλα αυτά τά άστρα
μά τώρα δέν θυμώμαι πιά πόσα ή-
ταν. 'Ισως νάταν εκατομμύρια ά-
στρα, κι' έγώ δέν τά θυμώμαι πιά
γιατί έχασα τόν ουρανό μου.

'Η χαϊδευτική φωνή ξανάλεγε σι-
γά—σιγά τά γλυκά και τρελλά λό-
για που κανείς άλλος δέν ήξερε να
λέη... Μά στο βάθος της καρδιάς της
Ρόζας άντήχησε χαμηλή και θερμή,
σοβαρή και μουσική, ή φωνή ενός
άλλου: «'Εγώ δέν ζέρω να σου λέω
ώραία λόγια... Μά δέν ξέρεις πόσο
μου άρέσει, Ρόζα». 'Η νέα γυναίκα
άναρρίγησε, τράβηξε τά χέρια της
από τό πρόσωπό της και κύτταζε τόν
άνδρα της.

'Ηταν γλωμός, τά μάτια του ελαμ-
παν και δέν χαμογελούσε. 'Ηταν τό

έρωτικό παρελθόν
της, τό μόνο έρωτι-
κό πεπρωμένο της
ζώης της. 'Αφησε
να την χαϊδέψουν
αυτά τά θαυμάσια
χέρια με τά λεπτά,
άριστοκρατικά δά-
κτυλα που είχε λα-
τρέψει κάποτε, και
που τώρα της έ-
διναν ένα ρίγος πό-
νου. Ντρεπόταν
για τόν πόνο αυτό
σαν για ένα ά-
θλιο σφάλμα. Θά-
θελε να γονατίση
μπροστά στον άν-
τρα της. Τόν άφησε
να την χαϊδέψη και
να την σφίξη
στην άγκαλιά του,
με ταπεινωμένη,
τόν άφησε να φιλήση
τά δάκρυα επάνω
στα σφισμένα χείλη
της.

'Εκείνος κοιμήθηκε μαζί της στο
κρεβάτι που ήταν ίσως πολύ μεγά-
λο για ένα άτομο. Μά πολύ μικρό
για δύο. 'Εκλάψε μαζί της κι' εκεί-
νος, της είπε ότι είχε ξαναβρής
τόν ουρανό του, επί τέλους. Μέσα
στη νύχτα που φωτιζόταν από την
λάμπα με τό γαλάζιο άμπαζούρ που
είχε μείνει άναμμένη επάνω στο γρα-
φείο, ή Ρόζα άνασηκώθηκε, στηρίζο-
μενη, με τόν άγκώνα στο μαξιλάρι
και κύτταζε τόν άνδρα της που κοι-
μόταν. Δέν φαινόταν καθησυχασ-
μένος, τό γλωμό πρόσωπό του ά-
πεκάλυπε φροντίδες και άγωνίες μυ-
στικές, τις όποιες τό φαινότο του χα-
μόγελο όταν ήταν ζύπνιος καταθρο-
νισμένος σ' ένα κρύβη. Ποτέ,
στον καιρό του παράφορου έρωτά
της, ή Ρόζα δέν είχε δει μιά έκφραση
τόσο θλιμμένη στο πρόσωπο τού άν-
δρός που κοιμόταν. 'Ενοιωσε γι' αυ-
τόν ένα οίκο που της φάνηκε ισχυ-
ρότερος άπ' τόν έρωτα.

'Εκείνος έφυγε την αυγή, και κρά-
τησε μαζί του τό κλειδί της έξώπορ-
τας. Τώρα θά μπορούσε να επιστρέ-
ψη όποτε ήθελε, άνεξέλεγκτος και
κύριος γιατί ήταν ο σύζυγος... μυστη-
ριώδης και νυκτερινός σαν ένας έρα-
στής...

— 55 —

Η Ρόζα σηκώθηκε χωρίς. 'Η Μαργα-
ρίτα την βρής άκουμπισμένη στο
παράθυρο, πλημμυρισμένη από ήλιο,
να κυττάξη μ' ένα βλέμμα λίγο ά-
πλανές τους άνώρωπος και τά λεω-
φορεία που περνούσαν. Τηλεφώνησε
στον μασέτρο Ντόνα ή έλθη τό από-
γευμα να την άκομπανιάρη στο πιά-
νο. Τηλεφώνησε στην Τζοβάννα Ρούς
με συμπάθεια, με νευρικήτητα, προσ-
καλώντας την να δειπνήση μαζί της.
'Υστερα τηλεφώνησε στον Κόρντα:
συνφώνησε να τόν συναντήση τό μεση-
μέρι σ' ένα κέντρο.

Κατά τύχη, τόν συνήτησε κωριτε-
ρα, καθώς περπατούσε άνήσυχη, κυτ-
τάζοντας τις βιτρίνες. Προχώρησαν
μαζί σιωπηλοί. Μά ή Ρόζα ένοιωσε
ήδη τόν έαυτό της άνακουφισμένο και
σαν παρηγορημένο, κοντά σ' αυτόν
τόν άνδρα που μπορούσε να την κα-
ταλαβαίνει χωρίς να του λήη ούτε μιά
λέξη.

Κάθισαν σ' ένα κέντρο. 'Η Ρόζα
παρήγγειλε ένα βερμούτ-τζίν.

— Βερμούτ-τζίν; ρώτησε ο Ντανιέ-
λε. Δέν είναι λίγο δυνατό για σένα
Ρόζα;

Μά εκείνη άνασήκωσε άρνητικά τό
κεφάλι της, χαμογελώντας. Είχε ά-
νάγκη να κινηθί, να νοιώση άκόμη
θερμό τό αίμα στις φλέβες της που
είχαν ξυλιάσει παρά τόν θερμό καλο-
καιριό ήλιο. Και πραγματικά, λίγα
λεπτά άργότερα, κατόρθωσε να πη

στον μεγάλο φίλο
της την δύσκολη έκ-
μυστήρευση που της
πάγωνε την ψυχή
και τόν λαιμό. 'Η-
ταν ή πρώτη φορά
ίσως που άπεκάλυ-
πτε έξ όλοκλήρου
στον Κόρντα τόν
πόνο της και τό πάθος της. Χωρίς έ-
πιφυλάξεις, χωρίς ντροπές. Μίλησε με
μιά φωνή τόσο τρεμουλιαστή που νό-
μιζες πως θά ξεσπάση σ' ένα λυγμό
από την μιά στιγμή στην άλλη. Μά
τό όμορφο στόμα χαμογελούσε. Και
τό χαμόγελο αυτό ήταν πιό πονεμένο
κι' από τά δάκρυα...

— Ντανιέλε, βρήςκα τόν τρόπο ν' ά-
πομακρυνθώ τελειωτικά από τόν 'Αλ-
μπέρτο: τόν πρόδωσα. Δέν ύπήρχε
άλλος τρόπος άπ' αυτόν, σάς τό όρ-
κίζομαι. Αυτή τη νύχτα ο Πατρίτσιο
έμνε μαζί μου. Είναι ο άνδρας μου,
τό ζέρω, μά έγώ πρόδωσα τόν 'Αλμ-
πέρτο. Και τώρα που τόν πρόδωσα,
τίποτα δέν θά μπόρεση ποτέ να με
πλησιάση σ' αυτόν. 'Εσεις με ξέρετε,
Ντανιέλε.

Φαινόταν σχεδόν υπερήφανη. Είχε
άκουμπήσει ελαφρά τό χέρι της στο
μπράτσο του. 'Εκείνος δέν τόλμησε
να σφίξη περισσότερο τό χέρι αυτό
ούτε καν να τό χαϊδέψη. Μά δέν μπό-
ρεσε να μνη πη εκείνο που σκεπτό-
ταν:

— Ρόζα, έγώ νομίζω ότι προδώσα-
τε μονάχα τόν έαυτό σας.

'Η νέα γυναίκα δέν είπε τίποτα.
Μά τό άνάλαφο χέρι της τρεμουλια-
σε και ύστερα άποσπάσθηκε από τό
μπράτσο του. Δέν μπορούσε να του
πάρηση κακία ή Ρόζα για μιά άλή-
θεια που είπε εκείνος. Μά ήρκεσε ή
χειρονομία αυτή για να τόν πείση ότι
είχε πη μιάν αλήθεια.

— 56 —

Τό βράδυ, τό τηλέφωνο κουσούνισε
παρατεταμένα. Και ή Ρόζα, από ένα
άλλο δωμάτιο, άκουσε την Μαργαρί-
τα να μιλά στον 'Αλμπέρτο που τη-
λεφωνούσε από τό χωριό του. Κι' έ-
λεγε, όπως της είχε παραγγείλει ή
Ρόζα, ότι ή κυρία δέν ήταν στο
σπίτι και δέν ήξερε τί ώρα θά έπέ-
στρεφε.

'Η Ρόζα φοβήθηκε μήπως άκούσει
την μακρυσμένη φωνή που θ' άπαν-
τούσε κι' έκλεισε τ' αυτιά της με τά
χέρια της για λίγα λεπτά. 'Υστερα
άρχισε να διερωτάται επανειλημμένα,
όδυνηρά:

— 'Εως πότε θά μπόρεσω ν' άνθέ-
ξω; 'Εως πότε θά μπόρεσω ν' άν-
θέξω;

Άγωνίες...

'Ο 'Αλμπέρτο περίμενε μάταια τό
γράμμα που ή Ρόζα του είχε ύπο-
σχεθί. Τηλεφώνησε, άνίκανος να ά-
νέξη περισσότερο στην άπομάκρυνση
της Ρόζας: ή φωνή της στο τηλέφωνο
θά τόν άνακούφιζε και θά τόν καθη-
σύχαζε. Μά άπήντησε ή Μαργαρίτα,
μ' εκείνη τη λεπτή φωνή που μόλις
άκούόταν και που τόν έξενεύριζε.
Της είπε, με κάποια βιασιότητα, ότι
θά περίμενε τό έπόμενο πρωί ένα
τηλεφώνημα από την κυρία. Μά τό
έπόμενο πρωί ή Ρόζα δέν τηλεφώ-
νησε.

'Εκείνος άφησε να τόν περιμένουν
στο γεύμα άδιαφορώντας άν είχαν κα-
λεσμένη την Σίμπιλλα. Σκέφθηκε ότι
ή Ρόζα θά είχε ζητήσει την τηλεφω-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

νική έπικοινωνία πολύ άργά. 'Ισως
ή Μαργαρίτα δέν είχε καταλάβει κα-
λά: κι' όμως θυμόταν ότι εκείνος εί-
χε μιλήσει καθαρά.

Πήγε να φάη άρκετά άργά. Είχε
γαρειθήσει την Σίμπιλλα πριν από
λίγο, βλέποντάς την να μπαινή στον
κήπο. Μά τώρα ούτε την κύτταζε
καν, συνωφρωμένους, άφηρημένους.
'Αντελήφθηκε, ύστερα από μερικά
λεπτά ότι δέν ήταν μόνος και άρχισε
να μιλά για πράγματα άσημαντά, με
νευρικήτητα. Μά οι τρεις γυναίκες
τόν κύτταζαν κάθε τόσο, λίγο έκ-
πληκτες. Και μονάχα ή Σίμπιλλα
του μιλούσε, του άπαντούσε γιατί εί-
χε καταλάβει ότι εκείνος φοβόταν
την σιωπή.

Την προηγούμενη μέρα ή Σίμπι-
λλα είχε παρουσιασθή ύστερα από άρ-
κετές μέρες άπουσίας: έπροφασίσθηκε
κάποια άδιαθεσία του πατέρα της.
'Η Τερεζίτα της είχε πη, χωρίς να
την κυττάξει:

— 'Ο 'Αλμπέρτο και ή Ρόζα άρ-
ραβωνιάσθηκαν.

'Η νέα κοπέλλα είχε άπαντήσει ή-
ρεμα:

— Διαβίβασε τά συγχαρητήριά μου
στον 'Αλμπέρτο.

'Η Τερεζίτα τακτοποιούσε την σι-
γη ή έκείνη έθαν καναπέ γεμάτος μα-
ξιλαράκια. Πρόσθεσε:

— 'Ελπίζω ότι ο 'Αλμπέρτο θά εί-
ναι εύτυχισμένος.

'Η Σίμπιλλα μάζεψε ένα μαξιλα-
ράκι με δαντέλλες που είχε πέσει
καταγής και δέν μίλησε πιά. Λίγο
άργότερα ή Τερεζίτα την είδε ν' ά-
πομακρύνεται, να βγαίνει στον κήπο.
Την άγαπούσε άν και την έβλεπε τό-
σο διαφορετική από κείνη, και μά-
λιστα λίγο αινιγματική. Δέν θά δύ-
σαρεσιόταν καθόλου άν την παν-
τρεύοταν ο 'Αλμπέρτο. Τόσο φοβός
είχε διερωτηθί άν ή Σίμπιλλα ήταν
έρωτευμένη με τόν 'Αλμπέρτο, δέν
μόρεσε όμως ποτέ να δωση μιά ά-
πάντηση στο έρώτημα αυτό. Μά λί-
γον καιρό τώρα ή κοπέλλα αυτή της
προκαλούσε μιά άκαθόριστη λύπη.

'Η Τερεζίτα ήταν υπερβολικά ευ-
αίσθητη, υπερβολικά αίσθητική. Εί-
χε έρωτευθί, πολλά χρόνια πριν, έ-
ναν ζωγράφο, ο όποιος ύστερα την
έγκατέλειψε. Τά ώραία μαύρα μαλ-
λιά γύρω από τό παιδιαστικό πρόσω-
πό της είχαν γίνει άπότομα γκριζά,
μά ή Τερεζίτα δέν κρατούσε μίσος
στην καρδιά της και δέν είχε χάσει

τό γλυκό της χα-
μόγελο. Κατάλα-
βαινε, διαισθανόταν,
ύπέφερε μόνο για
τους άλλους. 'Υπέ-
φερε τώρα για τη
Σίμπιλλα, μά είχε
γοιτευθί, άμέσως,
από την χάρη της

τέχνη, είχε συγχωρήσει υπερβολικά την
τέχνη, είχε συγχωρήσει τόν ζωγράφο
της και ήταν εύτυχισμένη που ο 'Αλμ-
πέρτο θά παντρευόταν μιά καλλιτέ-
χνη. 'Ηξερε ότι ή Ρόζα θά έγκατέ-
λειπε την καριέρα της και ίσως θά
έγκαταστήνοταν στην Βενετία με τόν
'Αλμπέρτο. Μά ήξερε επίσης ότι θά
περνούσε και τέσσερις — πέντε μήνες
στο χωριό, θά τραγουδούσε άκόμη,
και ήταν σιωπηλά εύτυχισμένη για ό-
λα αυτά.

'Αντιλαμβάνοταν μολαταύτα ότι ο
'Αλμπέρτο είχε αλλάξει εδώ και δυό
—τρεις μέρες: είχε στιγμώς άσυνήθι-
στης έξάφνης και άλλες πάλι βαθείας
καταπτώσεις. 'Ισως ή Ρόζα να μνη
του είχε γραφεί. 'Η Τερεζίτα δέν εί-
χε τό θάρρος να του ζητήσει εξηγή-
σεις μά έτρεμε στη σκέψη ότι μπο-
ρούσε ή Ρόζα να μνη είχε γραφεί.

'Η Ρόζα δέν τηλεφώνησε. Κανείς
δέν ήξερε ότι ο 'Αλμπέρτο περίμενε
ένα τηλεφώνημα δυό μέρες. Και κα-
νείς δέν έμαθε ότι την τρίτη ημέρα
της έγραψε. Θά μπορούσε να πιστέψη
ότι ή Ρόζα είχε άρωστήσει, άν δέν
ήξερε ότι ένα βράδυ είχε βγί έξω.
Και δέν ήσταν, εκείνος, στα «γράμ-
ματα που γανοντα στο ταχυδρομείο».

Δέν άναρασιόταν καν τι μπορούσε να
είνε συμβή, τόσο ήταν άπελπισμένος
και βυθισμένος σ' ένα χάος. Τό πά-
θος τόν άπλήπιζε και τόν έκανε να
γίνεται κακός: κατέληξε να σκέπτε-
ται ότι στάθηκε ήλίθιος να μνη έπι-
μείνη εκείνη την νύχτα που ή Ρόζα
του είχε άγτισαθί με τόση μελαγχο-
λία και πονεμένη γλυκύτητα. «Στά-
θηκα ήλίθιος γιατί την άγαπού τό-
λύ... 'Αν με άγαπούσε, εκείνη,
δέν θά μου είχε άντισταθί...» Παρα-
κάλεσε την Ρόζα μ' ένα σύντομο
γράμμα να του τηλεφωνήση: θά περί-
μενε μιά μέρα και μιά νύχτα.

Μά ή Ρόζα δέν τηλεφώνησε.

'Η Σίμπιλλα έμαθε ένα βράδυ από
την Τερεζίτα ότι την έπομένη ο 'Αλ-
μπέρτο θά έφυγε, μά δέν είχε πη
ποθ πήγαινε: δέν θ' άπουσίαζε περισ-
σότερο από τρεις μέρες. Φάνηκε στη
Σίμπιλλα ότι ή Τερεζίτα ήταν πολύ
άνησυχη.

'Ο 'Αλμπέρτο έφυγε με τό αυτοκί-
νητο άμέσως μετά τό πρόγευμα. 'Ε-
κανε πολλή ζέση. 'Ο δρόμος λευκός
από τη σκόνη και τόν ήλιο έμοιάζε
άπρόσιτος την ώρα αυτή. 'Εμοιάζε
σά μιά κόλαση ζέσης και συντριπ-
τικής μονοτονίας. Μά ο 'Αλμπέρτο δέν
αίσθανόταν τίποτα από όλα αυτά: έ-
νοιώθε την Ρόζα μακρυνή κι' έπρεπε
χωρίς άλλο να πάη να την βρής.

'Εξω από τό χωριό, ύστερα από
μιά βόλτα στην άνοιχτή έξοχή, μιά
λεπτή σιλουέττα γυναίκας, σταματη-
μένης στη μέση του δρόμου τόν έξα-
νόγκασε να μετρήσκη την ταχύτητα
του. 'Υστερα στάθηκε, γιατί ήταν ή
Σίμπιλλα, ντυμένη κόκκινα με μιά
πελώρια καπελλίνα στο χέρι. Δέν πα-
ραμέριζε και τό χαμογελοδσε.

— Πας μακρυνά 'Αλμπέρτο; Με
παίρνεις μαζί σου;

'Εκείνος την παρατήρησε περισσό-
τερο άφηρημένος παρά έκπληκτος.
Φαινόταν ότι είχε χάσει άπρόοπτα
την συνηθισμένη του ζενοασία. Τό ή-
λιοκαμμένο πρόσωπό του δέν είχε ή

ώς γλωμιάσει, μα κάτι παράξενες γκρίζες σκιές διακρίνονται γύρω από τα μάτια και το στόμα. Η Σίμπιλλα εξακολουθούσε να χαμογελά: ο ήλιος και η ζέση δεν πείραζαν την δροσερότητα της. Μάλιστα, το δέρμα της που είχε ροδίσει ελαφρά είχε μιά υγρή λάμψη που την έκανε ακόμη πιο γοητευτική.

— Με παίρνεις, Άλμπερτο; — Δεν μπορώ σήμερα, Σίμπιλλα, είπε τέλος εκείνος.

— Εμοιάζε στενωχωρημένος, όπως δεν υπήρξε ποτέ μπροστά σε κανένα. Δεν ήξερε πια τι να πη. Πάντως, καταλάβαινε κανείς ότι δεν είχε διάθεση για κομπλιάν.

— «Αν πούνα» στο Μιλάνο, χαιρέτησέ μου την κυρία Σκαρλάτι. Άλλο, θερμά συγχαρητήρια. — Δεν ξέρω αν θα πάω στο Μιλάνο, Ευχαριστώ, Σίμπιλλα.

— Η νέα κοπέλλα χαμογελούσε. — Δεν το βρίσκω παράξενο να παντρεύεσαι μιά καλλιτέχνιδα, Άλμπερτο. Πολλοί το βρίσκουν παράξενο, μα εγώ όχι.

— Δεν μ' ενδιαφέρει αν το βρίσκουν παράξενο, είπε εκείνος βιαστικά, ανυπόμονα. Έξ' άλλου, ο καθείς είναι ελεύθερος να παντρευθεί όποιον θέλει. Και μιά καλλιτέχνις είναι μιά γυναίκα όπως κάθε άλλη.

— Αυτό όχι, Άλμπερτο. Μά είναι αλήθεια ότι ο καθείς μπορεί να παντρευθεί όποιον θέλει. Σου εύχομαι να γίνης ευτυχισμένος, Άλμπερτο. Νομίζω, όμως, ότι είσαι ήδη.

— Ναι, είμαι ευτυχισμένος. Ευχαριστώ. Μα εσύ δεν ζεσταίνεσαι τέτοια ώρα, μ' αυτό τον ήλιο; — Θα γυρίσω στο σπίτι από τον δρόμο με τα δένδρα. Καλό ταξίδι και καλή τύχη, Άλμπερτο.

Μα η Σίμπιλλα έμενε ακίνητη, όρθια και σιωπηλή μπροστά στο αυτοκίνητο, χαμογελώντας με μυστηριώδη ειρωνεία. Εκείνος ήταν πολύ έρεθισμένος και ανήσυχος για να μην αντιληφθεί την ειρωνεία αυτή που τον ξεερέθιζε ακόμη περισσότερο. Η Σίμπιλλα το άρσε ανέκαθεν. Και όμως την στιγμή αυτή την μισούσε, γι' αυτό το σκληρό της χαμόγελο που τον έκανε ξεφανα να νοιώσει με πόνο την ανεξήγητη απομακρυσή της Ρόζας.

— Η νέα κοπέλλα παραμέρισε, τέλος, για να τον άφησε να περάσει. Μά φαινόταν ότι είχε αλλάξει ιδέα γιατί την ρώτησε, καθώς πλησίαζε, πάλι.

— Γιατί είναι παράξενο να παντρεύεται κανείς μιά καλλιτέχνιδα; — Η Σίμπιλλα πλησίασε ακόμη περισσότερο σ' αυτόν με μιά μέση στο αυτοκίνητο. Εκείνος ένοιωσε την θερμότητα και την μυρωδιά ενός νεανικού κορμιού, το άρωμα των μαλλιών της, κι ένοιωσε για πρώτη φορά το ανάμφιβλο συναίσθημα ότι η Σίμπιλλα θα ήθελε να γίνει γυναίκα του. Η νέα κοπέλλα είπε, ύστερα από κάποια σιωπή:

— Μιά καλλιτέχνις θα έχει περισσότερη ευαισθησία από μιά άλλη γυναίκα, μα βέβαια χρειάζεται μεγαλύτερη ελευθερία πνεύματος και ίσως να έχει παραξενιές και καπρίτσια που εμείς δεν έχουμε και που μπορούν να κάνουν έναν άλλον να υποφέρει...

— Η Σίμπιλλα δεν ήξερε καλά ποιά ήταν ή πληγή του Άλμπερτο, μά ήταν πάντως βέβαιη ότι είχε άγγιξει μιά πληγή.

— Τώρα εκείνος την παρατηρούσε με φανερό έγθρότητα: ίσως γιατί ήταν πολύ κοντά του και του έδινε να καταλάβη ότι ήθελε να τον άναψήση, ενώ ή Ρόζα, ή αγαπημένη, ήταν μα-

κρυνή και προφανώς τον κορόιδευε.

— Της είπε απότομα: — Κατάλαβα, Άρβουάρ, Σίμπιλλα. Έφυγε μ' ένα τράνταγμα που ή γελαστή Σίμπιλλα, επιδέξια αν όχι φρόνιμη αυτοκινητίστρια, δεν θαύμασε καθόλου. Τώρα δεν ώδηγούσε με «στυλ» ο Άλμπερτο! Και για κείνην έλεγε συχνά: «Η Σίμπιλλα δεν έχει στυλ».

— Η νέα κοπέλλα σκέφθηκε, καθώς το χαμόγελο σβυνόταν στο πρόσωπό της που γλωμιάζε απότομα, ότι τώρα ο Άλμπερτο θάρριζε να καταλαβαίνει ότι δεν είναι πάντα εύκολο να θυμάται κανείς το «στυλ» όταν έχει τρικυμία μέσα στην ψυχή του...

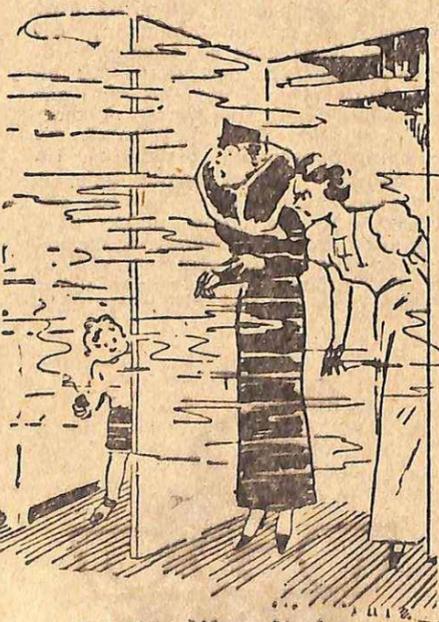
Μιά δεξίωσις στης Άντέλας Μορβέλλι

— Η Άντέλα Μορβέλλι δεχόταν τους φίλους την ημέρα της γιορτής της. Έμεναν στο δείπνο ο Μελχιώρ, φυσικά, και οι πολύ στενοί φίλοι: ή Ρόζα, ή Τζοβάννα Ρούς, ο μάστορ Λούτσι, ο Ντανιέλε Κόρντα, ο Πάολο, ο αδελφός της Άντέλας, ένας όμορφος φοιτητής είκοσι χρόνων που ένοιωθε άπεραντη άφοσίωση στην αδελφή του, ή οποία του είχε δώσει τα μέσα να σπουδάσει. Θα μπορούσε ακόμη να είναι και ο σύζυγος της Ρόζας, αν ή Ρόζα ήξερε πού να τον έδοποιήση και αν είχε να φορέση ένα κοστομίο ύποφερτο.

— Η Τζοβάννα Ρούς είχε τελειώσει τις άπογευματινές της παραδόσεις και ντύθηκε με βίαση. Είχε ήδη τηλεφωνήσει για ταξί κι έτοιμαζόταν να φύγη, όταν την ζήτησαν στο τηλέφωνο.

— Η Ρόζα της είχε μιλήσει για τον Άλμπερτο Ίλάριο. Είπε μάθει όλα την ιστορία από τη Ρόζα. Και άπεδοκίμαζε με ζωηρά έπιφωνήματα, την άπόφασή της να μη δώσει πια σημείο ζωής στον Άλμπερτο, να έ-

ΜΠΕΜΠΗΔΕΣ 1938

— Και εδώ, βέβαια, θα είναι το πνιστήριο... — Όχι, είναι το δωμάτιο του Μπέμπεη!...

— Ξαφανισθή χωρίς να δικαιολογηθή. «Δεν παίζει κανείς κρυφτούλι με τη ζωή, Ξανθούλα μου!» της είχε πη. Λίγοι είχαν λυπηθεί όσο ή κυρία Ρούς για την άπροσδόκητη έπιστροφή του Πατρίτσιου.

— Η Τζοβάννα Ρούς είχε παρακαλέσει την Ρόζα να μην τον παντρευθή, τόσα χρόνια νωρίτερα, και ή Ρόζα είχε κάνει το κεφαλιό της.

— Αυτοί οι άνδρες δεν είναι για παντρεία, της είχε πη. Άκόμη και αν οι άνδρες που είναι κατάλληλοι για παντρεία είναι λίγοι, ο χειρότερος για σένα είναι ακριβώς αυτός!

— Η κυρία Ρούς είχε προβλέψει με ακρίβεια όλα όσα είχαν συμβη. Κατά τη γνώμη της ο άνθραπος αυτός είχε προσποιηθή ότι πέθανε για να ένοικήση ακριβώς την στιγμή που ή Ρόζα είχε έρωτευθή έναν κύριο καθώς πρέπει. Μά δεν ήταν άραγε δυνατόν να βρεθή μιά λύσις;

— Κυρία, έλεγε στο τηλέφωνο ή θερμή και μουσική φωνή, κυρία, είμαι ο Άλμπερτο Ίλάριο. Ίσως ή Ρόζα σάς μίλησε για μένα καμμιά φορά.

— Μά βέβαια... Χαίρω πολύ, κύριε. — Περιμένα μάτια να της Ρόζας. Πήγα πρό όλίγου στο σπίτι της και ή καμαριέρα με ύφος ανθρώπου που παρακολουθεί κηδεία μου έιπε ν' άποταθώ σε σάς, κυρία. Έσείς, άσφαλώς, θα ξέρετε, ότι ή Ρόζα κι' εγώ άρραβωνιασθήκαμε...

— Ναι, το ξέρω. Δεν έγινε καμμιά κηδεία, κύριε. Μά έσείς άσφαλώς δεν ξέρετε, ότι ο άνδρας της Ρόζας είναι ζωντανός, ζωντανότατος μάλιστα και ότι έπέστρεψε τις μέρες αυτές...

— Το τηλέφωνο σκεφτόταν ή Τζοβάννα Ρούς, είναι μιά μεγάλη εφεύρεσις. Έπιτρέπει να γλωμιάση κανείς, να κοκκινίση, ν' άνοιξη διάπλατα τα μάτια του χωρίς να τον δη ή συνομιλήτης του, ο οποίος ίσως δεν θα αισθανόταν όικτο γι' αυτόν. Μά ή Τζοβάννα Ρούς λυπόταν κατάκαρδα: τίποτα δεν της είχε προξενήσει τόσο όικτο όσο ή παρατεταμένη σιωπή του άόρατου Άλμπερτο.

— Προσπάθησε να του εξηγήση με ένα τόσο μητρικής στοργής, την θέση της Ρόζας. Τέλος, ο Άλμπερτο ρώτησε με φωνή άλλαγμαμένη, πολύ χαμηλή, λίγο ύπόκοψη:

— Πώς θα μπορούσα να δώ την Ρόζα; — Του άπάντησε ότι εκείνη, ή Τζοβάννα, θα την έβλεπε σ' ένα τέταρτο της ώρας. Ήθελε να τηλεφωνήσει, εκείνος, στην οικία Μορβέλλι, ζητώντας την κυρία Ρούς; Έν τώ μεταξύ αυτή θα είδοποιούσε την Άντέλα. Έάταν καλύτερο να τακώσουν την Ρόζα άπρόοπτα. Δεν ήξερε τί άλλη συμβουλή να δώση στον Άλμπερτο.

— Έγώ δεν δίνω ούτε δικήν ούτε άδικο στη Ρόζα, κύριε. Ίλάριο. Η Ρόζα έχει, προφανώς, το συναίσθημα του καθήκοντος, και δεν μπορεί παρά να την θαυμάση κανείς γι' αυτό. Μά εγώ δεν καταλαβαίνω τις σιωπές και τις ύπεκφυγές: δεν είναι κάτι σύμφωνο με το χαρακτήρα της Ρόζας. Η Ρόζα ξέρει ότι μπορεί να μιλήση καθαρά, ν' άντιμετωπίση την κατάσταση. Έσείς θα καταλαβαίνατε και θα συγχωρούσατε την Ρόζα, είμαι βέβαιη.

— (Η συνέχεια στο προσεχές)

ΤΟ ΤΣΕΑΤΡΟ

Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ : «ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ» ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ :

Ο ι κ. κ. Β. Σπυρόπουλος και Π. Παπαδοπούκας, και ειδικά μια έπιθεωρήσις, χρειάζεται πρό παντός ναυαί καλογραμμένη, έξυπνη και καλοσυνετασμένη Έν-τούτοις, αν δεν βάλη λίγο το χεράκι του και το φοβερόν και άνεκδιήγητον αυτό θηλυ που λέγεται Έύχη, μπορούν τα πάντα να διαλυθούν σαν ένα γλυκό όνειρο: προσπάθεια συγγραφέων, κόποι ήθοποιών, έξοδα έπιχειρηματίου.

— Τις σκέψεις αυτές έκάμαμε θγαίνοντας κάποιο θράδυ της περασμένης έβδομάδος, μαζί μ' έναν συνάδελφο, από το κομψό... και φιλόνητοπο—χαρίς στην τέχνη του—θέατρο της οδού Καρόλου.

— Είναι άνάγκη όμως να διευκρινίσουμε λίγο το σημείον «τύχη»: μπορεί ναυαί τύχη ένα καλό άποτέλεσμα «malgré-tout» αλλά έπίσης και μιά κακή εμπνεύσις, πού... άναποφύκτως οδηγεί στο καλό άποτέλεσμα. Με τους κ. κ. Σπυρόπουλον-Παπαδοπούκων συμβαίνει, φαίνεται το δεύτερο. Έχουν έδώ και δυό χρόνια τώρα σχεδόν το μονοπώλιον των «εύτυχών εμπνεύσεων», για να μεταφράσουμε επί λέξει την γαλλικήν έκφρασιν. Η «Κοιτέττα» μάς έδωκε πέρυσι την άπόδειξη, ή «Σιλουέττα» φέτος, την ολοκλήρωσε την άπόδειξη αυτή κατά τρόπον βάλεγε κανείς, σκανδαλωδώς θριαμβευτικό. Έτσι εξηγείται ή έπιτυχία της «Σιλουέττας» που πάει με διάθεση να ύποσηκίση την προαίτιόνην της. Οι κ. κ. Σπυρόπουλος—Παπαδοπούκας, έβαλαν φέτος τα δυνατά τους γι' αυτό και το έπέτυχαν.

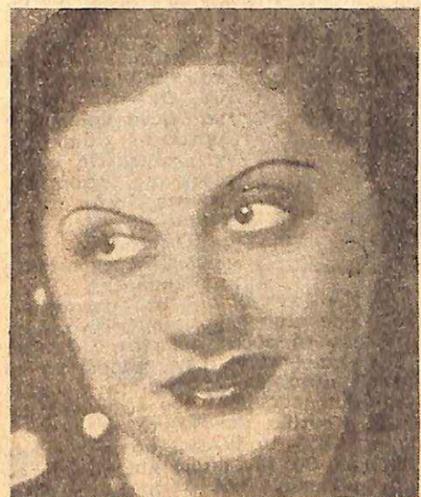
— Μάς έδωσαν ένα θέαμα πλούσιο από πάσης άπόψεως, σεμνό, φιλόκαλο, όσο μπορεί να γίνη ένα θεατρικό έργο του είδους του, έμφανίζοντο από ελληνικής σκηνης. Μάς άπέδειξαν δέ άκόμη και κάτι άλλο πολύ σπουδαίο: ότι δεν ήταν προά ως ή μεγαλειότερη σκυοφαντία για το έλλην. κοινόν, ο Ισχυρισμός ότι μόνον με βωμολογίες και ζετισπωσιές καταλαβαίνει έπιθεώρησις.

— Άπληλαγμένη και από τα δύο αυτά...προσόντα ή «Σιλουέττα» άποτελεί ένα θέαμα δροσερό, γεμάτο κέφι και σι-νέτσα.

Άλκη Βέμπο

Το κοινόν φέγγει ένθουσιασμένο. Όλα τα νούμερά της, ιδίως του πρώτου μέρους, πολύ έπιτυχημένα, το μπαλέτο της συγκροτημένο με έπιμέλεια και κα-

Σοφία Βέμπο

Το Ποζελλάκι

— λουδιδαγμένο. Θυμάσθητε ιδίως στο Τυρολέζικο νούμερο, ύπόθεσις όλίγων... έλιγγιόδη για έλληνικό μπαλέτο. Στο ίδιο νούμερο θαυμάσθητε άλλη μιά φορέ και καταχειροκροτήθητε φυσικά, το χαϊδευμένο παιδί του άθηναϊκού κοινού: ή Ποζέλλι.

— Ο Κυριακός στο στοιχείον του στα νούμερα «Τα όργανα διαμαρτυρόνται», «Έξοση από την Πλάκα». Από τα καλύτερα νούμερα «Οι Διπλωματικές άσχολιές» με την Μαρίκα Νέξερ και την Ήρα Μαρικοπούλου. Χαριτωμένο, έξυπνότατο το «Όταν μερδεύονται τα κύματα» με τον Φώτη Αργυρόπουλο, που οι κατακτήσεις του μεταξύ του θεατρικού κοινού περισσεύουν καθημερινώς και τις κυρίες Τοτώ Λάσκα και Άλκη Βέμπο.

— Θ' αναφέρουμε άκόμη, από το α' μέρος τους (Χοροπόνομα) (Φ. Αργυρό-

— πούλος—Κ. Δούκας) την περίφημη εκείνη χορευτική φαντασία με την Ιλαυλόσκαγια—άληθινή σιλιφίδα— και τους Σπυρόπουλον και Μάγκρελ και ξεχωριστά, την έμφάνισή της Σοφίας Βέμπο στο ταγνδ «Κάποιο Μυστικό» που τραγουδήθηκε από όλο το θέατρο.

— Το πρώτο μέρος έκλεισε με ένα θαυματικότατο φινάλε που είχε λίγο απ' όλα.

— Το δεύτερο μέρος άρχισε με μιά φαντασμαγορία έμπνευσιμένη από τους χορευτικούς έξοφρενισμούς, των οποίων πολύ σωστά και δίκαια όμολογεί το πρόγραμμα την πρόσλευση, όταν άναφέρει ότι είναι του Χάρλεμ, της συνοικίας δηλ. των Μαύρων, στην Νέα Ύορκη. Πάντως το φέξ' εκείνο χορεύτηκε από τη Ποζέλλι και τον Σπυρόπουλο με πολλή ευγένεια και χάρη.

— Και έπειδή εϊθισται να μη λείπη το Μενίδι από καμμιά έλληνική έπιθεώρησις, είχαμε και την «Μενιδιάτικη Σερενάτα» με τα άνδρικά μέλη του θιάσου, νούμερο που είχε την προτοτυπία του κ' αυτό και που χειροκροτήθηκε.

— Γενικώς, ή «Σιλουέττα» είναι ένα θέαμα ευχάριστο— στο όποιο ο μάλιστα Γιαννίδης έβιλε την σφαγίδα της μουσικής του δεξιοτεχνίας— που θα ξεκαλεϊριάζη άσφαλώς στο θέατρο Σαμαρτζή, προς μεγάλην πρώτα-πρώτα χαράν του συμπαθεστάτου έπιχειρηματίου.

— Η σελίδα αυτή, θάρρετε... θεωρητικώς τουλάχιστον να άσοληθή σήμερα και με μιά άλλη «πρώτη» διπλά πανηγυρική αυτήν, άφου έπρόκειτο και για την έμφάνισή ενός νέου θερινού θεάτρου, του «Λυρικόν», αλλά δυστυχώς, δεν ήταν πρακτικώς αυτό δυνατόν, χωρίς ν' άδικηθούν και τα δυό έργα που με τόση έπιμέλεια άνεβάσθησαν.

— Άφήνομε λοιπόν για το άλλο φύλλο τις έντυπώσεις μας από το «Λυρικόν», την «Γαρδένια» με την όποια το στόλισαν οι κ. κ. Έυαγγελίδης και Σακελλάριος, τον νέο θιάσό του και το συγγραφέιο μπαλέτο του.

— Β. Σ—

Άννα Μυμόζα

Μιά μεσαιωνική ιστορία που μοιά

Λαίδη Κοντίβα:

Και η λαίδη; Μολονότι ζούσε σε εποχή που τα κορίτσια δεν συνήθιζαν να ρωτούν το «πώς» και το «γιατί» και που ούτε ρωτιόντουσαν και αυτά, για τίποτε, τόλμησε, εν τούτοις, να πη του πατέρα της, πώς θαταν πιά ευτυχισμένη, αν την άφηνε να ξαναγυρίσει στο μοναστήρι όπου είχε κάμει τις σπουδές της, παρά κάνοντας αυτό το γάμο.

Ο πατέρας της, όμως, την κτύπησε με έκπληξη:

— Νά ξαναγυρίσεις στο μοναστήρι, εσύ, που είσαι προσωρισμένη να λάμψης σαν το ρόδο μέσα στην άνοιξη; Όχι, παιδί μου, δεν μπορώ να το δεχτώ αυτό. Θα πάρης τον Λεοφρικό και θα ζήσης μαζί του ευτυχισμένη. Η Κοντίβα έσκυψε το κεφάλι: — Άφοῦ τό θέλεις, πατέρα, μουμίρρισε, θα τόν πάρω και θα του είμαι μιά πιστή και άφοσιωμένη σύζυγος, όπως ή θρησκεία μας τό επιβάλλει.

ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Η Κοντίβα υποτάθηκε στη μείρα

Ο βάρδος που θα τραγουδούσε καμιά φορά την θρυλική ιστορία της λαίδης Κοντίβα, θα μιωνούσε ν' άρχισή έτσι τό τραγουδί του:

Άφήστε άρχόντοι να σάς πώ την θεία ιστορία της λαίδης που έγύρισε όλόγυμνη μιά μέρα, τους δρόμους της πατρίδας τη για τό καλό του τόπου...

Παράξενη εισαγωγή και άπίστευτο τό θέμα του τραγουδιού, δεν είναι έτσι; Κι' όμως, βρέθηκε μιά γυναίκα όμορφη, πεντάμορφη μάλιστα, που δεν διάτασε, για να μαλακώσει την καρδιά του άνδρός της που έμενε κλειστή στη δυστυχία των ύπηκόων του, να άνεβή, όπως την γέννησε ή μητέρα της, σε μιά κατάλευκη φοράδα και να γυρίση όλη την πόλη άθέατη.

Κι' αυτό δεν είναι τό όλιγώτερο σπουδαίο, από όλη την ιστορία που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω, και που είναι επίσης και ένας ακόμη θρίαμβος της γυναικείας πομηρίας.

— — —

Οι καμπάνες ηγοῦσαν χαρμόσυνα τό άνοιξιάντικο εκείνο πρωινό του 1050, στην ήσυχη πολιτεία τοή Κόβεντρυ. Ο άρχοντας του Βάρβικ, πάντρευε την κόρη του, την γλυκειά και όμορφη Κοντίβα με τόν πανίσχυρο άρχοντα Λεοφρικό, κόμητα του Μέρσι και κύριο κι' άλλων άκόμη μερών.

Ο γάμος αυτός ήταν ό,τι καλλίτερο μπορούσε να όνειρευθί για την κόρη του και την οικογένειά του ό πυργοδοσπότη του Βάρβικ. Η περιουσία του είχε άρχισεί από καιρό να ξαναμιζείται και τά οικόσημά του να ξεθαριάζουν.

Γι' αυτό, με ένθουσιασμό δέχθηκε την πρόταση του κόμητος, που γνώρισε πριν ένα χρόνο σε κάποια γιορτή την νεαρά λαίδη και ξετρελλάλάθηκε μαζί της.

Ο Ροδερίγος της είχε όρκισθή πως καμιάν άλλην δεν είχε αγαπήσει στον κόσμο όσο αυτήν...

της. Όταν, όμως, έμεινε μόνη ρίχθηκε πάνω στο παρθενικό της κρεβάτι και έκλαψε με λυγμούς.

Γιατί ή Κοντίβα αγαπούσε... Είδωλό της ό ώραιος εξάδελφός της Ροδερίγος, ένας νέος ίππότης λίγο άτίθασσος, λίγο μπερμπαντάκος, αλλά πολύ γενναίος και με χρυσή καρδιά.

Ο Ροδερίγος της είχε όρκισθή πως καμιά άλλη δεν είχε αγαπήσει στον κόσμο όσο αυτήν και πως ή άγάπη του αυτή μπορούσε να τόν κάνει ή όμορφη Κοντίβα τό επιθυμούσε.

Και ή Κοντίβα άκούοντας τά γλυκόλογα αυτά ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά και άφηνόταν στα γόδια του αγαπημένου της. Ήταν πολύ ευτυχισμένη.

Και να που τώρα, ήταν άναγκασμένη να τά ξεχάση όλα αυτά και να πάρη άντρα της έναν ξένο που ποτέ της δεν θα μπορούσε να αγαπήσει...

Έκλαψε ή Κοντίβα, αλλά και δεν έναντιώθηκε στο πεπρωμένο της.

Πέρασαν λίγες μέρες. Στο διάστημα αυτό, στον πύργο του Βάρβικ μεγάλο και άτελειωτο ήτανε τό πανε κι' έλα. Γινόντανε οι έτοιμασίες για τόν γάμο. Ο κόμης Λεοφρικό βιαζότανε να δρέψη τό παιέμορφο λουλουδι και ό πατέρας της Κοντίβας δεν είχε καμιά αντίρρηση σ' αυτό.

Μιά μέρα, καθώς ή Κοντίβα καταγινότανε με τις ράφρες και γυναίκες της στις γαμήλιες προετοιμασίες μέ-

ζει σαν θρύλος

Η ΓΥΜΝΗ ΑΜΑΖΩΝ

σα στο δωμάτιό της, αισθάνθηκε κάτι σαν ζάλη και έπλησίασε στο παράθυρο να δροσίση τό μέτωπό της που έκαιε, όταν έμεινε σαν άποσβολωμένη. Κάτω, στον κήπο, και πίσω από ένα θεόρατο πλατάμι, ένας άνθρωπος παραμόνευε. Κρατούσε στο χέρι ένα τόξο, και τά μάτια του ήταν σπηλωμένα στα παράθυρα της κοπέλλας.

Η Κοντίβα τόν άναγνώρισε: ήταν ό Ροδερίγος. Την είδε και αυτός. Κατακόκκινη και ταραγμένη ή Κοντίβα όσο δεν παίρνει τραβήχτηκε από τό παράθυρο. Την ίδια όμως ώρα, ένα μικρό βέλος έπεφτε στα πόδια της.

Η Κοντίβα γύρισε και κτύπησε τρομαγμένη τις μοδίστρες και τις θεραπεινίδες της. Πεσμένες με τά μούτρα στη δουλειά, δεν είχαν άντιληφθί τό παραμικρό.

Η Κοντίβα έσκυψε και πήρε τό βέλος. Στην άκρη του ήταν μπηγμένο ένα μικρό χαρτάκι. Η Κοντίβα κύτταξε τό χαρτάκι αυτό, και ή ψυχή της πλημμύρισε από λαχτάρα... Έμεινε μιά στιγμή άναποφάσιστη, και κατόπι, κλείνοντας τά μάτια, άπλωσε τό χέρι της και πέταξε τό βέλος έξω.

Είχε όποσχεθί στον πατέρα της να πάρη τόν Λεοφρικό και να του είναι μιά πιστή και άφοσιωμένη σύζυγος...

ΕΝΑΣ ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ανάμεσα στις γυναίκες της λαίδης Κοντίβα ή πιο αγαπημένη της ήταν ή παραμάννα της ή Έλγίτα. Την είχε μεγαλώσει αυτή και όπως είχε χάσει τό ίδιο της παιδί, την άγάπησε σαν παιδί της και ή Κοντίβα την είχε σαν μητέρα της.

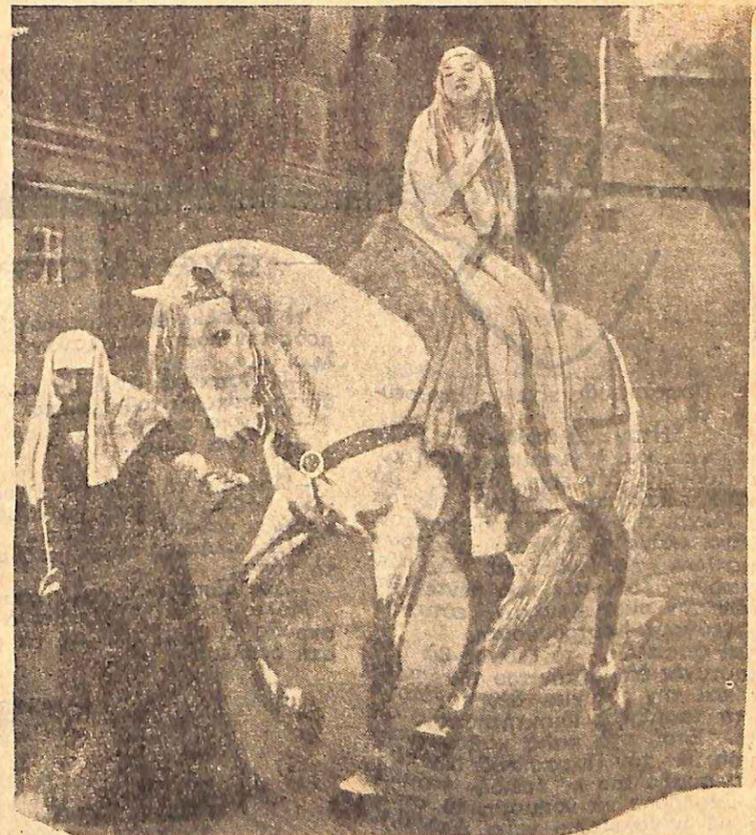
Η Έλγίτα, ήξερε τόν καυμό της νέας γυναίκας, γι' αυτό και δεν άφηνε εύκαιρά να της μιλά για τόν Ροδερίγο.

Ήταν άλήθεια τώρα, ότι αυτό δεν γώκαμε όλωσδιόλου μόνη της. Κάτι της είχε πη ό νέος και ή Έλγίτα προσπαθούσε να κάνει την Κοντίβα να ξυπνήσει μέσα της ή παλιά της ή άγάπη.

Η Κοντίβα, όμως, είχε όρκισθή να μείνη πιστή και άφοσιωμένη στον Λεοφρικό.

Όσο για τόν άντρα της, αυτός στην αρχή της έδειξε κάποιο ενδιαφέρον, κατόπιν άρχισε να ενδιαφέρεται περισσότερο για τά σκυλιά του, τά κτήματά του και τό κυνήγι. Η Κοντίβα τάβλεπε και τά αισθανόταν ήλα αυτά αλλά εξακολουθούσε πάντα να μένη πιστή στον άντρα της. Και για να δώση κάποια διέξοδο στα αισθήματά της που τόσο έμεναν άνικανοποίητα, έπεδόθηκε στη φιλανθρωπία. Επαιρνε την πιστή της Έλγίτα και γύριζε τό Κόβεντρυ, μπεινοβγαίνοντας στα σπίτια που είχε βρη ή δυστυχία. Έτσι άκουε τά παράπονα του κόσμου, τά βάσανα της φτωχολογιάς και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να την άνακουφισή.

Εκείνο τό χρόνο είχε πέσει μεγάλη φτώχεια στο Κόβεντρυ. Οι φόροι έξ άλλου ήταν άβάσταγτοι και οι κάτοικοι δεν είχαν συχνά ούτε ψωμί. Πέσανε λοιπόν στα πόδια της ε-

Τρομαγμένη ή λαίδη προσπαθούσε να κρύψη την γυμνή της όμορφιά.

σπλαγχνικιά άρχόντισσας και την παρακαλέσανε να μεσολαβήση στον άντρα της για να έλαττωθούν οι φόροι. Η Κοντίβα τό είπε στον Λεοφρικό μιά ένα πλατύ γέλιο ήταν ή άπάντηση στο δακρυσμένο της παράπονο.

— Τους έχω βάλει πολλούς φόρους, α; φώναξε. Καλά, ως δουλέψουν κι' αυτό περισσότερο να τους πληρώσουν!...

Η λαίδη έκλαψε τότε, παρεκάλεσε, πήγε να πέση στα πόδια του.

— Καλά—καλά, έκανε ό κόμης, θα σου κάνω τό γατήρι, αλλά με ένα όρο: θα γυρίσης όλόγυμνη πάνω στη λευκή φοράδα σου όλη την πόλη!...

Και γελώντας, έκλεισε πίσω του την πόρτα και έφυγε.

Η νεαρά γυναίκα, έμεινε σαν άποσβολωμένη.

— Έλγίτα, έλεγε σε λίγο στην παραμάννα της, μου είπτε να γυρίσω όλόγυμνη την πόλη για να δεχθί να λιγοστέψη τους φόρους. Τί να κάνω!...

— Να κάνης αυτό που σου είπτε... — Έλγίτα, είσαι τρελή!...

— Και όμως πρέπει, άγάπη μου, αν θέλης να σωθί ό κόσμος που τόσο σε λατρεύει!... Μήπως έχει και κανέναν άλλον εκτός από αυτόν και από μένα; Κάποτε ήταν κι' ένας άλλος που σ' αγαπούσε, μιά δεν τόν θέλησες αυτόν!...

— Έλγίτα σάπα!... Πές μου, ό,τι μως, πώς μπορώ να δειχτώ όπως με γέννησε ή μάνα μου στα μάτια τού σου κόσμου;...

— Ήσύχασε και δεν θα σε δη κανείς. Έχω έγώ τόν τρόπο μου.

ΓΥΜΝΗ ΣΤΟΥ ΚΟΒΕΝΤΡΥ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Την άλλη μέρα, πολύ πρωί, ένα λευκό άλογο ήταν δεμένο στην αυλή

του πύργου του κόμητος του Μέρσι. Σε λίγο, δυο γυναίκες ξεγλυστρωσαν από μιά μικρή πορτοῦλα και πλησίασαν τό άλογο. Η μιά ήταν μεσόκοπη και ή άλλη νέα και πολύ όμορφη.

— Κάνε γρήγορα άφέντισσα, προτού μās πάρη ή μέρα.

Η νέα πλησίασε τό άλογο, στάθηκε για μιά στιγμή άναποφάσιστη και κατόπιν, με κάποια άπτότοιμη κίνηση, πέταξε κάτω τό μαντώ που σκέπαζε τό πλαστικώτατο κορμί της. Και φάνηκε τότε όλόγυμνο τό θείο αυτό κορμί, που τόσο είχε λατρεύσει ό όμορφος Ροδερίγος.

Η Έλγίτα, γιατί αυτή ήταν ή μεσόκοπη γυναίκα όπως και ή άλλη ήταν ή πανέμορφη Κοντίβα, βόηθησε την κυρία της να άνεβή στο άλογο. Κατόπιν παίροντας αυτή τό ζώο από τό χαλινάρι τό έσυρε έξω και άρχισαν να γυρίζουν τούςδρόμους της πολιτείας. Τρομαγμένη ή λαίδη προσπαθούσε να κρύψη με τά χέρια τη γυμνή της όμορφιά. Κανείς, όμως, δεν υπήρχε για να την κτυπήσει. Κατάκλειστα έμεναν τά παράθυρα. Ούτε σκιά ανθρώπου στους δρόμους. Έτσι ό γυρός τελείωσε χωρίς κανέναν να μάτι να μπορη να καυνηθί ότι σταμάτησε στο θείο σώμα της άρχόντισσας.

Όταν έπέστρεψαν στον πύργο ή Έλγίτα εξήγησε στην κυρία της ότι είχε ειδοποιήσει όλον τόν κόσμο για τόν άπρόοπτο αυτό περίπατο της κυρίας της και ό λαός τού Κόβεντρυ, που αγαπούσε τόσο τη λαίδη, υπηκούσε τυφλά.

Όταν ό κόμης έμαθε τό γεγονός έθύμωσε πολύ αλλά και συνεχώρησε την γυναίκα του. Τό θάρρος της και ή καλή της ή καρδιά, τόν είχανε δαμάσει!

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΣ:

— ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΠαρασκευαΪς είχε νοικοκυρευτή. Ήταν πιά ύποδειγμα συζύγου, και η γυναίκα του, η κυρία Εύδοξια, δεν είχε κανένα, μα κανένα, παράπονο από τον άντρα της. Μέχρι της στινιμής τουλάχιστον. Ένα «κόμοδο» σπιτάκι τεσσάρων δωματίων, λουτρού και «λοιπών χρειωδών» στέγαζε πέντε ήδη μηνών την οικογενειακή ευτυχία του ζεύγους Κουτρομουΐτη. Και ασφαλώς, το ζεύγος θα ήτο πανευτυχές εάν αυτήν του την γαλήνην και την ευτυχίαν δεν έρχότανε να τη ταραχή ο ιδιοκτήτης της οικίας. Έτσι, στα καλά καθούμενα— έπειδή με τον ΠαρασκευαΪ δεν είχε κάνει συμβόλαιο κι' έπειδή ένόμιζε ότι μπορούσε να νοικιάση το σπίτι του με μεγαλύτερο νοίκι από ό,τι έδινε ο ήρωας μας—έκόλλησε μίαν ωραία πρωίαν ένα μεγαλοπρεπέστατον «Ενοικιάζεται» στην εξώπορτα του σπιτιού.

Αυτό το «Ενοικιάζεται» στάθηκε άφορμή να ενοχληθῆ ὁ δυστυχῆς ΠαρασκευαΪς κατά τρόπον αφάνταστον. «Αλλ' ἄς πάρουμε τὰ πράγματα με τὴ σειρά.»

«Εκείνο τὸ πρωὶ ἦταν βυθισμένος σ' ἕνα ὄκεανὸ ἀριθμῶν. Ὁ πεθερὸς του ὁ Καραμεζάρης τοῦχε στείλει ἀπὸ τὴ προηγουμένη τὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ ἐδωδιμοπωλείου του γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ ἕνα ἔλεγχο ἐπειδὴ ἐκεῖνος, λόγω τῆς ἐργασίας του, δὲν προλάβαινε.»

Ὁ ΠαρασκευαΪς ἀνέλαβε εὐχαρίστως αὐτὴ τὴ δουλειὰ κι' ἀπὸ τὰ ἑφτά ξημερώματα, πού λέει ὁ λόγος, ἐγκατεστάθηκε στὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ κἀνῃ προσθέσεις, ἀφαιρέσεις, πολλαπλασιασμοὺς καὶ διαιρέσεις.

—Εννέα, δέκα τέσσερα, εἴκοσι τρία, τριάντα δύο, σαράντα ἕνα, σαράντα ἑννέα... Πέντε τὰ κρατούμενα...

Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Εὐδοξία κρατώντας τὴ τσάντα γιὰ τὰ ψώμα.

—ΠαρασκευαΪ... Ἐγὼ φεύγω...
—Στὸ καλὸ Εὐδοξία μου... Δὲν θ' ἀρνήσης, ἔ;
—Ἄ, μπᾶ... Ὅα πάω στὴ λαϊκὴ ἀγορὰ καὶ μετὰ θὰ περάσω νὰ δῶ αὐτὸ τὸ σπιτάκι πού μᾶς εἶπε ὁ Λάζαρος. Ἐσὺ δὲ θὰ βγῆς;
—Ποῦ νὰ βγῶ; Ἐγὼ νὰ βγῶ; Δὲ βλέπεις; Πνίγουμε στὴ δουλειὰ.
—Ἐγὼ λοιπὸν πηγαίνω...
—Ἄντε στὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας γιὰ νὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ δουλέψω λίγο.
—Ἀντίο...
—Στὸ καλὸ...

—Τί ἐνοικιάζεται, παρακαλῶ;

—Εννέα, δέκα τέσσερα, εἴκοσι τρία, τριάντα δύο, σαράντα ἕνα, σαράντα ἑννέα, πενήντα τέσσερα... Πέντε τὰ κρατούμενα...

«Ἄλλ' ἀκριβῶς εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖο πάλι ἀντήχησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας κατὰ τρόπον ἔντονον.»

Ἄφησε πάλι τὸ λογαριασμὸν στὴ μέση κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

Ἐνας σοβαρὸς κύριος ἐστέκετο στὴν ἐξώπορτα.

—Τι ἐνοικιάζεται παρακαλῶ;
—Αὐτὸ τὸ σπίτι...
—Πόσα δωμάτια ἔχει;
—Τέσσερα...
—Καὶ τί ἐνοίκιον ἔχει;
—Τρεῖς χιλιάδες...
—Μερσί...
Καὶ ὁ σοβαρώτατος κύριος ἀφοῦ ὑποκλίθηκε εὐγενέστατα, ἔφυγε.

Ὁ ΠαρασκευαΪς ξαναβυθίστηκε στοὺς λογαριασμοὺς του.

Ἄρχισε πάλι ἀπ' τὴν ἀρχή:
—Εννέα, δέκα τέσσερα, εἴκοσι τρία, τριάντα δύο, σαράντα ἕνα, σαράντα ἑννέα, πενήντα τέσσερα... Πέντε τὰ κρατούμενα...

Κι' αὐτὴ ὁμως τὴ φορὰ δὲν ἐπέπρωτο νὰ προχωρήσῃ ὁ ΠαρασκευαΪς στοὺς λογαριασμοὺς του περισσότερον ἀπὸ τὶς προηγουμένες.

Τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας τὸν διέκοψε πάλι.

Ἐκνευρισμένος ὁ ΠαρασκευαΪς σηκώθηκε ν' ἀνοίξῃ...

Ἐνας κύριος πενήντα περίπου ἐτῶν, καὶ μίᾳ κυρία τῆς ἰδίας περιήλου ἡλικίας, τὸν χαιρέτησαν ὑπερφάνως.

—Καλημέρα σας...
—Καλὴ μέρα.
—Τι ἐνοικιάζεται παρακαλῶ;
—Σπίτι.
—Πῶς εἶπατε;
—Σπίτι, λέω, ἐνοικιάζεται...
—Πόσα δωμάτια εἶναι;
—Τέσσερα...
—Ἐχει κουζίνα ἠλεκτρικὴ;
—Ὁχι...
—Περιεργοί! Ἐχει τουλάχιστον κεντρικὴ θέρμανση;
—Ὁχι...
—Ὁχι; Μὰ τότε δὲν ἔχει τίποτα! Εἶναι καλὸ τὸ παρκέ του;
—Ὁχι...
Αὐτὸ τὸ τελευταῖο «ὄχι» ὁ ΠαρασκευαΪς τὸ εἶπε πολὺ ἀπότομα. Εἶχε, βλέπεις, ἀρχίσει νὰ γάνῃ τὴν ὑπομονή του.

Αὐτὸς πνιγότανε στὴ δουλειὰ κι' ἐκεῖνοι εἶχαν ὄρεξη γιὰ κουβεντοῦλα καὶ σαχλαμάρα...

Παρ' ὅλον ὅμως τὸ ἀπότομον «ὄχι» τὸ ζεύγος τῶν ὑποψηφίων νοικαρηδῶν ἐξακολούθησε τὶς ἐρωτήσεις του, πού ἦταν τὸσον ὀχληρὲς γιὰ τὸν ΠαρασκευαΪ.

—Ἐχει λουτρό;
—Ἐχει.
—Πλῆρες;
Ἄπόρησε ὁ ΠαρασκευαΪς.
—Τι εἶπατε;
—Ἄν ἔχει λουτρό πλήρες...
—Ἄμα τοῦ ρίξης νερὸ γίνεται πλήρες, καὶ ξεχειλάει κι' ὄλας...
—Δὲν καταλάβατε. Ἄλλο ἤθελα νὰ πῶ:
—Δηλαδή;
—Ἄν τὸ λουτρό εἶναι «κουμπλέ».
—Τι κουμπλέ! Τσάι εἶναι τὸ λουτρό γιὰ νὰ εἶναι κουμπλέ;
Ὁ πενηντάρης κύριος θέλησε νὰ δώσῃ τέλος στὴ συζήτηση γι' αὐτὸ ἔκανε καὶ τὴ τελευταία του ἐρώτησιν.

—Τι νοῖκι ζητᾶτε;
Ὁ ΠαρασκευαΪς κολακεύτηκε. Τὸν εἶχαν περάσει γιὰ ἰδιοκτήτη. Πῆρε λοιπὸν ὕψος ἰδιοκτικῶν ὀχτῶ πολυκατοικιῶν τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ ῥώτησε σοβαρώτατα:
—Ἐσεῖς πόσο δίνετε;
—Ἰσαίε τρεῖς χιλιάδες.
—Δὲν κάνει...
—Τι δὲν κάνει!

ΝΕΟΣ ΜΕ ΠΟΛΛΑ ΠΡΟΓΟΝΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

—Δὲν με συμφέρει τρεῖς χιλιάδες.
—Ἐσεῖς πόσο ζητᾶτε;
—Λογαριασμὸ θὰ σᾶς δώσω;
—Ὁ πενηντάρης κύριος τᾶχασε;
—Ἐ.. καλὰ, πῶς θὰ συζητήσουμε.
—Δὲ θὰ συζητήσουμε.
—Γιατί;
—Δὲν τὸ νοικιάζω, ἀδερφέ, τὸ σπίτι.
Ἔτσι μ' ἄρρσει ἐμένα.
—Μὰ τότε γιατί βάλατε ἐνοικιαστήριο;
—Γιὰ νὰ νοικιάσω τὸ σπίτι.
—Καὶ τότε γιατί λέτε πῶς δὲν τὸ νοικιάζετε;
—Ἔτσι. Κουβέντα νὰ γίνεται.
Ὁ ὑποψήφιος νοικάρης ἔχασε πιά τὴν ὑπομονή του.
—Μᾶς κοροϊδεύετε;
—Μάλιστα.
—Ἄ, ἔτσι; Ἐ νῆ; λοιπὸν...
Καὶ στὰ μάγουλα τοῦ ΠαρασκευαΪ κοκκίνισαν οἱ δαχτυλιές πού γίνηκαν ἀπὸ τὸ ἐξαιρετικὰ ἔντονο χαστοῦκι πού ἔφαγε.

—Ὅταν ἔφυγαν θριαμβευτικῶς οἱ παρ' ὀλίγον νέοι νοικάρηδες τοῦ σπιτιοῦ πού στέγαζε τὴν ευτυχία τοῦ ζεύγους Κουτρομουΐτη, ὁ ΠαρασκευαΪς κάθησε πάλι στὸ γραφεῖο καὶ ἄρχισε νὰ ξανακἀνῃ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὸ λογαριασμὸ πού εἶχε ἀφήσει στὴ μέση.

—Εννέα, δέκα τέσσερα, εἴκοσι τρία, τριάντα δύο, σαράντα ἕνα, σαράντα ἑννέα, πενήντα τέσσερα... Πέντε τὰ κρατούμενα.

Ἄλλὰ καὶ πάλι τὸ ἀφιλότιμο κουδούνι δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

—Γκρρρρ...
Ὁ ΠαρασκευαΪς σηκώθηκε ν' ἀνοίξῃ.

Μίᾳ κυρία με τὸ παιδί της, ἕνα ἀδύνατο καὶ βρώμικο μικρὸ με μίᾳ λερωμένη ἄσπρη κορδέλλα στὰ μαλλιά του, πέρασε τὸ κατῶφι.

—Τι ἐνοικιάζεται παρακαλῶ;
—Αὐτὸ ἐδῶ κυρία μου... Τέσσερα δωμάτια, λουτρό πλήρες, νοῖκι 3000.
—Εὐχαριστῶ πολὺ... Νὰ τὸ δοῦμε.
Καὶ πέρνοντας ἀπὸ τὸ γέρι τὸ μικρὸ της εἶπε τρυφερά: Ἐλα χρυσό μου. Ἐλα πουλάκι μου νὰ δοῦμε τὸ σπίτι...
Τὸ μικρὸ δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσιν του. Κυττοῦσε τὸν ΠαρασκευαΪ μ' ἐκπληξιν γιὰ τὴ φαινερὰ τοῦχε κάνει ἐντύπωση ἢ κάπως ὑπερβολικὴ του μύτη.

Ἡ μητέρα θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.
—Μὴ φοβᾶσαι πουλάκι μου... Δῶσε τὸ γέρι σου στὸ κύριο...
Τὸ «πουλάκι» ὁμως ἔκανε μίᾳ γκριμάτσα καὶ γτύπωσε με δύναμιν τὰ πόδια του στὸ πάτωμα.
—Ὅσι... Δὲ σέλω...
—Γιατί μαρῶ μου...
—Γιατί εἶναι σὰ μαῖουσι!...
Τοῦ ΠαρασκευαΪ τὰ μούτρα ξυμύσανε. Ἡ μητέρα ὁμως ξεκαρδίστηκε

—Πέντε τὰ κρατούμενα.

στα γέλια γιατί βροῖκε ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη τὴν δικαιολογία τῆς κορούλας της.

—Χά... γά... Τὸ σκασιμένο... Δὲν ξέρετε τὴ ξυπνο πού εἶναι!
Ὁ ΠαρασκευαΪς συμφώνησε...
—Ναί... Τετραπέρατο εἶναι...
—Ἐλα κοῦκλα μου... Δῶσε τὸ γερᾶκι σου στὸν θεῖο...
Καὶ τὸ μικρὸ ἔδωσε στὸν φίλο μας μίᾳ μεγαλοπρεπῆ μοῦτζα.
Τοῦ ΠαρασκευαΪ πιά δὲν τοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ μικροῦ.

—Τετραπέρατο εἶναι τὸ σκασιμένο!

εἶπε λέξη.

—Ὅταν ὁ ΠαρασκευαΪς ἔμεινε πάλι μόνος του, ἄρχισε νὰ ξανακἀνῃ τοὺς λογαριασμοὺς του.

—Εννέα, δέκα τέσσερα, εἴκοσι τρία, τριάντα δύο, σαράντα ἕνα, σαράντα ἑννέα, πενήντα τέσσερα... Πέντε τὰ κρατούμενα...
—Γκρρρρ...
Τὸ κουδούνι πάλι.

Κατάπτε μίᾳ βλαστήμια ὁ ΠαρασκευαΪς καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἕνα ζευγαράκι σφιχτοαγκαλιασμένο. Ήταν ἀρραβωνιασμένοι. Σὲ λίγο θὰ παντρευόντουσαν καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν ἕνα σπιτάκι πού θὰ στέγαζε τὸν ἔρωτά τους.

Χαιρέτησαν τὸν ΠαρασκευαΪ εὐγενέστατα.

—Καλημέρα σας...
—Καλημέρα.
—Αὐτὸ ἐνοικιάζεται;
—Μάλιστα.
Ἐγύρισε ὁ «Εκεῖνος καὶ ῥώτησε «Εκεῖνην» τρυφερά.
—Πῶς σοῦ φαίνεται ἀγαπούλα μου;
—Ὅτι πρέπει χρυσοῦλι μου γιὰ τὴ φωλίτσα μας.
Ἐνα σκασιτὸ φιλί, μπροστὰ στὸν ΠαρασκευαΪ, ἔβαλε τελεία στὴ φράση ἐκείνης.

Τὸ ζεύγος προχώρησε στὸ σπίτι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ περιεργάζεται χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψη τὸν ΠαρασκευαΪ.

—Ἐδῶ, ἀγάπη μου, θὰ βάλουμε τὸ μπουφεδάκι μας...
—Ναί χρυσέ μου...
—Ἐδῶ θὰ βάλουμε τὸ ραδιοφωνάκι μας.
—Ναί ἀγάπη μου...
—Ἐδῶ τὸ τραπέζάκι μας.
—Ναί, φῶς μου.

Καὶ σὲ κάθε «φῶς μου» καὶ «ἀγάπη μου» ἐνηγκαλιζόντο ἀλλήλους τρυφερά καὶ φιλιόντουσαν ἀκόμα τρυφερότερα.

Αὐτὸ τὸ θέαμα εἶχε φοβερὰ ἀναστατώσει τὸν δυστυχῆ ΠαρασκευαΪ. Ἐπληκλούθησαν καὶ ἄλλες καταπληκτικὲς τρυφερότητες καὶ τέλος «Εκεῖνος» ῥώτησε τὸν δεινοπαθοῦντὰ Κουτρομουΐτη:
—Σὰς παρακαλῶ... πού εἶναι ἡ κρεββατοκάμαρα;
—Ἀπὸ δῶ...
Τὸ ζεύγος πέρασε στὴ κρεββατοκάμαρα, καὶ σὲ λίγο ὁ ΠαρασκευαΪς, πού ἔμεινε ἀπόξω, τοὺς ἀκούσε νὰ κλειδώνωνται ἀπὸ μέσα.

Ἐκεῖν τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε γιὰ μίᾳ ἀκόμα φορὰ τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ήταν ἕνας κύριος πού ἔρχοταν κι' αὐτὸς γιὰ τὸ σπίτι.

—Τι ἐνοικιάζεται παρακαλῶ...
—Ὅλο τὸ σπίτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴ κρεββατοκάμαρα.
—Γιατί;
—Γιατί αὐτὴ νοικιάστηκε ἤδη.

—ΑΛ. ΣΑΚ.

‘Η άπωλεσθείσα κληρονομία

Ευθυμογράφημα του Μαξίμ

Από τον καιρό που ο κύριος Παγκράτιος Μπονόμ είχε πάρει την σύνταξη του και άποσευθη στα κτήματά του, στην ιδιαίτερα του πατρίδα το μαγευτικώτατο Βολοβάν, δεν είχε ταξιδέψει ούτε με γαϊδουράκι. Κι' αυτό βαστούσε δεκάξη τώρα χρόνια!

Γι' αυτό όταν το απόγευμα εκείνο έπαιγε το τραίνο από το 'Αβινιόν μιά το Παρίσι, αισθάνθηκε μιά ζοφερή συγκίνηση να τον κυριεύη.

Τρεις ήταν οι λόγοι της συγκινήσεως του αυτής. Θα τους αναφέρουμε έναν-έναν με τη σειρά.

Ο πρώτος ήταν ο σκοπός του ταξιδίου του Παγκρατίου. Θα καταλάβατε βέβαια, πως ένας άνθρωπος κλεισμένος δεκαξέξι ολόκληρα χρόνια σε μιά έπαρξια, δεν θα αποφάσιζε να ξεμυτίση απ' αυτήν, αν δεν υπήρχε σοβαρός λόγος. Και ο λόγος στην περίπτωση αυτή ήταν ότι ο θείος του 'Αριστοτέλης Κορντσόν που έμεινε στο Παρίσι, ήταν έτοιμοθάνατος, και θα του άφηνε όλη του την περιουσία υπό τον όρον να παρευρίσκητο στις τελευταίες του στιγμές: Μόλις δε είχε τον καιρό να τον προφθάση ο Παγκράτιος.

Ο δεύτερος λόγος της συγκινήσεώς του ήταν η ιδέα ότι θα ξανάβλεπε το Παρίσι, που τόσο είχε αγαπήσει, και ο τρίτος η ιδέα που θα ταξίδευε μ' ένα μεγάλο έξιπρόξ, σε έποχή που τόσα εγκλήματα είχαν γίνει, όπως διάβασε στις εφημερίδες, μέσα σε τραίνα!

Και ναί μόν, η αστυνομία είχε κατορθώσει να βάλη χέρι στους κλοπιμαίους που έλυμαίνοντο τις ταξείες άμαξοστοιχίες και τις βαλίτσες των επιβατιών τους, αλλά γυροβείζ τι γίνεται καμιά φορά;

Κατεχόμενος λοιπόν ο Παγκράτιος από τις τρεις αυτές συγκινήσεις πήρε το τραίνο από το 'Αβινιόν, τον πλησιέστερο προς το χωριό του σταθμό, για το Παρίσι.

Γιά λόγους φρονήσεως, φρόντισε να πάρη εισιτήριο δευτέρας θέσεως και να διαλέξη ένα διαμέρισμα, στο οποίο δεν ήταν κανείς άλλος από αυτόν... Και όπως το ταξίδι θα γινόταν νύχτα, έλπισε να μείνη μόνος ως το Παρίσι και για να μην έχη καμιά δυσάρεστη συντροφιά, που μπορούσε να του είναι και επικίνδυνη.

Στην άρχη τα πράγματα πήγαν πολύ καλά. Ο Παγκράτιος ήταν μόνος στο διαμέρισμά του και αφού τοποθέτησε τις βαλίτσες του στο δίχτυ άρχισε να ετοιμάζεται για ύπνο, βέβαιος ότι κανείς δεν θα έρχόταν να τον ένοχλήση. Έβγαζε τα παπούτσια του, όταν άκούσθηκε ένας έλαφρός κτύπος στην πόρτα του διαμερισματός του.

Ο Παγκράτιος ανατρίχασε. Διά μιάς του ήρθαν στο νου όλες μαζί οι ιστορίες περί ληστειών στα τραίνα και κρύως ίδρώς τον περιέλουσε. Ποιός νάταν τέτοια ώρα! 'Ασφαλώς δεν μπορούσε νάταν ο έλεγκτής του τραίνου, πρώτον γιατί αυτοί οι άνθρωποι δεν συνηθίζουν να χτυπούν τις πόρτες όταν πρόκειται να τρυπήσουν τα εισιτήρια και δεύτερον, γιατί ο δικός του είχε περάσει πρό πολ-

λού. Δεν μπορούσε, λοιπόν, παρά να ήτανε κανένας ληστής! Μηχανικά ο Παγκράτιος έφερε το χέρι προς τον κρίκο του κώδωνος του κινδύνου. Δεν πρόφτασε όμως να τον σύρη και άνοιξε η πόρτα. Ένας μεσόκοπος κύριος, πολύ καθός πρέπει και με πολύ συμπαθητικά χαρακτηριστικά φάνηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

Στο ένα το χέρι του κρατούσε το καπέλλο του και στο άλλο μιά βαλίτσα.

— Με συγχωρείτε, είπε με άπειρη ευγένεια, αλλά θα μου επιτρέψετε να συνταξιδέψουμε. Το βαγόνι είναι τελείως άδειανό, και εγώ αισθάνομαι φρίκη να ταξιδεύω ολόμοναχος. 'Η μοναξιά δεν μου άρσκει και έπειτα, εκείνη οι ιστορίες των ληστών...

‘Ο Παγκράτιος ήταν μόνος στο διαμέρισμα του.

‘Ο Παγκράτιος κούνησε το κεφάλι του χωρίς να άπαντήσει.

Και δεν υπήρχε καμιά ανάγκη γι' αυτό, γιατί ο άγνωστος κύριος, προχώρησε στο διαμέρισμα, έβαλε την βαλίτσα του στο δίχτυ, δίπλα στις βαλίτσες του Παγκρατίου, και στράφηκε στο άπέναντι καθίσμα.

‘Ο Παγκράτιος παραξενεύτηκε λίγο με τους τρόπους του ανθρώπου αυτού, αλλά και δεν άνησύχησε. «Τι να γίνει, σκέφτηκε, θα τον ύποστώ, αφού φαίνεται ήσυχος άνθρωπος, φθάνει να μη ροχαλίξη!».

‘Ο άνθρωπος όμως δεν είχε διάθεση για ύπνο. Μιά άκατάσχετη όρεξη για φλυαρία τον κυριεύσε και άρχισε να διηγήται διάφορες ιστορίες στον Παγκράτιο. Είναι αλήθεια ότι οι ιστορίες αυτές ήταν πολύ ενδιαφέρουσες, αλλά εκούρασσαν στο τέλος τον φίλο μας και είχε μεγαλειότερη τώρα διάθεση για ύπνο.

Ευτυχώς εκείνη την ώρα, έφθασαν στην Λυόν. ‘Ο Παγκράτιος είχε τώρα μιά μεγάλη έπιθυμία να πιη ένα ποτήρι μπύρα και να φάγη ένα σάντουιτς. Πώς όμως να άφηνε την θέση του και τις βαλίτσες του στο βαγόνι;

Βέβαια, από τον άξιοπρεπέστατο αυτό κύριο, τον συνταξιδιώτη του που του είχε συστηθή, Ροκαμβόλ, καθηγητής

της ήθιξης και της φιλολογίας στο Λύκειον της 'Αγίας Κλοτίλδης—δεν είχε να φοβηθή τίποτε, άλλ' αν και αυτό του έργοταν η έπιθυμία να πιη κανένα ποτήρι μπύρα ή κανένα ζεστό;

Σαν να μάντευσε την έπιθυμία του και τις σκέψεις του, ο κ. Ροκαμβόλ είπε του Παγκρατίου.

— ‘Αν θέλετε να πάρετε τίποτε στον μουφέ, πηγαίνετε ελεύθερα. 'Εγώ θα μείνω εδώ και θα φυλάξω τα πράγματά σας.

‘Ο Παγκράτιος ευχαρίστησε τον συνταξιδιώτη του και έσπευσε να κατέβη για να δροσισθή. Είχε όλο τον καιρό, αφού το τραίνο θα στάθμευε ένα τέταρτο της ώρας.

‘Ο Παγκράτιος αφού περιεπλήθη με αρκετά άνεθοκατεβαίνοντας σκάλες, περνώντας ύπογειες στοές και δρασκελίζοντας γραμμές, βρήκε τέλος τον μουφέ του σταθμού. Ήπιε την μπύρα του έφαγε το σάντουιτς του και πήρε τον δρόμο της έπιστροφής.

Είδη το τραίνο του να τον περιμένη ακίνητο. Λές όμως και περιμενε αυτόν, γιατί μόλις μπήκε στο βαγόνι του, τρίτο στη σειρά, το τραίνο ξεκίνησε μ' ένα μικρό συριγμό.

Ποιά όμως ήταν η εκπλήξις του όταν είδη ότι στο διαμέρισμά του δεν υπήρχε κα ούτε ο συνταξιδιώτης ούτε κ' οι βαλίτσες του.

Σε μιά στιγμή όλα φωτίσθηκαν στο νου του. 'Εκείνος ο δήθεν καθηγητής δεν ήταν παρά ένας κοινός ληστής, και του την είχε κλέψει μιά χαρά. Τι θα κάμνε τώρα χωρίς βαλίτσες και χωρίς χρήματα, αφού όσα είχε τα είχε κρημμένα μέσα στις βαλίτσες του. Τρελλός από την άπώγνωση ο Παγκράτιος, βγαίνει στον διάδρομο, και άρχίζει να κρυστάλλη γοερά:

— Βοήθεια! Ληστές! Με ληστέψανε! 'Ο οδηγός του τραίνου έφθασε σε λίγο.

- Τι σάς συμβαίνει κύριε
- Με έληστευσαν!
- Ποιός;
- 'Ο συνταξιδιώτης μου
- Για πού ταξιδεύετε;
- Για το Παρίσι.
- Κάνετε, λοιπόν, λάθος κύριέ μου.
- Πώς!
- Το τραίνο αυτό δεν πάγει στο Παρίσι.
- 'Αλλά;

— Σε λίγο φθάνουμε στο 'Αβινιόν!... Για δεύτερα φορά φωτίσθηκαν όλα στο μυαλό του, αλλά τώρα πιά για καλή. 'Ανεθοκατεβαίνοντας σκάλες και περνώντας στοές στον σταθμό της Λυόν, είχε χάσει τα νερά του, και αντί να έπιστρέψη στο τραίνο του, πήγε προς το «καί» όπου εστάθμευε το τραίνο για το 'Αβινιόν!...

Το αποτέλεσμα όλης αυτής της ιστορίας ήταν ότι ο Παγκράτιος δεν έχασε μόνο τις βαλίτσες του και τα λεπτά του, αλλά και την κληρονομία. 'Ο θείος πέθανε την έλλη μέρα, χωρίς αυτός να είναι στο προσκήφαλό του...

ΜΑΞΙΜ

'Από την στρατόσφαιρα στα τάρταρα των θυδών

Είναι γνωστά και σ' αυτούς ακόμη που δεν ενδιαφέρονται με τα επιστημονικά ζητήματα, τα αλλεπάλληλα άτυχηματα που υπέστη ο μεγάλος Βέλγος καθηγητής Πικάρ σ' όλες σχεδόν τις προσπάθειές του να φθάση στη στρατόσφαιρα. Οι επανειλημμένες λοιπόν άτυχες άποπειρές του τον έπεισαν ότι ήταν καρός... ν' αλλάξη κατεύθυνση. Κι' εγκαταλείποντας τα άνεξερευνητα ύψη προς τα όποια έπιδίωκε ν' άνεβη άπεφάσιος να έπιχειρήση την έξερεύνηση των θυδών.

‘Ο καθηγητής Αύγουστος Πικάρ δεν είναι ο πρώτος που άποφασίζει να μελετήσει τα βάθη της θαλάσσης.

Το 1934 δύο 'Αμερικανοί ο Γουίλιαμ Μπέμπ και ο 'Οτις Μπάρτον κατόρθωσαν να κατεβούν σε βάθος 906 μέτρων. Το μέσον που χρησιμοποιήσαν ήταν μιά μεγάλη σφαίρα έρμητικώς κλεισμένη και πολύ στερεά για να άντέχη στην τεραστία πίεση της θαλάσσης. Στο τοίχωμά της υπήρχε ένα κυκλικό παραθυράκι από «κάρτες» μέσα απ' το όποιο οι δύο επιστήμονες έκαναν τις παρατηρήσεις τους και έπαιρναν φωτογραφίες και κινηματογραφικές ταινίες. 'Η σφαίρα έπέστρεψε στους 'Αμερικανούς σορούς να κάνουν έξερευνητικά έ ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις και να μελετήσουν τις συνθήκες υπό τις όποιες ζή ο περιεργος φυσικός και ζωικός κόσμος που κατοικεί τα θαλάσσια βάθη.

Το «τρογγυλό κουτί», όμως, των τοληρωών έξερευνητών είχε ένα μεγάλο έλάττωμα: δεν μπορούσε να κινηθή ελεύθερα και να τρεβήση προς την κατεύθυνση που ήθελεν οι πειραματιστάι. Δεν ήταν εφοδιασμένο με κανέναν είδους κινητήριο δύναμη. Θα διερωτώσθε τώρα πως κατέβηκε σε τέτοιο βάθος και προ πάντως πως ξαναέβηκε στην έπιφάνεια. 'Η απάντησις είναι άπλουστατή. 'Η σφαίρα, όπως ο καθείς άντιλαμβάνεται, δεν έχη ανάγκη από καμιά ιδιαίτερα δύναμη για να έπιτελεσθή. 'Όσο για την άνοδο ή σφαίρα είναι δεμένη στην άκρη ενός καλωδίου μήκους 920 μέτρων που την άνεβάζει στην έπιφάνεια όταν το ζητήσουν τηλεφωνικώς αυτόι που βρίσκονται μέσα της.

‘Ο Γουίλιαμ Μπέμπ, σε μιά άνακοίνωσι του που έκαμε στο Πανεπιστήμιο της Κολομβία άνεφερε ότι σε

βάθος 240 μέτρων οι ήλιακες άκτινες είναι ακόμη αρκετά φωτεινές ώστε να υποβή να διακρίνη κανείς τα γράμματα ενός βιβλίου. Ίέρα όμως από 300 μέτρα βασιλεύει βαθύ σκοτάδι. Δεν μπορεί κανείς να διακρίνη άπολύτως τίποτε. 'Η θερμοκρασία είναι περίπου 2 βαθμοί υπό το μηδέν και άπόλυτη ήσυχια έπικρατεί παντού.

Το νέο πείραμα που ετοιμάζει ο σοφός Βέλγος παρουσιάζει διπλό ενδιαφέρον. Πρώτον γιατί η νέα έξερεύνησις των θυδών θα γίνει με ένα άσυγκρίτως τελειότερο και πρωτοτυπότερο μηχανήμα και δεύτερον γιατί θα την έπιχειρήσει ένας επιστήμων της περιωπείας του

Με την βαθύσφαιρά του ο Πικάρ, θα μπορέση να κατέβη σε βάθος 5 και 10.000 μέτρων, έξερευνώντας έτσι πρώτος αυτός τα φοβερά αυτά ύδατινα χάθη, όπου ένας κόσμος άγνωστός μας, μιά ποικιλία όντων άφαντα στη κινείται, έτοιμη να προσφέρει στο σοφό το νέο υλικό που θα πλουτίση την έπιφάνεια γνώσεως.

Πικάρ.

Σκέφθηκα ότι μιά συνέντευξις με τον σεβαστό καθηγητή θ' άποτελούσε ένα ρεπορτάζ έξαιρετικά ενδιαφέρον και επίκαιρον.

Τον καθηγητή Πικάρ τον συνήτησα στο Πανεπιστήμιο των Βρυξελλών όπου κατόρθωσα να συνομιλήσω μαζί του επί μίαν ώραν περίπου για το μεγαλειώδες και τολημρό σχέδιό του, το πιδ συναρπαστικό ίσως του αιώνος μας.

‘Ο σοφός επιστήμων μου έδωσε, σχετικώς με τις προετοιμασίες του καταπληκτικώς λεπτομέρειες.

‘Εκείνο όμως που μου έκανε περισσότερο έντύπωσι είναι η άφάνταστη μετριοφροσύνη του.

— Πώς, με ρώτησε έκπληκτος, ήθελε ειδικώς από το Παρίσι, για να μου πάρετε συνέντευξη; Μά δεν έχω τίποτε το ενδιαφέρον να σας άνακοινώσω.

Τον κύτταξα άνησυχος.

— Μά όστόσο μου είχατε δηλώσει γραπτώς πέρ δύο έβδομάδων, ότι ετοιμάσσαν πυρετωδώς για μιά κάθοδο 5.000 μέτρων στα βάθη των θαλάσσιων.

— Αυτό σάς φαίνεται τώρα παράδοξο, μου άπήνησε ο Πικάρ. 'Αν είχατε όμως και σεις άσχοληθή όσον καιρό άσχολούμαι, εγώ μ' αυτό το ζήτημα, τό είχατε μελετήσει, έξετάσει, έλέγη, τότε άσφαλώς δε θα προξενούσε και σε σας καμιά έντύπωσι. 'Αφού τα τεχνικά μας μέσα το έπιτρέπουν γιατί ά μη κατέβοιμε πέντε χιλιάδες μέτρα ή έπτά ή δέκα;

‘Η δήλωσις αυτή μ' έκαμε να σκεφθώ πολύ το κατόρθωμα που έπρόκειτο να έπιχειρήση ο μεγάλος αυτός σοφός και παρά την τελειότητα των τεχνικών μέσων που διαθέτει δεν πρόσπα να μη θανατώσει το θάρρος και την ψυχραιμία του.

‘Ιδού τι μου είπε: «Για τη μελέτη των θυδών της θαλάσσης, οι επιστήμονες δε είχαν στη διάθεσι τους παρά δύο μόνο μέσα: πρώτον ένα γερό δίχτυ με βαρίδια που το έρριχναν σε ώρισμένο βάθος και μετά το τραβούσαν στην έπιφάνεια, μελετώντας τα ψάρια ή τα χόρτα που είχε αρπάξει κατά τη διαδρομή του και δεύτερον μιά σφαίρα μεγάλης άντοχής δεμένη από ένα καλώδιο.

«Το δίχτυ μπορεί να φθάση σε μεγάλα βάθη αλλά είναι μικρό και τα λίγα πράγματα που φέρνει στην έπιφάνεια τα φέρνει κατε-

στραμμένα.
 Η βαθύσφαιρα που χρησιμοποιήσε ο Αμερικανός Μπέμπ, δε μπορεί να υπερβή τα 900 μέτρα. Κατά τη γνώμη μου η σφαίρα αυτή παρουσιάζει μια μεγάλη ασφάλεια χάρην στο καλώδιο της. Ακριβώς όμως, το προσόν αυτό αποτελεί και το μεγαλύτερο ελάττωμα της συσκευής. Πρώτον, το καλώδιο εμποδίζει στη σφαίρα ν' ακολουθήσει τα θαλάσσια ρεύματα. Το γεγονός αυτό αυξάνει την πίεση της θαλάσσης κι έτσι τα ψάρια που θέλει κανείς να μελετήσει αυξάνουν κι' απομακρύνονται. Μετά, το πλοίο με το οποίο είναι συνδεδεμένη η σφαίρα μέσω του καλωδίου, δεν μπορεί να μείνη απόλυτως ακίνητο επάνω στη θάλασσα και τα σκαμπανεδαύματα του μετακινούν άποτομα τη σφαίρα, πράγμα που μπορεί να καταστρέψει τα λεπτά μηχανήματα με τα οποία είναι εφοδιασμένη. Τέλος, αν σπάση το καλώδιο, πράγμα πολύ πιθανό, οι άνδρες που βρίσκονται μέσα στη σφαίρα είναι καταδικασμένοι. «Η δική μου βαθύσφαιρα είναι έτελώς ελεύθερη. Μαζί της μπορεί να φθάσω σε βάθος 5.000 άκομη και 10.000 μέτρων. Σ' αυτό το βάθος, άλλωστε λόγω της ύπαρξης άφθονης τροφής υπάρχουν πολλά και ποικίλα ζώα τα οποία θα κατορθώσω να μελετήσω».

Ο άνησος τη σφαίρα μου να παρασυρθεί απ' τα ρεύματα, θα πάω πολλές φωτογραφίες, κινηματογραφικές ταινίες και θα ύπαγορεύω τις έντυπώσεις μου στους γραμματείς μου που θα βρίσκονται επάνω στο βαπόρι που θα με συνοδεύει. «Υστερα θα είξω τ' έρω».

«Η σφαίρα θα κατασκευασθεί από ηλεκτρον που μπορεί ν' άνθεξη στη μεγάλη πίεση του νερού. Αν η σφαίρα θα έχη δύο μέτρα διάμετρο, το πάχος του τειχώματος πρέπει να είναι 12 εκατοστά».

«Εχω ένα σύστημα που λέει ασφαλώς το πρόβλημα αυτό. Το μόνο σημείο που δε άνησκει άνομη είναι εάν τ' άνθεξη στην τεσσάρτα πίεση του νερού».

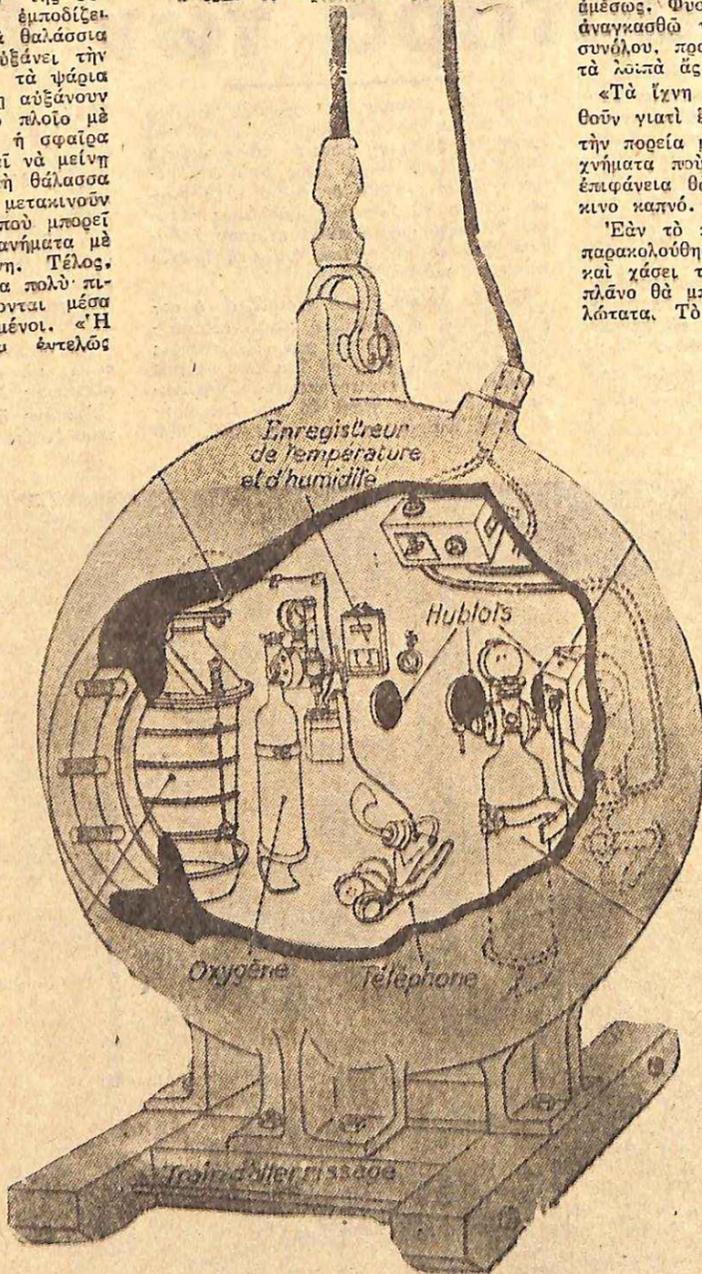
«Αν έχουμε το άτηνεια και σπάσει το προσθροάκι τ' άνθρακα θα παρατηρούμε τ' άν γίνεται έξω, τότε η θάλασσα, κυριολεκτικώς, θα με κομματιάσει με την άφάνταστη όμμή της».

Τα λεπτά εργαλεία με τα οποία θα είμαι εφοδιασμένος θα μου επιτρέπουν να ύπολογίζω πόσο θα άπέχω τόσο άπ' το βυθό όσο και άπ' την επιφάνεια της θάλασσης. Χάρην στα ύπερβραχεία κύματα θα βρίσκομαι σε συνεχή επικοινωνία με τ' άνθρακα που θα με άκολουθή. Για να ξαναβρω στην επιφάνεια δε θα έχω παρά να είξω τ' έρω».

Το έρω, με τ' άνθρακα θα είξω 300 κιλιά. Το βάρος αυτό θα μου επιτρέψει

να φθάσω σχεδόν ως τ' άνθρακα απ' τ' άνθρακα θ' άπέχω μόλις 5 μέτρα. Ένα μετάλλινο καλώδιο θ' άκουμπά στο έδαφος και η σφαίρα θ' άκολουθή σιγά-σιγά, τ' άνθρακα. Κι' έτσι μέσα άπ' τ' άνθρακα κι' μου θα δώ πράγματα που ποτέ άνησπυνο μάτι δεν έχη ξαναδεί».

Τ' άνθρακα θα βρίσκονται μέσα σε μια

Το έσωτερικό της βαθύσφαιρας με την όποια ο Μπέμπ κατέβηκε στους βυθούς της θάλασσης. Όπως βλέπει ο άναγνώστης πρόκειται περί ένοδου πολυσυνθέτου συστήματος που περιλαμβάνει στο άνω μέρος ένα καλώδιο που συνδέει τη σφαίρα με τ' άνθρακα. Στο έσωτερικό της σφαιρας διακρίνουμε: ένα μηχανημα εξαερισμού, ένα δοχείο με όξυγόνο, έγκατάσταση τηλεφώνου κλπ.

μετάλλινη θήκη τοποθετημένη κάτω άπ' τη σφαίρα μου και θα τ' άνθρακα λίγο-λίγο με τη βοήθεια ηλεκτρικού ρεύματος. «Τώρα, φυσικά, θα με ρωτήσετε, άν ύπαρχουν κίνδυνοι. Δεν είναι περισσότεροι άπ' όσους διατρέχει ένας πεζος σε με μεγάλη πόλη με πολλά τράμ και αυτοκίνητα».

«Αν μπλέξω καμιά προέξοχη της

σφαιρας μου—το καλώδιο, οι προβολείς, ή θήκη του έρωματος—μέσα σε πυκνά χόρτα ή σε κανένα βράχο, δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο γιατί όλες οι προέξοχες δεν είναι βιδωμένες στη σφαίρα αλλά συγκρατούνται με ηλεκτρομαγνητική δύναμη. Επομένως δεν έχω παρά να διακόψω τ' άνθρακα, για να έλευθερωθώ άμέσως. Φυσικά, μ' αυτό τ' άνθρακα θ' άναγκασθώ να θυσιάσω ένα μέρος τ' άνθρακα συνόλου, προκειμένου όμως να διασώσω τ' άνθρακα ως πάη χαμένο και κάτω».

«Τ' άνθρακα μου είναι άδύνατον να χαθούν γιατί ένα πλοίο θα παρακολουθή την πορεία μου χάρις σε ειδικά πυροτεχνήματα που μόλις θ' άνεβαίνουν στην επιφάνεια θα βγάζουν ένα πυκνό κόκκινο καπνό».

Εάν τ' άνθρακα που θ' άνελάβη την παρακολούθησή μου συναντήση ομίχλη και χάσει τ' άνθρακα μου τότε ένα άεροπλάνο θα μπορέση να με ξαναβρη εύκολάτα. Το πυροτέχνημα, βλέπετε, που θ' άνήσω άπ' τ' άνθρακα της θάλασσης έχη την ιδιότητα να βγάξη ένα καπνό ο οποίος σε σκοτεινή άτιμόσφαιρα χρωματίζεται κόκκινο ένω σε φωτεινό όριζοντα γίνεται μαύρος».

«Ας ύποθέσουμε, τέλος, ότι χάνω, προς στιγμην τις αισθήσεις μου. Τότε ύστερα άπό ένα καθωρισμένο χρονικό διάστημα θα κοπή αυτομάτως τ' άνθρακα, γεγονός που θα έχη ως άποτέλεσμα τ' άνθρακα τ' άνθρακα άπ' όλα τ' άνθρακα του έξωτμήματα και προ πάντως τ' άνθρακα. Μόλις, λοιπόν, τ' άνθρακα άποχωρισθώ άπό τ' άνθρακα σώμα, ή σφαίρα θ' άνεβή μόνη της στην επιφάνεια».

Το σύστημα αυτό θα μάς επιτρέψη στο μέλλον να κάνουμε έξαιρετικώς ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις με τη χρησιμοποίηση «ρομπότ».

Επιβάται δε θα ύπαρχουν μέσα στις σφαιρες. «Ο μετάλλινο θάλαμος θα είναι όπλισμένος με λεπτότατα και έξαιρετικώς ελαστικά εργαλεία μετρήσεως καθώς επίσης και με δύο ή τρεις κινηματογραφικές μηχανές».

«Όλα μέσα στη σφαίρα θα λειτουργούν αυτομάτως. Επομένως ή παρουσία τ' άνθρακα καθίσταται περιττή. Κατ' αυτόν τ' άνθρακα θα βυθίξη κανείς πολλές τέτοιες σφαιρες σε διάφορα σημεία τ' άνθρακα και ίδιος θα έχη τ' άνθρακα να τις κρατ' άνθρακα στο βυθό άμετες ώρες μάλιστα δε και μέρες. Έτσι ο έπιστήμων θα κατορθώσει να τεθή σε μόνιμο σύνδεσμο με τ' άνθρακα τ' άνθρακα θάλασσων».

Πάντως όμως ή πρώτη άπόπειρα δεν μπορεί να γίνη με «ρομπότ». Άπαραιτήτως να γίνη με άνθρακα».

Το σύστημά μου παρουσιάζει άπόλυτη ασφάλεια κι' έχω την πεποίθησι ότι δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο. «Αν ήθελα ν' αυτοκτονήσω όπως ύποστηρίζουν μερικοί, θα διάλεγα ένα πιδ εύκολο μέσα: μια πέτρα γύρω άπ' τ' άνθρακα είναι, νομίζω, χλιες φορές καλύτερη άπ' τ' άνθρακα θάλασσών μου».

ΠΩΛ ΚΟΡΝΤΑ

Τ' αστέρια μεσ' από τόν φακό

Πώς τις βλέπετε και πώς είναι

Πρό ήμερών έλαβα ένα γράμμα άπό μια γνωστή μου Άγγλίδα κυρία. «Πόσο σας ζηλεύω, μου έγραψε, που έχετε τήν εύτυχία να πλησιάζετε και να βλέπετε σε άπόστασι όλίγων εκατοστών τού μέτρου τις φημισμένες «στέρες» τού Χόλλυγουντ!...»

«Αθελά μου χαμογέλασα διαβάοντας αυτές τις γραμμές, γιατί άκριβώς την παραμονή, βρήθηκα τυχαίως άντιμέτωπος με μια πασίγνωστη πρωταγωνίστρια και... έστάθη άδύνατον να την άναγνωρίσω. Βρισκόμουν στο Κάλβε-Σίτυ, στην είσοδο τ' άνθρακα τ' άνθρακα Μέτρο Γκόλντούν!...»

«Κύτταξε καλά, τ' άνθρακα αυτή που έρχεται, μου είπε ένας γνωστός μου, και πές μου άν την έχης ποτέ ξαναδεί»;

Στράφηκα προς τήν γυναίκα που μου έλεγε. Ήταν μια μικροκαμωμένη γυναίκα, ντυμένη πολύ άπλά, με πρόσωπο συμπληρωτικό, λίγο στερογγυλό και με πολλές πανάδες. Τα μαλλιά της ήταν όλόκόκκινα και τ' άνθρακα της πεταχό».

«Όμολογώ ότι δεν μπορώ να μαντεύσω ποιά είναι, είπα στο φίλο μου. Πάντως έχη ύψος πολύ κομικό...»

«Λοιπόν, άν όες να μάθης, είναι ή Μύρα Λόου άμακινιάριστη...»

«Άπ' τήν ήμερα εκείνη είδα πολλές αστέρες άπό κοντά. Άρχετες φορές, ή όμορφιά τους με ένοουσίασε. Πολύ συχνά, όμως, πρέπει να τ' άνθρακα, άπογοητεύτηκα τελείως».

«Δεν πρέπει να τις βλέπετε τ' άνθρακα, με συνεβούλεψε κάποιος. Δεν ξέρετε ότι τ' άνθρακα, έστω και τ' άνθρακα, λάμπουν μόνο τ' άνθρακα;

Αστέρια με περρούκα

«Ασφαλώς, θα άγνοήτε, ότι πολλές πρωταγωνίστριες, άν και έχουν φυσικά μαλλιά, χρησιμοποιούν περρούκα όταν αγυρνούν τις ταινίες τους. Παράδειγμα, ή Ρουθ Τσάττερτον. Οι ειδικοί έξηγούν τ' άνθρακα αυτό ως εξής: Έπειδή τ' άνθρακα τ' άνθρακα ώρισιμένων ήθοποιών δεν έχουν φωτογένεια, πρέπει όπωσδήποτε ν' αλλάξη ή φυσική τους άπόχρωση, είτε με τ' άνθρακα άφθονης πούνρας, είτε με ένα μέσον άκόμη ριζικώτερο: Τ' άνθρακα χρησιμοποίηση περρούκας».

Δε θ' άφισέρω πολλές γραμμές για τ' άνθρακα ματόκλαδα, γιατί είναι ένα φυσικό γνωστό».

«Έκείνο όμως, που προξενεί άληθινή κατ' άνθρακα είναι τ' άνθρακα κατορθώνουν οι άμακινιέρ» τού Χόλλυγουντ, σαν πραγματικοί μάγοι, να μεταβάλλουν μια ζαρωμένη, μια γεροντική παρειά σε ροδοκόκκινη και λαχταριστό ροδάκινο».

Κανείς θεατής, δε θα ύποψιάσθηκε ποτέ, πως τ' άνθρακα μάγουλο τ' άνθρακα Καρόλ Λομπάρ — έκείνο τ' άνθρακα και άπαλό μαγουλάκι — είναι κυριολεκτικώς καταστραμμένο και φέρει μια βαθιά οδύ από αυτοκινητικό δυστύχημα...»

«Αλλά μόνον αυτό! Οι δαιμόνιοι άνθρωποι τού Χόλλυγουντ κατορθώνουν να μάς παρουσιάζουν όπως θέλουν, αναλόγως τ' άνθρακα

αξιώσεων τ' άνθρακα ταινίας, τ' άνθρακα σώματα. Οι πληθωρικές γραμμές λεπτόνουνται χάρη στο κόψιμο τ' άνθρακα φορεμάτων και τις στάσεις που πένει ή ήθοποιός έμπρός στο φακό. Οι πολύ λεπτές παχαίνουν όταν αδέηθη ό φωτισμός τ' άνθρακα».

Ένας μηχανικός τ' άνθρακα — Φίλιπ — μου έξηγησε ότι γενικώς, ό δυνατός φωτισμός αυξάνει τ' άνθρακα τ' άνθρακα. Για να παρουσιασθώ λοιπόν μια πρωταγωνίστρια λεπτή και κομψή στις ταινίες της, πρέπει να είμαι στην πραγματικότητα, τούλάχιστον 8—10 κιλιά πιο άδύνατη».

Σαν ξερή σταφίδα...

«Ο κόσμος συνήθως φαντάζεται πως οι πρωταγωνίστριες πρέπει να είναι νέες κι' όμορφες. Η ιδέα αυτή είναι άπολύτως έσφαλμένη».

Θυμάμαι ότι μια μέρα συνήντησα σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής, μια γνωστότερη ήθοποιό, τ' άνθρακα όμως δε θ' άποκαλύψω τ' άνθρακα για να μη σας άπογοητεύσω. Το πρόσωπό της ήταν κάθε άλλο παρά πρόσωπο γοήσεως: ματόκλαδα δεν είχε σχεδόν καθόλου, τ' άνθρακα της ήταν κουρασμένα και χωρίς λάμψη και τ' άνθρακα τ' άνθρακα και γεμάτο ρυτίδες. «Αθελά μου, μου ήλθε στο νού μια παραομοίω-

ση, σκληρή ίσως, αλλά παραστατική: —Μισιάζει σαν ξερή σταφίδα, σκέφθηκα. Διακρούσσω, χωρίς διαταγμό, τις όπιόνουν και όμορφες, άφρασες, γοητευτικές γυναίκες στα σκηνία τ' άνθρακα. Παράδειγμα: ή θεσπεσία Γκοαίης Μούρ... άν και βρισκόμουν ότι έχη μεγάλη μόνη, ή γλυκαία Νόρμα Σίξερ, που κατά τ' άνθρακα μου θα κέρδιζε πολύ, άν τ' άνθρακα της ήταν πιο έκφραστικά, ή ύπεροχη Τζόαν Κράουφορντ, που μπορούσε ίσως να έχη περισσότερη φρεσκάδα, ή άσύγκριτη Ζανέτ Μακντόναλ, θα ήταν τελεία άν στο σώμα της ήταν πιο σφιχτοδεμένο, ή γοητευτική Ντολφς ντελ Ρίο θα είχε όλα τ' άνθρακα που έλλειπε ή σκελετωδής σιλουέττα της, ή χαριτωμένη, τέλος, Λαρέττα Γιούγκ, θ' άποσελούσε μοναδικό δείγμα όμορφιάς, άν δεν φαινόταν τ' άνθρακα της βταν γελά».

Περιορίζομαι λοιπόν σ' αυτές. Και κάτω άκόμη μη νομίζετε ότι άπο παραξενιά, γόρως και βόρκα έλαστώματα σε τελειότερα, κατά τ' άνθρακα της γνώμη, άστέρινα».

Δε φταίω εγώ, φταίει ό χοντρός φακός με τ' άνθρακα τ' άνθρακα.
 ΚΑΡΟΛ ΜΠΕΚΟΥΡ

Ο Λύκος του Κυρίου 'Ημών 'Ιησού Χριστού

Αριστουργηματικό διήγημα του 'Ιβάν Μπούνιν (Νόμπελ 1933)

Θά σ'ας διηγηθώ απόψε την ιστορία του Λύκου του Κυρίου 'Ημών 'Ιησού Χριστού, όπως μου την αφηγήθηκε κι' έμένα μια χειμωνιάτικη βραδιά η γοηιά Μάσενκα, καθισμένη δίπλα στο πυρωμένο τζάκι.

Η γοηιά Μάσενκα έρχόταν τις έορτάσιμες μέρες στο σπίτι μας και περνούσε τον καιρό της ανάθοντας κεριά εμπρός στις άγιες εικόνες και ψιθυρίζοντας ψαλμούς. Και τελείωνε τις προσευχές της έτσι:

—Και σό, Λύκε του Κυρίου 'Ημών 'Ιησού Χριστού, μεσίτευσον τή 'Υπεραγία Θεοτόκω, σωθήναι τας ψυχάς ημών...

—□□—

—Πέρασαν χρόνια πολλά, κύριε, κι' η ιστορία αυτή κοντεύει να σβυστή από τη μνήμη μου. Πού ακριβώς έγινε, δεν θυμώμαι πιά... Εξέρω όμως καλά ένα πράγμα: ότι έγινε μακριά, πολύ μακριά.

Υπήρχε εκεί ένα χωριό που άνηκε στους πρίγκηπας μας, ένα χωριό που έκεινο δεν τόν είχαν δει ποτέ, μα που ο παππούς τους τόν προτιμούσε από κάθε τι στον κόσμο. Τόν έλεγαν, νομίζω, Κρούτι—Γκρόρι. Ένα σωρό αίσμας από άργιλλο, σκόρπιες στις γυμνωμένες πλαγιές, και στην ψηλότερη κορυφή, επάνω απ' όλη, ο πύργος του άρχοντα, με τρία πατώματα, χωρίς κανένα δέντρο κι' αυτός. Δίπλα του είναι η κίτρινη εκκλησία με τις κολόνες. Και μέσα στην άδεια αυτή εκκλησία, βρίσκεται ο Λύκος του Κυρίου 'Ημών 'Ιησού Χριστού.

Στη μέση, μια πλάκα μαρμάρινη επάνω στο μνήμα του πρίγκηπα που τόν κατεσπάραζε ο Λύκος και στην δεξιά κολόνα είναι σχεδιασμένος ο ίδιος ο Λύκος, τόσο μεγάλος, όσο και στο φυσικό, καθιστός, με την γοηία γούνα του και την παχιά ουρά του. Και θαρρείς πως ετοιμάζεται να όρμηξη, άκουμπισμένος στα μπροστινά του πόδια. Και σέ κυττάζει μέσ' στα μάτια: 'Ο λαϊμός του είναι γκριζός, κοκκαλιάρικος, τόν κεφάλι μεγάλο, τὰ αυτιά μυτερά, όρθωμένα, τὰ μάτια αιματομένα και φλογερά. Και δείχνει φα δόντια του. Και, ολόγυρα στό κεφάλι του, ένας φωτιστέφανος χρυσός, απαράλλαχτα σαν τούς άγιους και τούς μάρτυρες. Ανατριγιάζω μόλις θυμηθώ την υπερφυσική αυτή όπτασία! Και μοιάζει σαν ζωντανός: Θάλεγε πως ετοιμάζεται να ριγθί επάνω σου!

—'Ακουσε, Μάσενκα, τής είπα. Δεν καταλαβαίνω. Ποιός λοιπόν σχεδίασε τόν προμερό αυτό Λύκο στην εκκλησία και για ποιόν λόγο; Λες ότι κατεσπάραζε τόν πρίγκηπα. Τότε γιατί τόν θεωρούν άγιο; Γιατί βρίσκεται στο μνήμα του πρίγκηπος; Και πώς βρέθηκε έσού εκεί, στό φριχτό αυτό χωριό; Διηγήσου μου όλη την ιστορία, σέ παρακαλώ, λέξη-λέξη.

Και η Μάσενκα συνέχισε τή διήγησή της.

—Βρέθηκα εκεί, κύριε, για τόν άπλούστατο λόγο, ότι ήμουν τότε σκλάβος στους πρίγκηπες μας. 'Ημουν όρφανή. 'Ο πατέρας μου ήταν ένας περσικός, όπως μου είπαν. Πλάνεψε κάποιος βράδυ τή μητέρα μου, κι' έπειτα έφυγε ο Θεός ξέρες που. Κι' η μητέρα μου πέθανε σέ λίγο, τήν ήμέρα που μ' έφερε στον κόσμο...

»Και να τί έγινε: οι κύριοί μου με λυπήθηκαν και με πήραν στο σπίτι τους όταν ήμουν δεκατριών χρόνων... Έγώ έκανα διάφορα αθλήματα για τήν νεαρή μου κυρία. Και—δεν ξέρω γιατί—τής άρεσα τόσο που με κρατούσε πάντα στο πλευρό της και δέν μ' άφηνε ν' απομακρυνθώ ποτέ ούτε και για μια ώρα άκριη.

»Η μικρή μου κυρία με πήρε μαζί της, όταν ο νέος πρίγκηπας θέλησε κάποτε να δει τόν Κρούτι—Γκρόρι που δέν τόν είχε δει ποτέ του... Τόν χωριό αυτό ήταν εγκαταλειμμένο από καιρό, σχεδόν έρημο. Και ο πύργος του άρχοντα είχε μείνει κλειστός από τόν καιρό που είχε πεθάνει ο παππούς της. Οι νέοι μας κύριοι θέλησαν λοιπόν να τόν δούν μια φορά... 'Εμείς οι άλλοι, οι υπηρέτες, ξέραμε επίσης από ποιόν τρομερό θάνατο είχε πεθάνει ο παππούς... Εξέραμε την ιστορία αυτή λέξη-λέξη. Μα είναι άρα γε άληθινή;

»Λένε ότι αυτό έγινε τόν καιρό της Μεγάλης 'Υαρίνας. 'Ο πρίγκηπας έπρεπε να μείνει περιορισμένος στο Κρούτι—Γκρόρι, γιατί είχε επισύρει τόν θυμό της κι' η μεγαλειότητά της τόν απομάκρυνε από κοντά της... 'Ο πρίγκηπας έγινε θηρίο άνημερο από τήν εποχή εκείνη. Κακοποιούσε τούς σκλάβους του και επιδίδεταν σέ άκατανόμαστα όργια. Δεν υπήρχε, όπως φαίνεται, ούτε στο χωριό, ούτε στο σπίτι του, ούτε μια νέα κοπέλα που να μνή τήν είχε άπολαύσει...

»Και, στό τέλος, έπεσε στο πιο μεγάλο άμαρτημα: επιθύμησε τήν νεόνυμφη γυναίκα του ίδιου του γιου του, του νεαρού πρίγκηπα. 'Ο πρίγκηπας ύπηρετούσε 'ς άξιοματικός στην Πετρούπολη και όταν βρήκε μια άρραβωνιαστική ζήτηση τήν εύλογία του πατέρα του. Και ήλθε με τήν νεαρή γυναίκα του στο Κρούτι—Γκρόρι για να τόν χαιρετήσουν. Κι' εκείνος τήν επέθυμησε.

—Κι' έπειτα;

—Κι' έπειτα, κύριε, όταν ο νέος πρίγκηπας, κατάλαβε τόν ένοχο πόλο του πατέρα του, αποφάσισε να φύγει κρυφά, από τήν πρώτη νύχτα. Δωροδόκησε τούς έπποκόμεους με πολύτιμα δώρα, τούς διέταξε να ετοιμάσουν τήν πιο γρήγορη τρόικα για τὰ μεσάνυχτα, έγκατέλειψε σιγαλά τόν πατρικό σπίτι μόλις κοιμήθηκε ο γέρος, πήρε και τήν γυναίκα του μαζί του κι' από δώ πάν κι' οι άλλοι!

»Μά, να τί έγινε τότε: ο γέρος δέν κοιμόταν, είχε μάθει τὰ σχέδια του γιου του από έναν όδηρέτη που τόν είχε να

κατασκοπεύη τούς άλλους και ώρμησε στην καταδίωξη των φυγάδων...

»Η νύχτα ήταν βαθεία, τόν κρύο ήταν άφόρητο, τόν φεγγάρι, είχε ένα κύκλο γύρω του, τόν χιόνι στή στέππα ήταν πιο ψηλό από τόν μπόι του ανθρώπου, μα εκείνος δέν έδινε πεντάρα για όλα αυτά: 'Αρματομένος με τὰ σπαθιά του και τις πισόλες του καλπάζει σαν τρελλός με τόν περήφανο άτι του, έχοντας δίπλα του τόν πιστό του ίπποκόμο. Και διακρίνει επί τέλους τήν τρόικα του γιου του!

—Στάσου, τού φωνάζει, άλλοιώς πυροβολώ!

»Μά εκείνοι δέν τόν άκουν.

»Και τότε, χωρίς να διακόψη τόν καλπασμό, ο γέρος πρίγκηπας αρχίζει να πυροβολή και σκοτώνει τόν άμαξηλάτη που βρίσκεται άριστερα κι' ύστερα τόν άλλο στα δεξιά. Κι' ετοιμάζεται να σκοτώσει τόν μεσαίο άλογο, όταν ρίχνει μια ματιά στο πλάι και να τί βλέπει: ανάμεσα από τὰ χιόνια, κάτω από τόν φεγγάρι, καλπάζει κατ' επάνω του ένας λύκος, μεγάλος, τερατώδης, με μάτια κόκκινα σαν τή φλόγα κι' έναν φωτιστέφανο γύρω από τόν κεφάλι.

»Χωρίς να ταραχθί, ο πρίγκηπας πυροβολεί κατά πάνω του, μα ο λύκος δέν σκοπίζεται καθόλου. Σάν ένας κυκλώνας, ρίχνεται στον πρίγκηπα και όρμα στο στήθος του. Σ' ένα δευτερόλεπτο τού κατασπαράζει τόν λαϊμό με τὰ δόντια του.

—Τί φριχτά πράγματα κάθεται και μου λες εδώ, Μάσενκα, τής είπα χαμογελώντας.

—Μη γελάτε, κύριε, γιατί είναι άμαρτία, άπάντησε εκείνη σοβαρά. 'Ο Κύριος 'Ημών 'Ιησούς Χριστός κατέχει πολλά πράγματα. Μπορεί να έχη και ζώα με ταξί των άγιων του.

—Δέν συζητώ, Μάσενκα. Λέω μονάχα ότι είναι άρκετά παράξενο να ζωγραφίσουν τόν λύκο αυτό ακριβώς επάνω από τόν τάφο του πρίγκηπα που κατεσπάραζε.

—Τόν ζωγράφισαν, κύριε, σύμφωνα με τήν επιθυμία του ίδιου του πρίγκηπα. Τόν μετέφεραν στο σπίτι του ζωντανό άκόμη και πρόφθασε να εξομολογηθί και να πάρη τήν Θεία Μετάληψη. Και, στην τελευταία του στιγμή, έδωσε διαταγή να ζωγραφίσουν τόν λύκο αυτό επάνω στον τάφο του για να χρησιμεύη για παράδειγμα στους απογόνους του. Ποιός θά τολμούσε να τόν παρακούση τήν εποχή εκείνη;

»Κι' έπειτα η εκκλησία ήταν δική του: τήν είχε χτίσει με δικά του λεφτά.

IBAN ΜΠΟΥΝΙΝ

(Διασκευή 'Ηλέκτρας Γεράβου)

ΑΡΙΘ. 2

Βάσανό μου
βασανάκι
μου...

ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΟΥ ΣΥΝΘΕΤΟΥ ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

ΕΒΔΟΜΑΣ

Φύλλον 557

1938

Βάσανό μου, βασανάκι μου

Λαϊκό τραγούδι
ΥΠΟ ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

ALLEGRO MODERATO

(0) 'Ολοι τὸ ξέρουν πῶς γιὰ σέ.να βλά.μισ.σα

— οτῆς γει.το. νιάς σου τὰ.δι. ἐ.ξο.δα ὄρο.μά.κια στοῦ αἰ.μα ἔ.βα.

ψα ὁ.χτώ που.κα.μι.σα κι'ὄ.χτώ.σα.κά.κια. (H) Ἄν

τά.γα πᾶς τὸ ταί.ρι σου στε.φά.νω.στο κι'ἄς γίνῃ ὁ γά.μος φτωχι. κα' μ'έ.να γκιου.

βέ.τσι 'Ο κοσμος τῶ.χει μά.θει κι'εἶναι ἄ.νο.στο νὰ μ'έ.χης

έ.τσι (MAZY) Βά.σα. . νό μου, βα.σα. νά.κι μου

δέν με κό.βεις με λο.γά.κια γυ.ναι. κεί.α κι'ἄς τὰ κὸλ.πα καὶ τὰ πεί.σμα.

τα. Βά.σα.νό μου, βα.σα. νά.κι μου. ἡ καρδιά σου εἶ.νε

πο.λυ.κα.τοι.κί.α με σα.ράντα δύ.ο ὀ.δια.με.ρί.σμα.τα.

ΕΙΣ.ΦΡΕΤΗ

λιζέμε...

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ

λιζέμε...

Συμπληρωματικῶς

Καλοκαιράκι...

Τὸ ὑπαιθρο πανηγυρίζει. Καὶ μαζί του συμπανηγυρίζει κάθε τι ποὺ ἔχει σχέση με τὸν ἔρωτα, ἐσταυρωμένον καὶ μὴ, καὶ τὰ τούτω συμπαραμαρτυρῶντα: τὴ γκαζόζα καὶ τὴ βανίλια τοῦ θερινοῦ κέντρου.

Ὁ Ἀθηναῖος ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του καὶ ἀπολαμβάνει ἀπὸ ὅλους τοὺς πόρους τὴν ζωὴ, ποὺ γι' αὐτὸν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν δροσόλουστη καὶ μυρωμένη ἀθηναϊκὴ νύχτα: εἶναι ἡ μεγάλη του ἐλπίδα στὰ πληρτικά χειμῶνά τῆς θερινότητος.

Καλοκαιράκι...
Λέξεις μαγικὴ, ποὺ εὐτυχῶς δὲν εἶνε ἀκόμη ἐπιθεωρησις, ὡς μὴ ἀνήκουσα ἴσως— οὔτε στὸ ζωικὸν οὔτε καὶ στὸ φυτικὸν βασίλειον...

Ὁ ἀρθρτικὸς κύριος τὸν πενήντα ἑπτὰ ἀνοίξεον γαϊδεύει μετ' ὀργῆς τὰ πολὺτιμα τῶρα κάτω ἄκρα του καὶ—γιατὶ νὰ κάνωμε καὶ ὀλίγον σουρρεαλισμὸν—οἱ ἐκρήξεις τῆς ἀνοιγομένης γκαζόζας ξευγαρόνονται εἰς θείαν καὶ δημιουργὸν συμφωνίαν μετ' οὓς φωτογενεῖς στεναγμοὺς τοῦ ἀστέρος ποὺ ξελλυγόνεται πάνω στὸ λευκὸ πανί τοῦ «θερινοῦ» καὶ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ τρομεροῦ γόητος.

Καλοκαιράκι...
Τὸ ὑπαιθρο καὶ ὁ ἔρως ἀνακτοῦν τὰ δικαιώματά των καὶ ὁ ἀδιόρθωτος ξενύχτης ψιθυρίζει ἐν ἐκστάσει: νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου...

Ἡ κόττα ἔκανε τὸ αὐγὸ, ἢ τὸ αὐγὸ τὴν κόττα; Μέγα πρόβλημα τὸ ὁποῖον ἀγωνίζονται νὰ λύσουν αὐτὲς τίς μέρες δύο ἀκαδημαϊκοὶ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἕνας... ὑπὸ ἀτμόν. Καὶ οἱ στήλες τῶν ἐφημερίδων μαρτυροῦν κάτω ἀπὸ τοὺς τριζοντας ἕξ ἱερὰς ἀναγκαστικῆς καλὰ μὲν, ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν λύεται ἐφόσον ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀπὸ ἔξω...

Τὸ παρήγορον ἀπ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἶναι ὅτι οἱ σχετικοὶ διαξιφισμοὶ δὲν ἐξέφυγαν ἀκόμη ἀπὸ τὸ πλαίσιον τῆς κοσμιότητος.

Εἶναι ἐντελῶς... ἀκαδημαϊκοί.

Ὁ ἔσπερινὴ ἐφημερίδα δημοσιεύθηκε ἐπιστολὴ τοῦ κ. Λίνου Καρζῆ, εἰς ἀπάντησιν σημειώματος ἄλλης ἐσπερινῆς ἐφημερίδος, ἐν σχέσει μετ' ἡ παραστάσιν τῶν «Φοινισσῶν» στὸ θέατρον ἢ ὠδεῖον, Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ...

Μὲ λίγη καλὴ θέληση καὶ λιγώτερη προκατάληψη γιὰ τὸ ἐλεύθερον θέατρο, θὰ ἀναγνωρίσῃ ὁ καθείς ὅτι, ὁ κ. Καρζῆς ἔχει τὸ δίκαιον μετ' ὁ μέρος του. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δίδονται παραστάσεις ἀπὸ ἐλευθέρους θιάσους στὸ ὠδεῖον Ἡρώδου, οὔτε καὶ τόσο ἄγνωστος στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸν εἶναι ὁ κ. Καρζῆς, ὅσο θέλησε... χωρὶς ἴσως νὰ θέλῃ νὰ τὸν παρουσιάσῃ τὸ βραδινὸ φύλλο. Ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄλλωστε ἐπιτυχία τῶν «Φοινισσῶν» τὸ βεβαίως εἶναι.

— Πηγαίνεις στὸ φάρμακον; Μὴν ξεχνᾷς πῶς ἔχουμε ἀπόψε κόσμον στὸ τραπέζι. Μοῦ χρειάζονται λοιπόν, δυὸ ὀκάδες μπαμποῦνια καὶ μιὰ καλὴ συναγριδα...

— Ἀ... Δὲς μου τότε λεπτὰ!...

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας ἀνταλλάσσουν ἀπορίας

— Δὲν εἶσ' ἐν τάξει, Νεοκλῆ.
— Ἐγώ, βρὲ Ζαχαρία;
— Παιδὲς ἄλλος; Ἡ Μαρία;
— Τὰ νεύρα σου οὐ πιάσανε;
Τι σοῦκανα, τί εἶδες;
— Μοῦ πήρες, ὅπως πάντοτε, ὅλες τίς φημερίδες καὶ ἤθελα, βρὲ ἀδερφέ, κι' ἐγὼ νὰ τίς διαβάσω.
— Μὴν κάνεις τώρα σὰν παιδί...
— Μὰ δὲν μπορῶ. Θὰ σκάσω. Μαζεύεσαι στὸν καφενὲ ἤδη ἀπὸ τῆς ἔκτης.
— Κι' ὄλα τὰ φύλλα τὰ βουτᾶς, γιατί' εἶσαι πλεονέκτης.
— Ἐ, δὲ σοῦ δίνω προσοχή...
— Γιατί, βρὲ φίλε μου; Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ψυχὴ;
Κι' ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω, ἂν οἱ Ρώσσοι καὶ ἄλλους ἐτουφέκισαν, ἢ ἂν θὰ δυχώρῃ τὸ Πι-Κέ-Φι ὁ Τσαγκ-Κάι-Σεκ ἢ, τέλος, ἂν οἱ ἐρυθροὶ ἐπάθον πάλι νεῖλα...
Δόσμου, λοιπόν, τὰ φύλλα, γιατί' θὰ γίνῃ τσακωμὸς πολὺ μεγάλος σήμερα.
— Μὰ ἤρθαν τὰ ἄγρια νὰ διώξουνε τὰ ἡμερα;
Θὰ σῶμε τὰ μουστάκια μας!
— Δὲ λογαριάζω Χάρο.
— Τί θέλεις τώρα; Καρπαζά;
— Θέλω ἕνα... τοιγάρα!

Ἄπὸ τακτικὸν ἀναγνώστην μας, τὸν κ. Δ. Ἀμπελά ἐλάβαμε καὶ δημοσιεύομε τὴν παρακάτω ἐπιστολήν: Πρὸς τὸ ἀγαπητὸν περιοδικὸν «Ἐβδομάς».

Ἐάν θέλετε παρακαλῶ δημοσιεύετε τὰς ὀλίγας μου αὐτὰς γραμμὰς, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πλήρους ἀληθείας εἰς ἐλαχίστας ἐκ τῶν γραμμῶν τῆς τῶσον εὐχαρίστου καὶ ἀληθοῦς περιγραφῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: «Μία ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ Στάνλεϋ στὴ Σύρο», δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 555 τεύχος σας.

Ἡ Βιργινία Ἀμπελά παντρεύθηκε τὸν ἄλλον ὑψηλοῦ ἀναστήματος Βέλγον Ἰούλιον Πιερά, Διοργανωτὴν τότε τῆς Ἑλληνικῆς Ταχυδρομικῆς Ὑπηρεσίας, μετ' ἡν πρὸς τὴν οἰκογένειαν τῆς Βιργινίας Ἀμπελά ὑπόσχεον τοῦ Πιερά, ὅτι θὰ διέρχωνται τὸν χειμῶνα ἐν Ἀθήναις καὶ ἰτὸ καλοκαίρι εἰς Βρυξέλλας. Πράγματι εἶχεν ἀγοράσει ἐν Ἀθήναις μίαν οἰκίαν— ἀκριβῶς τὴν παραπλευρῶς τοῦ ἤδη κημητογράφου «Μάζεστικ» ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ «Σταθμοῦ Λαυρίου»— παρὰ τὴν Ὀμόνοιαν καὶ ἔλασεν τὸς χειμῶνας παρέμενον ἐν Ἀθήναις.

— Δίδω ἐπίσης τὴν πληροφορίαν, ὅτι ἡ Βιργινία σύζυγος τοῦ κ. Ἰ. Πιερά δὲν ἀπέκτησε τέκνα ἤτο δὲ ἀληθῶς ἐξαιρετικῶς καλὴ καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος.

Ἀθῆναι τῆ 27—5—38
Διατελῶ μετὰ τιμῆς
ΔΗΜ. ΤΙΜΟΛ. ΑΜΠΕΛΑΣ
Συνταγματάρχης Πυρῶκος ἑ. ἁ.
Δικηγόρος

Ἐνας Νίκος Δημητρακόπουλος φιλολογικὸν ψευδώνυμον Ρένος Θερακίτης—γράφει τὰ ἔξης μεταξὺ τῶν ἄλλων σὲ μίαν ἀνταπόκρισιν τοῦ ποῦ δημοσιεύετε σὲ ἑβδομαδιαῖο περιοδικό. Ἀπὸ τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ ὀμίλου ἀπεφασίσθη τὴν τελευταία Κυριακὴ τοῦ τρέχ. μηνός, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ ὑποφανομένου ἐκ τῆς ἐγχειρήσεώς του—περαστικά!—νὰ ἐκδραμῶν ὄλα τὰ μέλη τοῦ ὀμίλου εἰς τὸν Δαφνῶνα, ὅπου ἀνάμεσα στὰ γραφικὰ τοῖα τοῦ Νέστου θ' ἀπαγγελθοῦν ποιήματα τῆς διδος Λιλῆς Τριανταφυλλοπούλου, τοῦ κ. Παῖτη (Δρόσου Ἀγγερινοῦ), περὶ τὰ τραγοῦδια τῆς δεσποινίδος Δανάης Γιλέτου, θὰ ὀμιλήσῃ δὲ ὁ ὑποφανόμενος ὡς πρόεδρος τοῦ ὀμίλου πρὸς ὄλα τὰ μέλη τοῦ ὀμίλου γιὰ τὴν προσπάθειαν καὶ τίς ἐπιδιώξεις του.

Ἀλλὰ σὰν νὰ μὴ φτάνουν ὄλες αὐτὲς οἱ ταραχῆς τῶν δυστυχημένων ἐκδρομῶν, ὁ Ρένος Θερακίτης—γιατὶ σοῦ οὐ Ρένο καραμπούζουδῃ—συνεχίζει τὰς ἀπόψεις του:

...τὸ λαγνάρισμα δὲ στὴν Σταυροῦπολι τῶν δύο τελευταίως μελοποιηθέντων ἐπὶ τοῦ κ. Καραμάση ταγῶ μου «Κάποιο μορταῖο μετ' ἰλιγγῶναι, «Σεῖς ψυχὲς ποῦ ἀγαπᾶτε», μὰς ἔδωσαν τὴν πεποιθησι κ.λ.π.

Αὐτὰ τὰ πράγματα κ. Θερακίτη δὲν τὰ λένε ἐκ τῶν προτέρων. Ἀφήνουν τὸν κόσμον νάρθη πρώτα στὴν ἐκδρομὴ καὶ ἐκεῖ τοῦ τὴν ἀφῆρουν.

Τώρα ποῦ τοὺς εἶπες τί πρόκειται νὰ ἐπιστοῦν δὲν θὰ πατήσῃ κανεὶς. Καὶ νὰ μὰς τὸ ρ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ ΣΥΝΔΕΤΟΥ
κ. Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
"ΠΙΕΣΤΟ ΛΟΙΠΟΝ..."
Ἀπὸ τὸ δημοσιευόμενον δεατρικὸν ἔργον
"ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ"

Τὰ μεγάλα ἐγκλήματα τῆς δουκίσσης ντὲ Πρασλέν

Όταν ὁ Τεομπάλ, μαρκήσιος ντὲ Σουαζέλ — Πρασλέν — πού μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του ἔγινε δούξ — παντρεύτηκε στὰ 1824 τὴν Φάνυ Σεμπαστιάνι, τὴν κόρη τοῦ στρατηγοῦ, ὁλο τὸ Παρίσι μιλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικό συνοικέσιο, πού ἔνωσε δύο ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες κ' ἐνδοξότερες οἰκογένειες τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖνος ἦταν δεκαεννέα ἐτῶν. Ἐκεῖνη δεκαεπτὰ. Ἦσαν πλούσιοι. Ἀγαπιόντανε. Κανείς δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν εὐτυχία τους. Καὶ κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια, ἡ εὐτυχία αὐτῆ ἦταν πραγματικὴ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσε κι' ὅταν κατοικοῦσαν στὸ ὄραιο μέγαρο τοῦ προαστείου τοῦ Σαιντ' Ὀνορέ, πού ἦταν προικα τῆς δουκίσσης, κι' ὅταν περνοῦσαν τὸ καλοκαίρι τους στὸν πύργο τοῦ Βέν, πού ἦταν κληρονομία τῶν Πρασλέν.

Όταν ὅμως ἡ δουκίσσα ἐγέννησε τὰ δύο τελευταῖα τῆς παιδιᾶ, ἡ ὑγεία της κλονίσθηκε καὶ δὲν πῆξ ἐπέτροπε νὰ φροντίζῃ μόνη της, γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν ἑξ κοριτσιῶν καὶ τῶν πέντε ἀγοριῶν της. Χρειάστηκαν λοιπὸν νὰ πάρουν μιὰ δασκάλα. Στὶς ἀρχὲς δὲν ἐπέτυχαν στὰ πρόσωπα, μετὰ τὴν ἐβδόμη ὅμως δοκιμῇ, βρέθηκαν ἐπὶ τέλους τὸ πρόσωπο, πού χρειαζότανε.

Ἡ νέα δασκάλα προσελήφθη τὴν 1ην Μαρτίου 1841. Τὴν λέγανε Ἐρριέττα Ντελυζύ. Ἦταν δεκαεννέα ἐτῶν, ὄρφανή, χωρὶς περιουσία κι' εἶχε ζήσει μερικὰ χρόνια στὴν Ἀγγλία. Ξανθὴ, ὄραια, πνευματώδης, ἦταν τρισαγαρωμένη καὶ ἐσαγήνευσε γρήγορα ὀλόκληρη τὴν οἰκογένεια. Ἡ Φάνυ ἐνόμισε πὼς βρέθηκε σ' αὐτὴν μιὰ φίλη.

Ὁ Δουξ ἐσπέρησε στὴν ἐξυπαρξία καὶ στὴν ἀφοσίωσίν της ὅλες τὶς ἐλπίδες του γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν του καὶ τὰ τελευταῖα τὴν ἐλάτρευσε.

Ἡ ἁρμονία ὅμως αὐτῆ δὲν κράτησε πολὺ.

Ἐδῶ ἀρχίζει τὸ πρῶτο αἰνίγμα τῆς μυστηριώδους αὐτῆς περιπέτειας. Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὁ Δουξ ἦταν ἰδεώδης σύζυγος, ὅπως καὶ πατέρας. Ἀπὸ τὴν στιγμή ὅμως, πού μπῆκε σπίτι του ἡ Ἐρριέττα, τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Διατάσσει νὰ μένουν τὰ παιδιά, μαζὶ μὲ τὴν παιδαγωγό τους στὸ δευτέρου πάτωμα τοῦ μεγάρου τοῦ Σαιν' Ὀνορέ. Ἡ Ἐρριέττα φροντίζει μόνη γιὰ τὴν ἀνατροφή τους, τρώγει μαζὶ τους, περνᾷ ὅλη τὴν ἡμέρα μ' αὐτά. Ὁ Δουξ παρακολουθεῖ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν του, ἡ δουκίσσα ὅμως δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα ν' ἀναμιγνύεται καὶ γιὰ νὰ τὰ ἰδῇ ἀκόμη, πρέπει νὰ εἶναι παρών ὁ ἄνδρας τῆς ἡ δασκάλα.

Γιατί; Κανείς δὲν ἔμαθε τὴν αἰτία. Τὸ πρῶτο ὅμως ἐξοργίζει τὴ Φάνυ. Νομίζει, εἶναι γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ὑπεύθυνος ἡ δασκάλα, ὅτι αὐτὴ τὰ προκαλεῖ. Κι' ἀρχίζει τότε ἀγῶνα ἐναντίον της, πού διαρκεῖ ἕξι ὀλόκληρα χρόνια. Ὁ ἄνδρας τῆς ὅμως εἶναι ἀκλόνητος. Ἐπιμένει στὶς ἀποφάσεις του καὶ συγχρόνως δὲν ἐυχαριστεῖται πᾶν παρὰ μόνον, ὅταν βρίσκεται μαζὶ

μὲ τὴν Ἐρριέττα. Ὅταν εἶναι ἄρρωστος, αὐτὴ τὸν περιποιεῖται καὶ ὅταν κἀν ἕνα ταξίδι μὲ τὴν κόρη του στὴν Ἰταλία, παίρνει μαζὶ του τὴν Ἐρριέττα, χωρὶς νὰ πάρη καὶ τὴ δουκίσσα.

Τὸ πρῶτο κατήντησε σκανδαλῶδες καὶ στὸ τέλος ἐπεμβαίνει ὁ Στρατηγὸς Σεμπαστιάνι ὁ ὁποῖος πείθει τὸν γαμβρὸ του νὰ διώξῃ τὴν Ἐρριέττα, δίδοντας της ἑτήσια σύνταξιν 1500 φράγκων. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1847 ἡ Ἐρριέττα φύγει. Τὰ παιδιά κλαῖνε, πού θὰ ἀποχωρισθοῦν τὴν δασκάλα τους, σὰν νὰ ἐπόκειτο γιὰ τὴν μητέρα τους. Τόσο τὴν ἀγαποῦσαν. Ἡ δουκίσσα δὲν θέλει νὰ τὴν ξεναιδῇ, ὁ Δουξ ὅμως διατηρεῖ μαζὶ της σχέσεις καὶ τῆς γράφει συχνά. Ἡ δασκάλα μένει σὲ μιὰ φίλη της,

Ἡ ὁμορφὴ Ἐρριέττα Ντελυζύ.

στὴν ὁδὸ ντὲ Ἀρλαί κι' ἡ οἰκογένεια Πρασλέν περνᾷ τὸ καλοκαίρι της στὸν πύργο τοῦ Βέν.

Στὶς 17 Αὐγούστου γυρίζουν στὸ Παρίσι κι' ὁ Δουξ πετιέται μιὰ στιγμή στὴν ὁδὸ ντὲ Ἀρλαί καὶ εἰδοποιεῖ τὴν Ἐρριέττα νὰ πάρη τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τους, γιὰ νὰ πάρη ἀπὸ τὴ δουκίσσα ἕνα πιστοποιητικὸ γιὰ τὴν ἐργασία της, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ βρῇ ἐργασία ἄλλοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα στὶς 4 τὸ πρωῖ ἡ θαλαμηπόλος τῆς Καρ ντὲ Πρασλέν ξυπνᾷ ἀπὸ τρομακτικὰ γυπνήματα τοῦ κουδουνιοῦ. Τρέχει. Ἀκούει φωνές. Πάει νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Εἶναι κλειδωμένη. Ξυπνᾷ τὸν ὑπρέτη τοῦ δουκὸς κι' οἱ δύο ἀναγκάζονται νὰ κατέβουν στὸν κῆπο, ἔπου νομίζουν πὼς βλέπουν κάποια σκιὰ νὰ φεύγῃ. Τέλος κατορθώνουν καὶ παραβιάζουν μιὰ πόρτα καὶ μπαίνουν μὲς στὸ δωμάτιο. Τότε βρίσκονται μπρὸς σ' ἕνα φοιητὸ θέμα.

Ἡ δουκίσσα εἶναι πασιμένη στὸ πάτωμα μὲ τὸ νυχτικὸ της καὶ πλέει στὸ αἷμα. Ὁλο τὸ σῶμα της δὲν εἶναι παρὰ μιὰ πληγή. Τὴν ἔχουν τρυπήσει μὲ τριάντα μαχαίριες. Ἐνῶ οἱ ὑπρέτες ἄντρομοι τρέχουν κοντὰ στὴν κυρία τους, ἀνοίγει ἡ

πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Δουκὸς καὶ βγαίνει ὁ τελευταῖος ψιθυρίζοντας ἀσυνάρτητα λόγια.

Εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία κι' ἕνα γιγρὸ, ὁ ὁποῖος πιστοποιεῖ τὸν θάνατο. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρευνοῦν τὸ σπίτι, τὸν κῆπο, δὲν βρίσκουν κανένα ἴχνος. Κανείς δὲν ἔχει περάσει ἀπὸ ἐκεῖ. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας, ὁ περίφημος Πιέτρος Ἀλλάρ, παρατηρεῖ τότε:

— Ἐνας ἐπαγγελματίας κακοῦργος δὲν μπορούσε νὰ κἀν τέτοια δουλειά.

Ὁ εἰσαγγελεὺς, πού ἔχει φθάσει ἐπίσης, ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ καὶ λέγει στὸν δούκα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, γιὰ τὴν ἐνόχλησιν. Ἐγὼ δὲν χρειάζομαι πιά.

Τὴν στιγμή ἐκεῖνη ὅμως ἐπεμβαίνει ὁ Ἀλλάρ καὶ λέγει:

— Ἀπεναντίας, κύριε εἰσαγγελεῦ. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ σὰς ἀπασχολήσῃ πολὺ ἀκόμη. Κυττάξτε ἐδῶ. Καὶ δείχνει ἕνα μαχαίρι, πού βρέθηκε πλάι στὸ πτώμα.

Τὸ μαχαίρι αὐτὸ ἀνῆκε στὸν δούκα. Τότε κἀνων ἐρευνα στὸ δωμάτιο καὶ βρίσκουν φορέματα ματωμένα, ἀναγκάζουν ἐπίσης τὸν δούκα νὰ βγάλῃ τὰ νάντια του, πού τὰ φοροῦσε ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ βλέπουν πὼς εἶναι γρατσουνισμένα καὶ δαγκωμένα.

Δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἀμφιβολία. Ὁ ντὲ Πρασλέν ἐσχότωσε τὴ γυναῖκα του. Ἐκεῖνος ὅμως ψύχραιμα δηλώνει:

— Τὰ ἀρνούμαι ὅλα.

Φαντάζεται κανείς τὴ συγκίνησιν τοῦ κόσμου στὸ Παρίσι, ὅταν ἐπληροφόρηθη τὸ τρομερὸν ἐγκλημα. Κι' ὅταν ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἔμαθε πὼς ὁ Δουξ εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ κἀψῃ τὰ φορέματά του, εἶπε:

— Ἄν εἶχε κάποιο πρᾶμα νὰ κἀψῃ, αὐτὸ ἦταν τὸ κεφάλι του.

Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ γνώμη ὅλου τοῦ κόσμου. Φαίνεται δὲ καὶ τῶν συγγενῶν τοῦ, ὅπως θὰ δοῦμε: Ἐδῶς μετὰ τὸ ἐγκλημα, στὸ μέγαρο τοῦ Σαιντ' Ὀνορέ ἔφασαν ὁ ἀδελφὸς τοῦ δουκὸς Ἐδουάρδος καὶ τὴν Ἰδια βραδυὰ ὁ φωνηᾶς ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τρομακτικούς πόνους, σὰν αὐτοὺς πού προξενεῖ ἕνα ἰσχυρὸ δηλητήριο. Οἱ πόνοι αὐτοὶ ἐμεγάλωναν διαρκῶς καὶ τέλος στὶς 24 Αὐγούστου ὁ Δουξ πέθανε στὴν φυλακὴ τοῦ παλαιοῦ Λουξεμβούργου, ἔπου ἐν τῷ μεταξὺ τὸν εἶχαν προφυλακίσει. Ἐτσι κανείς δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ τραγικὸ δράμα τῆς οἰκογενείας Πρασλέν.

Ἐν τῷ μεταξὺ συνελήφθη ἡ Ἐρριέττα καὶ ἐδικάσθη. Δὲν κατώρθωσαν ὅμως νὰ τῆς βροῦν τίποτε, ἀπληλῶνα.

Ἐστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια ἡ Ντελυζύ προσηλυτίσθη στὸ προτεσταντισμὸ καὶ ἐπαντρεύτηκε ἕνα Ἀμερικανὸ πάστορα, ὁ ὁποῖος τὴν πῆρε μαζὶ του στὴ Ν. Ἰόρκη, ἔπου πέθανε στὰ 1875. Στὴν Ἀμερικὴ ἡ μοιραία αὐτὴ γυναῖκα ἔχαιρε μεγάλης ἐκτιμῆσεως, στὸ σαλόνι της δὲ ἐσόχωναν ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

POZE POZI

Ἐνα δυνατὸ διήγημα τοῦ Ράλφ Κόρνγκολντ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Μιὰ γλυκεῖα ζέστη ἦταν γυμῆ νη μέσα στὴν κουζίνα, ὅπου ἡ Στέλλα ἐτοίμαζε τὸ δείπνο, φορώντας μιὰν ἄσπρη ποδιὰ πάνω ἀπὸ τὴν κόκκινη «ρόμπ ντὲ σάμπρ» της. Προσερῆ καὶ ζωερῆ μὲ τὸ λεπτὸ προσωπάκι της, τὰ κατακόκκινα γειλάκια της καὶ τὶς καστανῆς ἀτίθασες μποῦκλες της, πού πλαισίωναν τὸ χαριτωμένο κεφάλάκι της, ἦταν ὅμοια μὲ τριαντάφυλλο τοῦ Μάη.

Ὁ Ντίκ εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἡμερησίας «Ἐλμπια Νταίτλου Ἀργκου», ὅπου ἦταν ὑποδιευθυντὴς. Ἀλλάξε γρήγορα - γρήγορα τὰ μουσκεμένα του ροῦχα, φόρεσε τὴν ζεστὴ ρόμπα πού τοῦ εἶχε δωρήσει ἡ Στέλλα στὰ γενεθλιά του, καὶ μπῆκε στὴν κουζίνα. Παρακολουθοῦσε κάθε κίνηση τοῦ σβέλτου κορμιοῦ τῆς νέας γυναίκας κι' ἕνα ἀβίαστο χαμόγελο διαγράφεται στὰ γείλη του. Ἦσαν νειόπαντροι καὶ λάτρευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ κάθε τόσο ἀγκαλιάζονταν κι' ἀντήλλαζαν φιλιὰ γεμάτα πάθος.

Ἐξῶ τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Ἡ βρονθὴ γτυποῦσε ἀλύπητα τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου, κι' ὁ ἄνεμος σφύριζε στὴν καπνοδόχο λὲς καὶ προσπαθοῦσε, ἀπὸ φθόνο, νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τοῦ νεαροῦ ζευγαριοῦ.

— Διάβολε, τί βρωμοκαίρος! Ψιθύρισε ὁ Ντίκ. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμή, πού ἐμεῖς βρισκόμαστε εὐτυχισμένοι μέσα στὴν φωλιτσα μας, μακριὰ ἀπὸ κάθε ζηλόφθοно μάτι, τόσος κόσμος εἶναι ἀναγκασμένος νὰ βρίσκεται στὸν δρόμο!

— Χρυσέ μου Ντίκυ, ἔχεις δίκην. Μὰ ἄφησε τώρα τοὺς ρωμαντισμοὺς καὶ φέξε λίγο στὴ γυναικοῦλα σου νὰ δῇ ἂν ψήθηκε τὸ φαγητό.

Ὁ Ντίκ πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὴν λάμπα τοῦ πετρελαίου, καὶ προχώρησε πρὸς τὸ τζάκι. Ἡ Στέλλα ἄνοιξε τὸν φουρνὸ καὶ ἔβγαλε ἕνα ἀχνιστὸ ψητό, πού ἡ μυρωδιὰ του μισοζάλισε τὸν πενιασμένο Ντίκ.

— Πότε θὰ φάμε; μουρούρισε.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἕνα παρατεταμένο ντύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα. Ὁ Ντίκ στάθηκε ἐαφνιασμένος. Ὑστερα προχώρησε κρατώντας τὴν λάμπα στὸ χέρι καὶ ρώτησε χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ:

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἐδῶ μένει ὁ κ. Μάγγουελ; ἀκούστηκε μιὰ ἀνδρική φωνὴ ἀπ' ἔξω.

— Μάλιστα. Τί τὸν θέλετε;

— Θάθελα νὰ τὸν δῶ.

— Ποιὸς λὲς νάσαι τέτοια ὄρα, Ντίκ; ρώτησε ἡ Στέλλα ἀνήσυχτα.

— Ποιὸς εἶστε; ἔσαντε ὁ Ντίκ.

Ἀγκαλιάζονταν καὶ ἀντήλλαζαν φιλιὰ γεμάτα πάθος.

λα μάτια τῆς Στέλλας, τὰ γεμάτα ἀγωνία, εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή, σχεδὸν ψιθυριστά:

— Στέλλα... σοῦ εἶχα πῆ ὅτι ὁ πατέρας μου πέθανε!.. Δὲν ἦταν, ὅμως, ἀλήθεια. Εἶναι ἔξω καὶ θέλει νὰ μὲ δῇ. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα, Στέλλα, σὰν βρεθοῦμε μόνον.

Ἦταν στὴν πόρτα, τράβηξε τὸν σύρτη καὶ ἀνοίξε. Ἐνας μουσκεμένος ἄνδρας ἤπικε μέσα καὶ μαζὶ του κι' ὁ παγωμένος βορρᾶς, πού ἔκανε νὰ ὁ τρεμποαίη ἡ φλόγα τῆς λάμπας. Ὁ ἀγνωστος ἔβγαλε τὸ ἐπανωφόρι του, πού ἔσταξε, ἀφήνοντας πίσω του ἕνα ὑγρὸ ἀδάκι. σκούπισε τὸ μέτωπό

του μὲ τὸ μαντίλι του, καὶ στράφηκε μετὰ πρὸς τὴ Στέλλα.

— Ζητῶ χίλιες φορές συγγνώμην ἀπὸ τὴ μικρὴ κυρία, πού τῆς λέρωσα τὸ πάτωμα, εἶπε.

Ὁ πατέρας τοῦ Ντίκ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πενηνταπέντε περίπου χρονῶν. Τὸ ἀβύριστο καὶ βρωμερὸ πρόσωπό του, καθὼς καὶ τὰ παλὰ ροῦχα του, τοῦ ἔδιναν ἕνα κακὸ παρουνιστικὸ. Κι' ὅμως, ἂν τὸν πρόσεχε κανεὶς λιγάκι, μάντευε κάτι τὸ εὐγενικότερο σ' αὐτὸν καὶ τὰ μακριὰ λιγδιασμένα μαλλιά του τοῦ ἔδιναν ὄψος ἐπεσεμένου καλλιτέχνη. Καθὼς

μιλούσε είχε το κεφάλι σηκωμένο, πρᾶγμα, πού ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἀνθρώπου ὑπερήφανου. Ἡ μύτη του ἦταν γαμψή καὶ μακρὰ καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μιά ἀσυνήσιτη, μιά παράξενη λάμψη.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Καὶ οἱ τρεῖς ἔμειναν γιὰ λίγο ἀμίλητοι. Μιά μεγάλη ἀμνηχανία τοὺς εἶχε κυριευμένους.

Ὁ Ντίκ κύτταζε τὸν πατέρα του ψυχρὰ καὶ διερωτόταν πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῆ.

Ἡ Στέλλα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος παρατηροῦσε τοὺς δυὸ ἀνδρας σιωπηλῶς, συγκινημένη, μὴ ξέροντας κ' αὐτὴ τί νὰ κάνει. Εὐτύχως ὅτι ὁ ἄλλος διέκοψε μὲ τὴν ἡσυχ φωνή του τὴν καταθλιπτικὴ σιωπὴ πού εἶχε ἀπλωθῆ μεταξύ τους.

—Δὲν με παραξενεύει διόλου ἡ ἐκπαλιξίς σας, παιδιὰ μου. Βέβαια, διερωτᾶσθε αὐτὴ τὴν στιγμή, ἂν ἔχετε ἐμπρός σας ἕναν ἀνθρώπο ἢ ἕνα φάντασμα. Ἐοῦ ὅμως Ντίκ, δὲν ἀνεγνώρισε ἀκόμη τὸν γέρο - πατέρα σου; Καὶ καθὼς ὁ Ντίκ σιωποῦσε, ὁ γέρος στράφηκε στὴν Στέλλα:

—Μὲ τὸν Ντίκ, ξέρετε, ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε διὰ τὸ δόκλιτρο χρόνια, εἶπα. Εἶχε γάσει τελείως ὁ ἕνας τὰ ἴχνη τοῦ ἄλλου. Ὅποταν τελευταίως, στὸ Σπρίγκφιλδ, ὅπου βρισκόμουν γιὰ κάποια δουλειά, κάποιος φίλος μου δημοσιογράφος, μοῦ εἶπε ὅτι ὁ Ντίκ παντρεύτηκε καὶ ἐργάζεται στὴν «Ἐλμπα Ἀργκους». Σκέφθηκα λοιπόν, ὅτι, μιά καὶ μοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία, θὰ ἔκανα καλὰ νὰ πεταχθῶ ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ δῶ τὸ παιδί μου καὶ νὰ γνωρίσω τὴν γυναῖκα του, ποῦναι κ' αὐτὴ κόρη μου...

Καὶ ξαναγυρνώντας στὸ γυιό του: —Ντίκ, παιδί μου, σύστησέ μου, λοιπόν, τὴν γυναῖκα σου!

—Στέλλα, ὁ... πατέρας μου, ἔκανε μ' ἕνα παράξενο τόνο στὴν φωνή του ὁ Ντίκ.

Ἡ Στέλλα μουροῦρισε ἕνα «γαῖρω πολὺ» κ' ὑστερα γυρνώντας πρὸς τὸν ἀντρα της. —Δὲν ὀδηγεῖς τὸν πατέρα σου στὸ δωμάτιο τῶν ξένων, Ντίκ, τοῦ εἶπε. Ἐκεῖ θὰ βρῆ καὶ στεγνὰ ρούχα καὶ παπούτσια γι' ἀνὰ ἀλλὰξ.

Ὁ Ντίκ δίστασε μιά στιγμή, καὶ μετὰ εἶπε, ξερὰ στὸν πατέρα του: —Ἀκολούθησέ με!...

Διέσχισαν τὴν τραπεζαρία, ὅπου ἦταν στρωμένο τὸ τραπέζι γιὰ δύο καὶ μῆκαν στὸ δωμάτιο τῶν ξένων.

Ὁ Ντίκ προχώρησε καὶ ἀναψε τὴν λάμπα: —Καλὰ θὰ κάνης νὰ ξεντυθῆς, εἶπε ἀπλὰ στὸν πατέρα του. Εἶσαι βρεμμένος καὶ θὰ κρυώσης.

Ἐπὶ ἄλλοι μῆκε στὴν κρεβατοκάμαρά του καὶ πῆρε μιά φορεσιὰ ρούχα του καὶ κάτι ἄλλα πράγματα καὶ ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ πατέρας του σκούπιζε τὸ γυμνὸ στῆθος του μὲ μιά καθαρὴ πετσέτα. Ἦταν βρεγμένος ὡς τὸ κόκκαλο καὶ διαρκῶς φτεριζόταν.

—Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, εἶπε στὸν Ντίκ, ὅταν τὸν εἶδε νὰ μπαίνει κρατώντας τὰ ρούχα στὸ γέρι του. Σὲ παρακαλῶ, ὅμως, νὰ μοῦ φέρης καὶ ἕνα ξυράφι γιὰ νὰ ξυρισθῶ λίγο καὶ νὰ ξαναγίνω πάλι ἀνθρώπος. Ἐγὼ χάλια ὑστερα ἀπὸ ὅσα τράβηξα γιὰ νὰ βρῶ τὸ σπίτι σου, καὶ ντρέπομαι νὰ καθίσω ἔτσι μαζί σας στὸ τραπέζι!...

—Ἀλήθεια, πρόσθεσε σχεδὸν ἀμέσως, ἔβγασα νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὴν φιλοκακοῦλα σου καὶ γιὰ τὸ σπιτικό

σου. Ἡ γυναῖκα σου εἶναι πολὺ γαριτωμένη καὶ τὸ σπιτάκι σας εἶναι σωστὴ ἐρωτικὴ φωλιά.

Ὁ Ντίκ βγῆκε ἀμίλητος ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο φέρνοντας ἕνα κουτί μὲ τὰ σενεργα τοῦ ξυρισματος. Κατόπι ἐπέστρεψε στὴν κουζίνα. Βρῆκε τὴν Στέλλα σκεπτικὴ καθισμένη κοντὰ στὸ τραπέζι.

Μόλις τὸν εἶδε σηκώθηκε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ χαϊδεύοντάς του τὸ κεφάλι τοῦ εἶπε:

—Ἐλα, Ντίκ, ἀγάπη μου, μὴν κάνης ἔτσι. Δὲν βλέπω τὸν λόγο νὰ στεναχωριέσαι ἐπειδὴ ἦλθε ξαφνικὰ ὁ πατέρας σου. Τὸν φίλησε γλυκὰ καὶ ἔτρεξε νὰ προσθέσῃ ἕνα σερβίτιο ἀκόμη στὸ τραπέζι.

Ὅταν γύρισε, ὁ Ντίκ ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ πού τὸν εἶχε ἀφήσει, ἀκίνητος καὶ σκεπτικός.

—Εἶναι ἔτοιμος ὁ πατέρας σου, Ντίκ;

—Πᾶω νὰ δῶ. Τὸν βρῆκε ξυρισμένο καὶ ντυμένο ἐμπρὸς στὸν καθρέπτη νὰ γτενί-ζῃ τὰ μακρὰ μαλλιά του. Μὲ τὰ ρούχα τοῦ Ντίκ καὶ τὸ φρεσκοξυρισμένο πρόσωπό του, φαινόταν ἄλλος ἀνθρώπος. Ἐκανε τώρα πολὺ καλὴ ἐντύπωση. Ὅταν τὸν εἶδε ἡ Στέλλα, ἀθέλας της χαμογέλασε ἀπὸ ἱκανοποίηση.

—Περάστε νὰ καθήσετε ἀπ' ἐδῶ, κύριε Μάξγουελ, τοῦ εἶπε, δειχνοντάς του τὴν θέση του.

Στὸ τραπέζι ὁ Μάξγουελ φέρθηκε εὐγενέστατα. Ἡ Στέλλα πρώτη φορά συναντοῦσε ἕναν τόσο εὐχάριστο συνομιλητὴ. Μιλοῦσε μὲ χάρι χωρίς νὰ κουράζῃ τὸν ἀντικρυνό του.

Ὁ Μάξγουελ εἶχε ταξιδεύει πολὺ κ' ἡ Στέλλα ἄκουγε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ τὴς περιγραφῇ τίς χώρες πού εἶχε γνωρίσει καὶ πού τὴς ἦσαν ὀλότρελα ἀγνωστες αὐτῆς: Νέα Ὑόρκη, Παρίσι, Λονδίνο, Μπουένος Ἀϊρες, καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα μέρη. Τῆς ἐξιστοροῦσε διάφορες περιπέτειές του καὶ τῆς διηγῶταν τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων.

Ἡ Στέλλα δὲν χόρταινε νὰ τὸν ἀκούη. Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Ντίκ ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ στεναχωρημένος. Ὁ πατέρας του, ἐν τούτοις, τὸν κύτταζε, πού καὶ πού, καὶ τότε φαινόταν καὶ κείνος γιὰ λίγο λυπημένος. Ἡ Στέλλα δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν στάση ἐκείνη τοῦ Ντίκ πού τὴν θεωροῦσε λίγο ἀπρεπὴ καὶ ἀγενεῖ.

Ὅταν ἔφαγαν, ὁ Μάξγουελ προσεφέρθη νὰ βοηθήσῃ τὴν Στέλλα νὰ σηκώσῃ τὸ τραπέζι. Ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε μ' ἐπιμονὴ καὶ παρακάλεσε τὸν Ντίκ νὰ κάνει λίγο συντροφιά τοῦ πατέρα του στὸ σαλόνι, ὅπου νὰ τελειώσῃ ἐκείνη τίς δουλειές της.

Ὁ Ντίκ φανερά πιά δυσάρεστημένος, ἀναψε τὴ λάμπα τοῦ σαλονιοῦ. Σὲ λίγο πατέρας καὶ γυιὸς ἦσαν καθισμένοι ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον μέσα σὲ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες. Μὲ κόπο ὁ Μάξγουελ κρατοῦσε μιά

τυπικὴ, ἀνιαρὴ, κουβέντα πάνω στὴν δημοσιογραφία, ρωτώντας πού καὶ πού τὸν Ντίκ γιὰ τὴν θέση του στὴν «Ἐλμπα Ἀργκους». Ὁ Ντίκ ἔδινε πάντα ξερὲς μονοσύλλαβες ἀπαντῆσεις.

Σὲ λίγο ἡ Στέλλα τελείωσε τίς δουλειές της κ' ἐπέστρεψε στὸ σαλόνι. Ὁ Μάξγουελ τὴν εἶδε μὲ ἀνακούφιση. Σηκώθηκε καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοὺς παίξῃ κάτι στὸ πιάνο. Ἐκείνη δέχτηκε πρόθυμα καὶ ἔπαιξε διάφορα τραγούδια, συνωδεύοντας τὰ παίζιμό της, μὲ τὴν γλυκεῖα, θωπευτικὴ φωνή της. Ὁ Μάξγουελ στεκόταν ὄρθιος κοντὰ της. Τὴν ἄκουε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ φαινόταν ἐνθουσιασμένος. Ὅταν τελείωσε, τὴν συνεχάρη γιὰ τὴν τέχνη καὶ γιὰ τὴν φωνή της, μὴ παραλείποντας ἐν τούτοις νὰ τῆς συστήσῃ νὰ φροντίσῃ νὰ πάρῃ μαθήματα φωνητικῆς μουσικῆς. Τέλος τῆς ζήτησε νὰ τοῦ παίξῃ κ' ἕνα ἐρωτικὸ τραγούδι πού τοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ, ὡς τὴν ἔλειψε, τὴν συνεχάρη θερμὰ καὶ τῆς φίλησε διακριτικὰ τὸ γέρι.

Ἡ Στέλλα ἦταν ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸν πεθερὸ της καὶ ἀποροῦσε τώρα ἀκόμη πῶς πολὺ μὲ τὴν ἀγενεῖ στάση τοῦ Ντίκ. Ὅτι καὶ νὰ τοῦ εἶχε κάνει, ἦταν τόσο λαμπρὸς ἀνθρώπος, πού ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶχε συγχαίρει καὶ παλὴ σφάλμα του! Καὶ στὸ κάτω - κάτω ἦταν καὶ πατέρας του...

Ὁ Μάξγουελ τοὺς εἶπε ὅτι εἶχε ἔλθει γιὰ υποθέσεις τῆς ἐταιρίας: «Πάσιφικ Γκουανὸ Κόμπανου» τοῦ Σάν Φραντζίσκο πού ἦταν ἀντιπρόσωπος, σὲ κάποιο νησί τῆς Κάτω Καλιφορνίας. Εἶχε γάσει στὸ Σικάγο τίς ἀποσκευές του καὶ ἔτσι ἔφθασε στὸ Σπρίγκφιλδ σ' ἔλειναι χάλια. Ἐκεῖ ἔμαθε, ὅτι ὁ γυιός του εἶχε παντρευτῆ καὶ ὅτι ἦταν ὑποδιευθυντῆς τῆς «Ἐλμπα Ἀργκους» καὶ σκέφθηκε νὰ καταφύγῃ σ' αὐτὸν, γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήσῃ λίγες μέρες, ἕως ὅτου λάβῃ τὸ τοῦκ τῶν γιλιῶν δολαρίων, πού περιμένε νὰ τοῦ στείλῃ ἡ ἐταιρία του ἀπὸ τὸ Σάν - Φραντζίσκο. Ὁ Ντίκ δὲν ἀπάντησε τίποτε κ' ἔσκυψε μόνον τὸ κεφάλι. Ἡ Στέλλα ὅμως ἔδειξε, μ' ἕνα πλατὺ χαμόγελο τὸν ἐνθουσιασμό της γι' αὐτὸν τὸν τόσο εὐχάριστο ἐπισκέπτη. Κι' ὁ Ντίκ προσάβησε νὰ κάνει κ' αὐτὸς κάποια φιλοφρόνηση τοῦ πατέρα του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Σὲ λίγο, ὁ Μάξγουελ καληνύχτιζε καὶ ἀποσυρόταν στὸ δωμάτιό του. Ὁ Ντίκ ἄφισε τότε ἀκράτητος νὰ ξεσπάσῃ ὅλη ἡ θύελλα τῆς ψυχῆς του.

—Τὸν παλᾶνθρωπο! Τὸν ὑποκριτῆ! Προσπαθεῖ νὰ κάνει τὸν ἅγιο κ' ὁ Θεὸς ξέρει σὲ τί βρωμοδουλειές ἔχει ἀνακατευθῆ!

Ὁ Μάξγουελ εἶχε μιά φριχτὴ ζωὴ μὲ τὴν γυναῖκα του, τὴν μητέρα τοῦ Ντίκ. Ἡ γυναῖκα του ἀγωνίστηκε ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ των, αὐτὸς, ὅμως, δὲν σκοτιζόταν γιὰ τίποτε! Ἐμπλεξε μὲ μιά κοπελλίτσα δεκαεπτὰ χρονῶν καὶ τὴν παρέσυρε στὴν ἁμαρτία. Οἱ γονεῖς της τὴν ἀνεκάλυπταν ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ μέσα σ' ἕνα βρωμόσπιτο καὶ τὸν ἔβερναν στὰ δικαστήρια. Αὐτὴ ἡ περιπέτεια κράτησε πέντε χρόνια, κ' ἔφτασε νὰ λεκιάσῃ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας! Τὸς ἔπινε ἡ ντροπὴ! Ἡ ντροπὴ! Αὐτὴ ἔκανε τὴν μητέρα τοῦ Ντίκ νὰ σβύσῃ μιά μέρα, μὲ τὸ δόκρου στὰ

μάτια καὶ τὸ πρόσωπο ρουφηγμένο ἀπὸ τὸ μαρτύριο! Αὐτὸς τὴν εἶχε σκετώσει ἀφοῦ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ φρικτὰ, νὰ ζῆσῃ μιά ζωὴ βουτηγμένη στὸ αἶσχος καὶ στὴν ἀτιμία.

Καὶ νὰ πού τώρα, ὕστερα ἀπὸ ὀκτώ χρόνια, κ' ἐνῶ ὁ Ντίκ ἐκπατρι-σμένος εἶχε ξαναδημιουργήσει μόνος του τὸ ὄνομα του, τώρα πού ἔλιπιζε νὰ μὴ τὸν ξαναδῆ ποτε πιά στὴν ζωὴ του, παρουσιαζόταν ξανά ἐμπρὸς του γιὰ νὰ τὸν ταράξῃ, γιὰ νὰ καταστρέψῃ γιὰ δευτέρη φορὰ τὴν ζωὴ του!...

Ἡ Στέλλα ἄκουγε μὲ φρίκη ὅσα τῆς ἔλεγε ὁ Ντίκ ἐναντίον τοῦ πατέρα της. Ἦταν τόσο βαρεῖα ἡ κατηγορία! Ἄν θυμὸς τὸν ἔκανε νὰ παραφέρεται ὁ θυμὸς του; Μποροῦσε ποτὲ νὰ ἦταν τόσο ὑποκριτῆς καὶ νὰ παριστάνῃ ἔτσι τὸν ἄθῶο, ἕνας τέτοιος παλᾶνθρωπος; Ὅχι! Ἄδύνατο! Ὁ Ντίκ παρεφέρετο. Ἦταν ἕνας ἀχάριστος καὶ αὐτὸς θὰ ἔφταιγε σίγουρα γιὰ τὸ μῖσος πού ὑπῆρχε μεταξύ πατέρα καὶ γυιοῦ. Πόσο κακὸ χαρακτήρα εἶνε ὁ Ντίκ! Πόσο εἶχε γελαστῆ νομιζοντας ὅτι ἦταν εὐγενικός! Τώρα σχεδὸν τὸν μισοῦσε!...

Τρομερὰ ταραγμένη ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ ἀποφεύγοντας καὶ νὰ ἐγγισθῇ ἀκόμη τὸν ἀντρα της...

Ὅταν τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Μάξγουελ μπῆκε στὴν τραπεζαρία, ὁ Ντίκ εἶχε ἤδη φύγει γιὰ τὸ γραφεῖο του. Ἡ Στέλλα ἀπὸ εὐγένεια περιμένε νὰ πῆ τὸ γάλα της μαζί μὲ τὸν φιλοξενούμενό τους. Φοροῦσε ἕνα μεταξωτὸ κιμονὸ μὲ λουλούδια, πού τὴν ἔκανε ἀκόμη πιὸ ἑλκυστικὴ.

—Καλημέρα, ἀναπητῆ μου Στέλλα, εἶπε ὁ Μάξγουελ πέρνοντας τὰ χέρια της στὰ δικά του. Πόσο εἶσαι ὠραία σήμερα!...

—Καλημέρα! ἀπάντησε ἡ Στέλλα ρίχνοντας ἕνα βλέμμα δυσπιστίας σ' αὐτὸν τὸν παράξενο ἀνθρώπο. Σὲ λίγο, τὸν ρώτησε σκύβοντας τὸ κεφάλι: —Πῶς τὰ θέλετε τ' αὐγά, σφιχτὰ ἢ μελάτα;

—Μελάτα, κόρη μου.

Τὴν ὥρα πού ἡ Στέλλα ἐτοίμαζε τὸ πρόγευμα στὴν κουζίνα ἐκείνος ἐξήταξε προσεκτικὰ τὸ κάθε τι πού ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα. Ὅλα ἦσαν ἀπλὰ, διαλεγμένα ὅμως μὲ πολὺ γούστο. Στὸ σαλόνι, κρεμασμένη ψηλὰ στὸν τοῖχο, βρισκόταν ἡ φωτογραφία τῆς γυναίκας του. Ὁ Μάξγουελ τὴν κύτταζε μὲ ἀπάθεια, λὲς καὶ ἔκανε κριτικὴ πάνω σὲ ἕνα ἔργο ἀγνώστου καλλιτέχνη.

Ἐπιστρέφοντας σὲ λίγο ἡ Στέλλα τὸν βρῆκε καθισμένο στὸ τραπέζι. Κάθισε ἀντίκρου του καὶ ἀρχισαν νὰ τρῶνε σιωπηλοί.

—Ἡ μητέρα τοῦ Ντίκ ἦταν ἀλήθεια ἐξαιρετικὰ γυναῖκα, εἶπε κάποτε ἐκείνος διακόποντας τὴν σιωπὴ. Ναί! Ἦταν ἀξιολάτρευτη! Τὴ κρίμα μόνον πού κατέστρεψε ἔτσι τὴν εὐτυχία της ἀπὸ μιά κουτὴ ἰδέα πού τῆς κόλλησε στὸ μυαλό, καὶ τὴν ἔκανε δυστυχισμένη. Θάθελα σὲ κάθε νεοπάντρο ζευγάρι πού βλέπω νὰ ξεφωνῶντο μιά συμβουλὴ πού μοῦ δῶσε ἡ πεῖρα: Φυλαχτῆ ἀπὸ τὴ ζήλεια ὅπως κ' ἀπὸ τὴ χολέρα!...

Γιατὴ ἡ ζήλεια κατέστρεψε καὶ τὴν ζωὴ τῆς γυναίκας μου, καὶ τὴν δική μου σκεπάζοντας μ' ἕνα βαρὺ σύννεφο καὶ τὴν ζωὴ τοῦ Ντίκ. Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσω σὲ μιά γυναῖκα, νὰ χαϊρετῶ καμμιὰ στὸν

δρόμο, δίχως νὰ ἀκούσω τίς γκρίνιες τῆς γυναίκας μου. Πάνω σ' αὐτὰ ἤρθε καὶ μιά κακία ἱστορία πού μὲ κατέστρεψε τελείως. Κάποια μέρα πού πήγαινα γιὰ δουλειὰ στὸ Σικάγο, συνάντησα μέσα στὸ τραῖνο ἕνα γνωστὸ μας κορίτσι. Ὅπως ἦταν ἐγγωστὸς μου ἐπέθανε ἐδῶ ἀφήνοντας μιά ἐγγραφὴ ὁμολογία πού με ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε κατηγορία. Οἱ γονεῖς της, πού εἶναι πλούσιοι κρατοῦν κρυμμένο αὐτὸ τὸ χαρτί γιὰτὶ νομίζουν ὅτι θὰ τοὺς ζητήσω χρήματα γιὰ «ψυχικὴ ὀδύνη». Ἄς μένουν ὁ μῆς ἡσυχὸ γιὰτὶ ὅλα τους τὰ γρήματα δὲν ἔμπερουν νὰ ζωντανέψουν τὴν χαμένη εὐτυχία μου!... Τὸ μόνον, πού ἐπιθυμῶ, εἶναι νὰ δώσουν αὐτὸ τὸ χαρτί τὸ παιδί μου, πού μὲ ἀπαρνήθηκε... Δὲν τοῦ εἶπα τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ, γιὰτὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ κλεισθὲν τὰ μάτια, θὰ τοῦ σφίξῃ τὴν καρδιά, καὶ δὲν θὰ μὲ πιστέψῃ. Πρέπει νὰ ἔχω αὐτὴ τὴν ἀπόδειξη. Καὶ τότε, ὅταν τὸ παιδί μου θὰ μοῦ γυρῆσῃ συγχαίρεση, τότε μόνον θὰ κλείσω τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ πάω νὰ συναντήσω τὴν μόνη γυναῖκα πού λάτρεψα, τὴν μόνη πού λατρεύω ἀκόμη!...

Ἐμειναν πολλὴν ὥρα ἀκίνητοι. Ἡ Στέλλα κατασυγκινημένη ἀφῆνε τὸ χέρι της νὰ τὸ χαϊδεύῃ ὁ «πατέρας» της. Ὅταν τὸν πρωτοφώναξε ἔτσι, τὴν εὐχαρίστησε μὲ ἕνα βουβὸ ἀλλὰ ἐκφραστικὸ βλέμμα.

Τέλος ὁ Μάξγουελ σηκώθηκε. Χαϊδεψε τὴν Στέλλα στὸ μάγουλο καὶ βγῆκε νὰ κάνει μιά βόλτα στὴν πόλη.

Ὅταν τὸ βράδυ ὁ Ντίκ ἔφθασε σπῆτι του, ὁ πατέρας του δὲν εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀκόμη. Δὲν θέλησε νὰ τὸν περιμένῃ. Ἐφαγαν μόνον των. Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Ντίκ εἶπε τῆς γυναίκας του: —Σήμερα κ' ὅλα θὰ τοῦ πῶ νὰ μοῦ ἀδειάσῃ τὴν γωνιά. Αὐριο τὸ πρωὶ φύγει ἕνα τραῖνο καὶ τοῦ κράτῃσι μιά θέση.

—Γιατὶ; ρώτησε δειλὰ ἡ Στέλλα, ἀποφεύγοντας νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα του. —Κοῦνησε μὲ λύπη τὸ κεφάλι του κ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖρά του. Ἡ Στέλλα τὸν κύτταζε μὲ λη του. Πόσο ἄδικο εἶχε ὁ Ντίκ νὰ οἶκτο, πόσο ἄδικο εἶχε ὁ Ντίκ νὰ κατηγορῆ τόσο βαρεῖα τὸν ἀνθρώπο πού αὐτὸν πού ὑπῆρχε τὸ πραγματικὸ ὄμμα ὅλος αὐτῆς τῆς τραγικῆς ὑποθέσεως!...

Πῆρε τὸ χέρι του μέσα στὰ δικά της καὶ τοῦ εἶπε μὲ συμμόνοια. —Ὁ! Κύριε Μάξγουελ! Εἶναι τρομερό! Ὑποφέρατε τόσες ἀδικίες! Πρέπει ὁ Ντίκ νὰ μάθῃ ὅλην τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ σὰς ἀγαπήσῃ ὅπως σὰς ἀξίζει!...

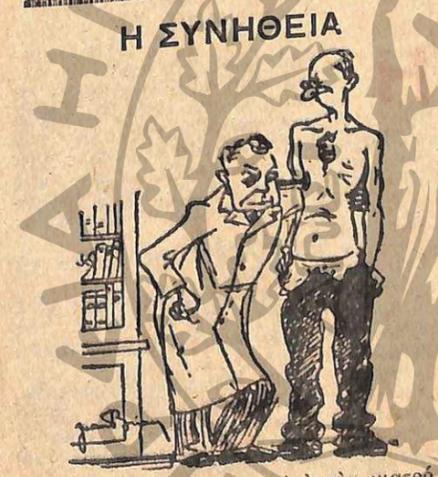
—Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω νὰ γυρῆ διαρκῶς κοντὰ σου, νὰ σοῦ χαϊδεύῃ τὸ πρόσωπο, καὶ νὰ σοῦ φιλᾶ τὰ χέρια. Μὲ πᾶνει τρέλλα ὅταν τὸν βλέπω νὰ σὲ παρακολουθῆ μὲ τὸ βλέμμα του, τὸ ἀπαίσιο ἐκείνο βλέμμα του, ὡς νὰ βλεπῆ μιά κοινὴ γυναῖκα! Ἀπορῶ σ' ἀλήθεια πῶς ἀνέχεσαι αὐτὴν τὴν κατάσταση. Κι' ἔπειτα, πῆγε καὶ δανείστηκε ἀπὸ τὸν διευθυντῆ μου ἕκατὸ δολλάρια, τὰ ὅποια οὐδέποτε θὰ ἐπιστρέψῃ. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅπως ἀογίσει γιὰ νὰ μῖς κάνει ρεζίλι.

Κατὰ γλωσσὴ ἡ Στέλλα στεκόταν ὄρθη, συγκρατώντας μὲ κόπο τοὺς λυγμούς πού φούσκωναν τὸ στῆθος της. —Ἀ... ὄχι! Πὲς καλλίτερα ὅτι ζηλεύεις τὸν πατέρα σου!... Θεὸ μου τί φρικτὴ σκέψη! Τὴ ταπεινὴ ψυχὴ! εἶπε ἡ Στέλλα μὲ φωνὴ πού ἔτρεψε. Πέταξε ἕνα βιβλίο, πού κρατοῦσε στὰ χέρια της κ' ἔτρεξε νὰ κλειδωθῆ στὴν κρεβατοκάμαρά της.

Ἦταν περίπου ἕνδεκα ἡ ὥρα, ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Μάξγουελ. Ὁ Ντίκ τὸν περιμένε μόνος στὴν

τῆς ἡ σελίδα 55)

Ὁ λογιότης ἐξετάζεται ἀπὸ τὸν γιαντῶ. — Μετῆστε τρεῖς φορές τριάντα τρία, παρακαλῶ... —...Ἐννενητὴ ἐννεά!...

Το "αρρωότο κρίνο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικό χωριουδάκι της κοιλάδος του 'Ιντρο, στη μεσημβρινή Γαλλία ζή η όμορφη Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, έξ έτών. Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζώρζ Λαμάρς, απουσιάζει από διετίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προικία των κοριτσιών του. Μιά μέρα η Σαρλόττα αισθάνθηκε μια παράξενη αδιαθεσία που την ανάγκασε να βγαίνει έξω για ν' αναπνήσει καθαρόν αέρα. Αυτό συνέβαινε όποτε δούλευε το ασβεστάδιον π... θροισάτανε πλάι στο σπίτι της, άλλ' η Σαρλόττα δεν είχε προσέξει αυτή την παράξενη σύμπτωση. Η αδιαθεσία αυτή μεγάλωνε μέρα με την ημέρα και η Σαρλόττα κατέφυγε στο δάσος, ταυλίζοντας σάν μεθυσμένη από τις περιέργες σιοτοδίνες που την κατελάμβαναν. Παρρημιούσε, γελούσε χωρίς λόγο και είχε εγκαταλείψει τελείως το σπίτι της. Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκρού». Πολλές φορές την εύρισκαν ξαπλωμένη, αναίσθητη μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρει πότε και πώς, γέννησε ένα αγοράκι, τον 'Ανρύ. Το σκάνδαλο υπήρξε τρομερό στο χωριό. 'Αλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άθωα. Το νόθο παιδάκι άρρώσθησε κι' αυτό. Ο γιατρός νόμιζε ότι το είχαν δηλητηριάσει. Η κατακραυγή του χωριού για τη Σαρλόττα μεγάλωνε. «Θέλει να το σκοτώσει, φώναζαν για να μη το δει ο άνδρας της!». Και να που μία μέρα, ο Ζώρζ Λαμάρς ξαναγύρισε από την Αυστραλία επιστρέφον χαρούμενος στο χωριό του. Μόλις, όμως, έφθασε στο σπίτι του,

δρέθηκέ μπροστά σ' ένα νεκρό παιδάκι: Τόν 'Ανρύ. Τρελλός από την απελπισία του ο Λαμάρς, για την άπιστία της γυναίκας του, παίρνει τα δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ενώ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροσάτευτη.

Η κατακραυγή του χωριού, αναγκάζει τον εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τόν θάνατο του μικρού παιδιού. Η Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και τó δικαστήριο την καταδικάζει εις θάνατον, χωρίς καμμίαν άλλη απόδειξη, εκτός από την ιατροδικαστική έπιβεση του γιατρού Μαρινιάν, ο οποίος, έξετάσας τα σπλάχνα του μικρού παιδιού, απέφανθη ότι πέθανε από δηλητηρίαση. Ένα βράδυ, όμως, έντελώς τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσθεσάδιον, του οποίου οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα έξηγειτο η παράξενη άρρώστεια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, τó οποίον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει έ... βράδυ κρυφά στο άκατοίχητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι, οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Έπαθε, όμως, ο ίδιος από άσφυξία, βγήκε έξω σάν τρελλός και σωριάσθηκε άναίσθητος στο δρόμο. 'Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρς έπηρε χάριν, μεταρραπίσης της ποινής της εις ισόβια δεσμά. Ο άνδρας της, όμως, τρελλάθηκε από την άπόγνωσί του και τα δυο δίδυμα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα έκλεισθησαν σ' ένα όρφανοτροφείον, όπου υπέφεραν τα πάνδεινα από τα άλλα κοριτσάκια, που είχαν μάθει την ιστορία της Μπεκρούς.

Δώδεκα χρόνια άργότερα, η Σαρλόττα Λαμάρς έβγηκε από τη φυλακή, χαρισθέντος του υπόλοιπου της ποινής της. Και άμέσως έτρεξε στο Βουβραί, όπου τó όρφανοτροφείον, για να ξαναδη τα κοριτσάκια της. Έκει, όμως η πιο πικρή άπογοήτευση την περιμένε. Δυο κοριτσάκια στά όποια είχε άποταθή ζητώντας πληροφορίες για τις κόρες της, της μίλησαν με την μεγαλειότερη περιφρόνηση γι' αυτήν.

180N

Ηταν τα κοριτσάκια της! Και από τó στόμα τους είχε άκούσει τα φοβερά εκείνα λόγια, που έδειχνε όλη την περιφρόνηση που αισθανόντανε για τη μητέρα τους! «Οί κόρες της Μπεκρούς; Δεν μιλούμε μαζί τους!» Με φωνή σβυσμένη, η Σαρλόττα έξηκολούθησε: —Δέν είναι τώρα στον κήπο τα δυο αυτά κοριτσάκια! —Και που μπορούν να είναι; έπτε ή μοναχή έκκληκτη, χωρίς να της περάση από τó μυαλό, ή παραμικρή ύποψία. —Μου είπαν ότι έπρεπε να πάνε κάπου... Φαινότανε μάλιστα πολύ άνησυχες... Δέν μπορούσαν ν' άνοιξουν την πόρτα... τις βοήθησα εγώ να την ξεκλειδώσουν... —Ποιά πόρτα; ρώτησε ή καλόγρη, διαρκώς έκκληκτη. —Την πόρτα του κήπου... Είχαν τó κλειδί...

—'Αλλά ποτέ, ποτέ τα κοριτσάκια δέν βγαίνουν από αυτή την πόρτα... Τι σημαίνει αυτό; Που πήγαν; —Δέν ξέρω.

Η άδελφή έτρεξε κοντά στον άρχιεργάτη. 'Αντήλλαξε μαζί του μερικά λόγια, χαμηλόφωνα και ύστερα έξηφανίσθησαν άμφοτέροι στο βάθος του κήπου.

Μετά πέντε λεπτά επέστρεψαν. Η άδελφή ήταν κατάχλωμη, φαινόταν τρομερά ταραγμένη κι' ο άρχιεργάτης δάγκωνε τó μουστάκι του, ενώ στο μέτωπό του ήταν χαραγμένη μια βαθεία ρυτίδα.

Η τελευταία του λέξις ήταν αυτή: —'Ισως να επέστρεψαν μόνες των στο όρφανοτροφείο.

—'Απ' αυτή την πόρτα και κλέβοντασ τó κλειδί; 'Αδύνατον, έπτε ή μοναχή.

Κι' έδωσε τó πρόσταγμα της άναχωρήσεως.

Οί όρφανές έβγηκαν από την αυλή του έργαστηρίου.

Η Σαρλόττα έτρεξε κοντά στην καλόγρη.

—Κι' εγώ, άδελφή μου; ρώτησε. Κι' εγώ;

—Μά, κυρία, είδατε ότι ή Κλαίρη και ή Λουίζα δέν είναι δω.

—'Αλλά θέλω να τις δω... Πέστε μου που είναι...

—Στο όρφανοτροφείο 'Ισως... 'Ισως... Και ξαφνικά, σάν να της ήρθε μια ιδέα, ρώτησε:

—Ποιά είσθε, λοιπόν; —Είμαι ή μητέρα τους!

Η άδελφή ταραχθηκε, χαμηλώσε τó βλέμμα κι' έσφιξε στά δάχτυλά της τó καλογεριστικό κομπολόγι, ψιθυρίζοντας μια μυστική προσευχή.

—'Υστερα, άκούσθηκε να λέγη:

—Θεέ μου! 'Αρκεί να μη συνέβη αυτή ή συμφορά!

Η Σαρλόττα άκολούθησε από μακριά τις όρφανές. Μέσα της δέν υπήρχε καμμία άμφιβολία για τη φυγή των δυο κοριτσιών της... Φυγή, την όποια υποβοήθησε κι' αυτή έν μέρει, χωρίς να τó ξέρη...

Τα κοριτσάκια έφθασαν στο όρφανοτροφείο. Η Σαρλόττα μπήκε κι' αυτή μέσα κι' έπήγε στο έπισκεπτήριο.

Πέρασαν άρκετά λεπτά της ώρας, που της φάνηκαν σάν αιώνες. Τέλος, ή προϊσταμένη παρουσιάσθηκε. Φαινόταν καταθρουβημένη και τα μάτια της ήταν κλαμμένα.

Η ιστορία

ένός μαρτυρικού έρωτος που τίδετα στην πιο άπρόοπτη και δραματική δοκιμασία.

ΟΝΙΣΗΝ ΟΤΩΦΦΟ

Η Σαρλόττα ώρησε προς συνάντησίν της.

—Τα κοριτσάκια μου; ρώτησε με άγωνία.

—Τηλεγράφησα στο Κλερμόν και στη νομαρχία...

—Λοιπόν; Τι σάς άπήντησαν;

—'Επιβεβαίωσαν τα λεγόμενά σας... Τώρα θα μπορούτε να βλέπετε τα κοριτσάκια σας, όποτε θέλετε...

—Θά τα δω, λοιπόν, τώρα;

—Δυστυχώς...

—Δέν επέστρεψαν άκόμη;

—'Οχι.

—'Αλλά δέν θ' άργήσουν...

—Τό άγνωστó;

—Πολύ φοβούμαι ότι τα δυο κοριτσάκια προσέβησαν σε κάποιον άπερίσκεπτο τóλιμημα.

—Μιλήσατε ελεύθερα... Είναι τρομερά αυτά που άκούω...

—'Εχω την πε...ίθηση ότι έδραπέτευσαν.

Η Σαρλόττα σωριάσθηκε στο πάτωμα. Τα μάτια της έκλεισαν και τó πρόσωπό της έγινε τόσο χλωμό, ώστ' ή ήγουμένη φοβήθηκε για τη ζωή της.

—Κυρία! Κυρία! Μη τρουμάζετε τόσο πολύ... Μη γάνετε τó θάρρος σας... Θά ξαναβρεθούν τα κοριτσάκια σας... Δέν μπορούν ν' άπομακρυνθούν εύκολα... Και άλλες φορές συνέβη να δραπετεύσουν κοριτσάκια από τó 'Ιδρυμα... 'Αλλ' ύστερα από μια δυο μέρες, επέστρεψαν μονάχα τους, μετανιωμένα...

Η Σαρλόττα ξανάνοιξε τα μάτια της.

—'Οχι, έπτε, τα δικά μου κοριτσάκια δέν θα έπιστρέψουν.

Και προσέθεσε:

—'Ηταν, λοιπόν, τόσο δυστυχισμένα έδω μέσα, ώστε ν' άποφασίσουν να πάρουν τα μάτια τους και να φύγουν;

—Συνέβαινε πολλές φορές να παραπονιούνται, αλλά πάντοτε τις έδινα δίκιο...

—Τι θ' άπογίνω άν δέν ξαναβρώ τα παιδιά μου;

—Θά τα ξαναβρήτε... Θά κάνουμε ό,τι μπορούμε.

—'Αλλοίμονο!... Να γυρίζουν μονάχα τους σε τόσους κινδύνους... Και είναι τόσο όμορφα, τόσο όμορφα!... Θεέ μου, προστάτεψέ τα!

Κι' έκλαψε, με τó κεφάλι κρυμμένο.

νο στις γούφτες των χειρών.

—Τι να κάνω; Που να ψάξω; Που να τις ξαναβρώ;

—Μη λαμβάνετε αυτή τη φροντίδα. 'Εχω είδοποιήσει όλες τις άρχές...

—Ποιές άρχές; Ποιους είδοποιήσατε;

—Την άστυνομία.

Η Σαρλόττα άνασκήρτησε. Θυμήθηκε τη μέρα που την είχαν συλλάβει...

—'Ετσι, λοιπόν;... Τα κοριτσάκια της θά επέστρεψαν με συνοδεία χωροφυλάκων;

—Δέν έχουμε άλλο μέσον, καλή μου κυρία.

—Θεέ μου! 'Ας είναι... Προσπαθήστε μονάχα να πετύχουν οι προσπάθειές σας... 'Αρκεί να τις ξαναβρώ.

—'Ελάτε πάλι αύριο πρωί.

—Ναί... ναί... αύριο πρωί... Θά κοιμηθώ σ' ένα πανδοχείο του χωριού.

—'Εχετε χρήματα;

—'Εχω... 'Εχω τους μισθούς μου από τη δουλειά που έκανα μέσα στη φυλακή... Θά προτιμούσα, όμως, να έμεινα έδω, να περάσω τη νύχτα σ' ένα πάγκο... 'Ετσι, άν έλθουν τη νύχτα... Θά τó μάθω άμέσως...

—Αυτό είναι άδύνατον.

—Τότε, δέν πειράζει. Θά διηυκτερεύσω στο πανδοχείο.

Βγήκε με βήμα που έτρεμε και τράβηξε για τó γάνι.

Δέν κοιμήθηκε καθόλου αυτή τη νύχτα... Ούτε σκέφθηκε μάλιστα να πάση στο κρεβάτι... Καθισμένη στο άνοιχτό παράθυρο, κτύπαζε έξω, άκούοντας τόν παραμικρό κρότο, με- μάτια έλπίδα να δει τους γω-ροφύλακες να ξαναφέρουν τα παιδιά της...

—'Ω! Πόσο θά τους εύλογοüse τους χωροφύλακες αυτούς!

—'Αλλ' ή νύχτα πέρασε, χωρίς να της φέρη αυτή τη χαρά.

Τό πρωί παρουσιάσθηκε πάλι στην πόρτα τού όρφανοτροφείου. Της είπαν ότι δέν είχαν άκόμη καμμίαν είδηση από τα κοριτσάκια της, άλλ' ότι ήλπιζαν να ξαναγυρίσουν γρήγορα, γιατί δέν είχαν μαζί τους καθόλου λεφτά.

—'Εξ άλλου, τó γεγονός ότι φορούσαν τις ποδιές του όρφανοτροφείου, θά υποβοηθούσε τους χωροφύλακες στις προσπάθειές των προς άνεύρεσίν των.

—'Αλλ' ή Σαρλόττα δέν ήθελε να πιστέψη στις έλπίδες που της έδιναν. Και είχε δίκιο να μη πιστεύη, γιατί πέρασαν όκτώ μέρες, χωρίς τα κοριτσάκια της ν' άνευρεθούν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Και πάλιν ο Γκωνίς

Ο δόκτωρ Μαρινιάν είχε φύγει από τó πρωί για να έπισκεφθή τους άρρώστους του, όχι μόνον του Τούρ, αλλά και των περιγύρων.

Δέν έπρόκειτο να έπιστρέψη τó μεσημέρι.

Από τη μέρα της έμφανίσεως της Σαρλόττας στην πόρτα του όρφανοτροφείου, ο Μαρινιάν είχε περάσει νύχτες έφιαλτικές, που δέν είχαν διαφύγει της προσοχής του γιου του Γκωτιέ.

—'Αλλ' ο Γκωτιέ, σιωπούσε και άπέφευγε να κάνη την παραμικρή έρώτηση στον πατέρα του. Θά έλεγε κανείς ότι πατέρας και γιους είχαν συμφωνήσει να μη ξαναμιλήσουν για τó ζήτημα της Μπεκρούς.

—'Αφού δέν μιλάει, αυτό σημαίνει ότι έχει διαρκώς αυτό τó νού του», έλεγε ο Μαρινιάν.

Και τα μάτια του έκτύταζαν με άγωνία τó άπαθές και άδιαπέραστο πρόσωπο του Γκωτιέ...

Για τρίτη φορά αυτή τη μέρα, έπωφελούμενος της άπουσίας του πατέρα του, ο Γκωτιέ έβγαλε από τó συρτάρι του τις παλιές έφημερίδες που έγραφαν για την υπόθεση της Σαρλόττας και άρχισε να τις ξαναδιαβάζη. Είχε την ιδέα ότι μέσα σ' όλη αυτή την υπόθεση ύπηρεχε κάποιο μεγάλο μυστήριο, τó όποιον ήθελε να διαλευκάνη.

—'Εξαφνα κάποιος έχτύπησε στην πόρτα του.

—'Εμπρός!

—'Ηταν ο ύπρητης.

—Τι συμβαίνει 'Αντιούαν;

—Μια έπίσκεψις, κύριε, κάτω, στο σαλόνι.

—Για μένα ή για τόν πατέρα μου;

—Για τόν πατέρα σας... Μόλις, όμως, είπα ότι ο δόκτωρ Μαρινιάν άπουσιάζει, ο έπισκεπτής άπήντησε ότι θά έβλεπε πολύ εύχαρίστως και σας.

—'Είναι άρρωστος πολύ;

—Δέν φαίνεται καθόλου για άρρωστος.

—Καλά, κατεβαίνω.

—'Εβαλε πάλι τις έφημερίδες στο

συρτάρι, τις κλείδωσε και κατέβηκε στο σαλόνι, όπου τον περίμενε ένας άγνωστος σαραντάρης, με πρόσωπο γελαστό, με μάτια έξυπνα, ντυμένος σαν εργάτης νοικοκυρεμένος.

—Είμαι ο Γκονίς, είπε άπλοικά κι έδωκε το χέρι του στον Γκωτιέ.

—Ο τελευταίος τούδειξε μία καρέ-κλα και είπε:

—?Ω! Είθε ο Γκονίς..

—Ναί... Έχετε ακούσει το όνομά μου;

—Όχι, ποτέ. Είναι η πρώτη φορά που το ακούω.

—Μά δεν είναι δυνατόν... Είθε πράγματι ο γιός του δόκτορος Μαρινιάν;

—Μάλιστα.

—Ωστε ο πατέρας σας δεν σας διηγήθηκε την περιπέτεια που μου συνέβη πρό δώδεκα ετών;

—Όχι... Δεν θυμάμαι...

—Φαίνεται ότι ο πατέρας σας υπήρξε πολύ περισσότερο λεπτός από ό,τι τον φανταζόμουν.

—Εξηγήητε, σας παρακαλώ, κύριε, είπε ο Γκωτιέ.

—Κύριε, όφειλω στον πατέρα σας κάτι περισσότερο από τη ζωή μου... Βρισκόμουν στο χείλος της καταστροφής... Μ' εμπόδιζε να πάσω... Μου έδωκε το χέρι του... Μου έδωκε το πορτοφόλι του... Και ξανάγινε τίμιος... Κι' από τη μέρα που είχα την καλή τύχη να τον συναντήσω, όλα μου πήγαν καλά... όλα...

—Δεν με ξαφνιάζει ν' ακούω ότι ο πατέρας μου έκανε μία καλή πράξη...

—Φυσικά! Τον ξέρετε καλά τον πατέρα σας... Έχω την ιδέα, όμως, ότι θα με νομίση αγάριστον... Άλλά δεν είμαι... Πάντοτε τον είχα στο νου μου και σκόπευα, μόλις μου δινόταν ευκαιρία να του δώσω νέα μου... Κατά το διάστημα των δώδεκα αυτών ετών, δούλεψα σκληρά... Έκανα κλειδαράς στη Νάντη, στο Ντόρ, στο Άνζερ... Τελευταίως, εγκατεστάθη στο Τούρ, με τη γυναίκα μου... Γιατί παντρεύθηκα εν τω μεταξύ... Και σε λίγον καιρό περιμένα να μου χαρίση ένα παιδί... Και γι' αυτό άκριβώς ήλθα να δώ τον δόκτορα Μαρινιάν... Ήθελα να τον παρακαλέσω να ξεγεννήση τη γυναίκα μου και να γίνη ο νουός του παιδιού μου.

—Θά του διαβιβάσω την επιθυμία σας.

—Ευχαριστώ, ευχαριστώ... Και μόλις του μιλήσετε, θά σας διηγηθή πως γνωριστήκαμε.

Και προσέθεσε γελώντας:

—Εγώ που με βλέπετε, είμαι ένας παλιός διαρρήκτης!

—Ο Γκωτιέ ανέπηδησε:

—Ο Γκονίς έξακολουθούσε να γελά.

—Άλλθθεια, σάς λέγω. Δεν ψεύδομαι... Ο πατέρας σας θά σας πη... Περνάτε καμιά φορά από την όδον Καρνέιγ;

—Πολύ σπάνια. Γιατί;

—'Αν περνάτε, θά παρατηρήσετε ίσως ξ-

να μικρό κομψό μαγαζάκι με διαορη βιτρίνα, γεμάτη διάφορες κλειδαριές τέχνης.

—Τό έχω δη αυτό τό μαγαζάκι.

—Τό είδατε; Είναι δικό μου. 'Αν ξαναπεράσετε και διαβάσετε την επιγραφή, θά δήτε τό όνομά μου: «Γκονίς. Κλειδαριές τέχνης». Θά ευχαριστηθώ πολύ αν έλθετε καμιά μέρα, να γνωρίσετε και τη γυναίκα μου.

Και χαιρετών μ' ένα χαμόγελο, προσέθεσε:

—'Αλλά δεν θέλω να σας άπασχολήσω περισσότερο... Θά τά πητε, λοιπόν, στον πατέρα σας, έτσι;

—Βεβαίως!

—Και θά του δώσετε τη διεύθυνσή μου;

—Σας τό ύπόσχομαι.

—Και θά του πητε για τό παιδί;

—'Ο πατέρας μου θά έλθη να σας δη.

—?Ω! Τό πράγμα δεν βιάζει... Έχουμε ακόμα ένα μήνα μπροστά μας... Θά ξαναπεράσω... 'Αν δήτε, όμως, ότι ο πατέρας σας δεν με θυμάται, πέστε του αυτά μόνον τά λόγια: Γκονίς... 'Ο διαρρήκτης του σπιτιού με τούς κισσούς... 'Ο φτωχός άλήτης που λίγο έλειψε να πάθη από άσφυξία λόγω της γειτονικής άσβεσταρίας... Θά με θυμηθή άμέσως.

Και β'ηκε, αφήνοντας τον Γκωτιέ βυθισμένον σε σκέψεις.

«'Ο Γκονίς!» ψιθύρισε ο Γκωτιέ, συλλογισμένος. «'Ο διαρρήκτης του σπιτιού με τούς κισσούς... Πού παρά λίγο να πνιγθ' από άσφυξία κοντά στο άσβεστάδικο!» Τι ήθελαν να πουν όλα αυτά;

Τίποτε εκ πρώτης όψεως, που θά μπορούσε να μειώση τον σεβασμό του Γκωτιέ προς τον πατέρα του. 'Αντιθέτως, ο Μαρινιάν είχε διαπράξει μία καλή πράξη, την όποιαν είχε άποκρύψει έπιμελώς.

—Όταν ο δόκτωρ επέστρεψε, ο γιός του τού άνήγγειλε την έπίσκεψη τού κλειδαρά. Και γελώντας προσέθεσε:

—Ποιός είναι, λοιπόν, ο καλλιτέχνης αυτός της κλειθροποιίας; Τόν θυμάσαι;

—Στό άκουσμα τού όνόματος αυτού, ο δόκτωρ Μαρινιάν έδειξε μία πα-

ράξενη ταραχή. Και ο Γκωτιέ, έξακολουθών να γελά και πιστευόντας ότι ο πατέρας του δεν θυμόταν, έσπευσε να προσέθει:

—'Ο διαρρήκτης τού σπιτιού με τούς κισσούς! Με παρεκάλεσε ιδιαίτέρως να σου πώ αυτή τη λεπτομέρεια, για να τόν θυμηθής πιο εύκολα.

—Ναί... ναί... θυμάμαι... 'Ο Γκονίς... ναί... Τι ήθελε;

—Νά σ' ευχαριστήση, να σου πη ότι σ' ευγνωμονεί πάντοτε για όσα έκανες προς χάριν του... Φαίνεται ότι τόν εμπόδισες να γίνη κακοποιός.

—Ναί.

—Δεν μου διηγήθηκες ποτέ αυτή την ιστορία!

—Πρός τί; Δεν είχε κανένα ενδιαφέρον για σένα.

—Συγγνώμη... Πάν ό,τι μου δείχνει την καλωσύνη και τη γενναιοδωρία της καρδιάς σου δεν μπορεί να μ' άφιση άδιάφορον. 'Αντιθέτως μεγαλώνει τη στοργή που τρέφω προς έσένα...

—'Ο Μαρινιάν απέστρεψε τό βλέμμα του.

—'Υστερα από λίγες στιγμές, ξαναρώτησε:

—'Ωστε ο Γκονίς αυτός ξανάγινε τίμιος άνθρωπος;

—Ναί, έτσι φαίνεται... Και μάλιστα έχει κάνει και λεπτά.

—Πού μένει;

—Πολύ κοντά μας... Στήν όδον Καρνέιγ...

—Είναι περαστικός από τό Τούρ; Θά μείνη μέρες;

—Θά μείνη για πάντα. Έχει εγκατασταθή έδω κι' άνοιξε ένα μικρό κατάστημα.

—'Ο Μαρινιάν έσκούπισε τό κάθιστρο μέτωπό του. 'Η παρουσία τού Γκονίς τόσο κοντά στο σπίτι του, θά ήταν ένας συνεχής κίνδυνος.

—Τόσο τό καλλιτερο! Είπε με σβυσμένη φωνή... Νομίζω ότι ο άνθρωπος αυτός πρέπει να μου άναψή μία λαμπάδα... Γιατί, έντελώς μεταξύ μας χωρίς την έγκαρπη παρέμβαση μου, ο Γκονίς θά σάπιζε σήμερα στό κάτεργα.

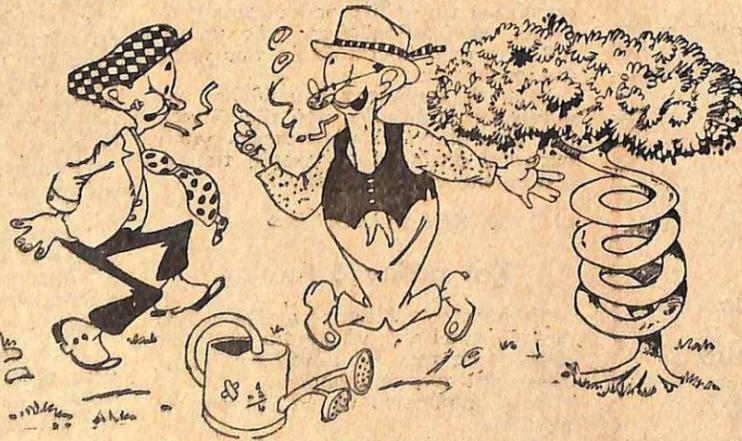
—'Ελα, πατέρα, διηγήσου μου αυτή την ιστορία... Γιατί είσαι τόσο διακριτικός και μετριόφρων;

—Μά δεν είναι και τόσο σπουδαίο, όσο τό φαντάζεσαι, είπε ο Μαρινιάν, προσπαθώντας να πάρη άδιάφορο ύφος. Ένα βράδυ κατέλαβα τόν Γκονίς επ' αυτοφώρω, την ώρα που παρεβίαζε την πόρτα τού σπιτιού με τούς κισσούς... Τόν εμπόδισα να γίνη κακοήργος... Τού έδωσα τό πορτοφόλι μου... Μου ύποσχέθηκε να ξαναγίνη τίμιος... Έκτοτε, δεν ξανάκουσα πιά να γίνεται λόγος για τδνομά του... 'Από σένα τώρα μαθαίνω ότι έκράτησε την ύπόσχεσή του.

—Πρέπει επίσης να σου διαβιβάσω μία παράκληση εκ μέρους του.

(Συνέχεια στο προσεχές)

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

— Είναι ίσως ολιγώτερο μεγαλο προεπές από ένα ίσιο δέντρο, είναι όμως περισσότερο πρακτικό: Δεν έχει ανάγκη από σκάλα για να κόψης τά φρούτα...

Ο ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΗΣ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΙΝΑΤΙ

Ο σιδερένιος άνεμοδείκτης, που έχει χαραγμένη στο κέντρο μία κουκουβάγια, γυρίζει και ξαναγυρίζει σε κάθε φύσημα τού άνέμου στη στέγη της βίλλας που είναι χτισμένη πάνω στη βραχώδη ακτή και νομίζει κανείς πως χαιρετά τόν έρχομό τού Σέργιου με μία κραυγή χαρούμενη, αλλά συγχρόνως και λίγο σκωπτική.

Αυτός, που τόν πειράζει κάθε δυσαρμονικός ήχος, ύψώνει τα γαλανά μυωπικά μάτια του, που τα πλαισιώνουν στρογγυλά ματογυάλια και ρίχνει εκεί άπάνω μία ματιά, γεμάτη θυμό, κλείνοντας συγχρόνως τήν πόρτα τού αυτοκινήτου του.

«Καταραμένη άνεμοδόουρα! Κι' αυτή έπίσης στριφογυρνάει έδω και κεί, χωρίς να κουράζεται, χωρίς να σταματά, χωρίς λόγο. Κι' αυτή επίσης κάνει την τρελή πάνω σ' αυτό τόν ψευτοπόρο και γυρίζει εκατό φορές στό λεπτό, με μόνη τήν ευχαρίστηση να στριφογυρίζη και να ξετρολαινή τόν κόσμο, όπως κι' ή άλλη εκείνη κουκουβάγια, που κάθεται έδω μέσα!»

Η «κουκουβάγια» αυτή είναι ή δεσποινίς 'Αδριάνα, ή ώραία κόρη τού ιδιοκτήτου της βίλλας, ή αδελφή τού Ριχάρδου, που είναι στενός φίλος τού Σέργιου. 'Ο τελευταίος έρχεται κάθε Σάββατο βράδυ να περάση με τό φίλο του και να τόν βοηθήσει στις μελέτες του, για τις εξετάσεις τού φθινοπώρου. 'Ατήν πραγματικότητα όμως, δεν έρχεται για τόν Ριχάρδο, αλλά για να μπορή να θαυμάζη δυό ή τρείς φορές κάθε έβδομάδα τό θελκτικό πρόσωπο της 'Αδριάνας, που φορώντας ένα ώραίο κοστούμι μπάνιου, πέφτει στη θάλασσα σαν θεϊκή σειρήνα και σαν έμπειρη κολυμβήτρια πέφτει από τά ψηλά βράχια.

—'Ο Σέργιος κολυμπά πολύ άσκημα. Ίσως από τήν υπερευαισθησία του, σαν μουσικός και σαν ποιητής, που τόν κάνει να αισθάνεται άπέχθεια για όλα τά σπόρ. Ένώ δε αγαπά τρελλά τήν ώραία 'Αδριάνα αισθάνεται συγχρόνως μίσος γι' αυτήν, που δεν φοβάται τά κύματα, που δεν φοβάτε τούς κινδύνους, που δεν φοβάται τούς ανθρώπους.

Η 'Αδριάνα είναι τό σημερινό κορίτσι. Λογική, που θαυμάζει τούς καθαρίους συλλογισμούς της, μα που άγνοεί τήν έκταση των άνείρων και γελά με τούς διαφόρους νέους, που είναι έρωτευμένοι μαζί της. Κι' αυτό είναι κάμποσοι στη μικρή πλάζ, που περνάνε τό καλοκαίρι τους. Κι' ενώ ξέρουν πως τούς περιγελά, όλοι τήν θαυμάζουν, όλοι τήν αγαπούνε, όλοι τήν λατρεύουνε σαν τή νεαρά θεότητα τού τόπου.

—'Ο Σέργιος μόλις έφθασε τρέχει στην ακτή και βλέπει τό φίλο του να κολυμπά και να τόν χαιρετά, κάνοντάς του χειρονομίες με τό ένα χέρι, βγαλμένο έξω από τό νερό. 'Η όργη του κατευνάζεται τότε και δεν τού μένει στις φλέβες του παρά ο άνεκπλήρωτος πόθος, που για τόν λόγον αυτόν είναι και γλυκύτερος. Τήν στιγμή εκείνη ή θελκτική θεά τού άνήκσει πέρα και πέρα.

—'Η «κουκουβάγια» αυτή είναι ή ώραία κόρη τού ιδιοκτήτου...

με τήν έμπειρία ενός ναυτικού. Κομψός, ώραίος, με τά μαλλιά πεταγμένα στον άνεμο, τραβάει κοντά στην 'Αδριάνα. Τήν χαιρετά με λεπτότητα. Σταματά τήν βάρκα του και τής δίνει τό χέρι για ν' ανέβη. Κι' έπειτα τραβούν μαζί. 'Ο δυστυχισμένος ο Σέργιος πάει να σκάση από τό κακό του. Δεν μπορεί ν' άνθείξη σ' αυτό τό θέαμα. Τόν πνίγει ή ζήλεια. Βγαίνει άμέσως από τό νερό και τραβάει στη βίλλα, όπου τόν φιλοξενούν.

—'Ανεβαίνει στο δωμάτιο που βρίσκεται στο τελευταίο πάτωμα, αντίκρου άκριβώς από τόν άνεμοδείκτη. Κι' ο άνεμοδείκτης με τήν κουκουβάγια, ζωγραφισμένη στο κέντρο στριφογυρίζει κι' ένφ' αυτός λυσσάει από τήν ζήλεια, έκείνος άπαντά με τό εύθυμο σκώμμα του. Κι' ο Σέργιος φωνάζει:

—Κατηραμένη άνεμοδόουρα, άδιάντροπη σαν κι' αυτή, κουκουβάγια μισητή, όπως έκείνη.

Βρίζοντας αυτό τό φλύαρο άψυχο όργανο, νόμιζε πως έβριζε τό αγαπημένο πρόσωπο, τήν 'Αδριάνα, που έθεωρούσε σύμβολο της τήν άνεμοδόουρα.

Τήν ήμέρα έκείνη ένοιωθε τέτοιο θυμό για όλους τούς ανθρώπους, για όλα τά αντικείμενα, για όλον τόν κόσμο, που δεν ήθελε να δη κανένα. Έπεσε στο κρεβάτι του και δεν σηκώθηκε ούτε τήν ώρα τού φαγητού.

—'Ο Ριχάρδος, που ήταν ένας ήρεμος και αγαθώτατος νέος, ανέβηκε στο δωμάτιό του και τόν φώναζε να κατέβη να φάνε.

—Δεν είμαι σε θέση να κατέβω, Ριχάρδε, τού άπήνητσε. Σε παρακαλώ να με συγχωρήσης. Έχω μία τρομερή ήμικρανία. Με πειράζει πολύ ο ήλιος στην πλάζ. Προτιμώ να κοιμηθώ. Ίσως μου περάσει.

—Καλά, κάνε όπως ξέρεις.

—'Ο Σέργιος κοιμήθηκε όλο τό άπόγευμα. Έκανε άλλωστε τρομερή ζέση και δεν φουσουσε κανένα άεράκι. Έτσι κι' ο άνεμοδείκτης για πρώτη φορά καθότανε ήτυχος, σαν να σεβάστηκε επί τέλους τόν πόνο τού δυστυχισμένου νέου και τόν αφήκε να κοιμηθή.

Κατά τό άπόγευμα σηκώθηκε. Ήταν τώρα πολύ πιο ήσυχος κι' είχε κατευνασθή ο πρωίνος θυμός του.

Τήν ώρα τού φαγητού κατέβηκε από τό δωμάτιο, τού έγινε δε θερματάτη ύποδοχή. —Όταν τόν είδε ή 'Αδριάνα φώναξε:

—'Επί τέλους! 'Ο λιποτάκτης γυρίζει. Η ήμέρα μας φάνηκε δίχως έσας άτελείωτη. Είθε ένας αξιόγαπητος νέος, μόνο που είσθε εύερέθιστος σαν μαϊμού.

—'Η 'Αδριάνα τόν φώναζε να καθήση κοντά της και άρχισε να τόν βάζη μπρος με τόν χαριτωμένο έκείνο τρόπο, που τόν σαγηνεύει. 'Ο Σέργιος τώρα κρέμεται από τό στόμα της. Τήν λατρεύει παθητικά, παράφορα, και μετά τόν χαφέ κάθεται στο

πιάνο και αισθάνεται την εύτυχία να εκφράζει τον έρωτά του με τις πιο λεπτές κλασικές αρμονίες.

Κατά τα μεσάνυχτα όμως ακούστηκαν πατήματα στα χαλίκια του κήπου.

—Ποιος να είναι τυχόντες;
—'Η 'Αδριάντα καταβαίνει στον κήπο και γυρίζει: άκουμπισμένη στο χέρι του 'Αλφιο Ντέβιτις.

—Περνούσα μπρός απ' τη βίλλα, πηγαίνοντας στο ξενοδοχείο μου. Είδα φως και άνοιξα να σάς ευχθώ καλή νύχτα. 'Αλλά φεύγω άμέσως. Δεν θέλω να σάς ενοχλήσω την ακατάλληλη αυτή ώρα.

—Ολοι εν τούτοις δέχονται την άφιξη του με χαρά και τον παρακαλούν να καθήσει. 'Ο μόνος που σιωπά και κρατεί μια αδιάφορη ψυχρότητα είναι ο Σέργιος. 'Εξακολουθεί μάλιστα να κάθεται στο πιάνο και να παίζει. 'Αχ, αυτή η άπροσδόκητη επίσκεψη των άνεστώντων πάλι. Κι' ήταν τόσο καλά! 'Εκείνη καθισμένη πλάι του του μιλούσε γεμάτη γλύκα, για ζητήματα αισθηματικά. Και την ώρα, που παίζει ενα προλούδιο του Μπάχ ρωτάει τον έαυτό του γεμάτος ζήλεια: «Μά τέλος πάντων ποιόν προτιμά από τους δύο μας; 'Αγαπᾷ εμένα; 'Η αγαπᾷ τὸν ἄλλον;»

—'Υστερα από μισή ώρα ο αντίπαλος φεύγει. Σηκώνεται κι' αυτός κι' ανεβαίνει στο δωμάτιό του. 'Οπως το πρωί γυρίζει πάλι γεμάτος θλίψη, γεμάτος πόνος, γεμάτος ζήλεια και μίσος. 'Εν τῷ μεταξύ ἔχει σηκωθεί ένας τρομερός θαλασσινός άνεμος και ο άνεμοδείκτης με την σαρκαστική φωνή του κάνει ένα δαιμονιώδη θόρυβο.

—Καταραμένε άνεμοδείκτη. Πότε θα σωπάσης επί τέλους; Πότε θα πάψης να με βασανίζης;

'Αλλ' εκείνος δεν σωπαίνει. Φωνάζει μάλιστα τώρα ακόμη πιο δυνατά και ο θόρυβος που κάνει ανακατώνεται με τις βροντές. Τώρα ασπράττει και βρέχει δυνατά.

—'Ο Σέργιος είναι έξω φρενῶν. Κοντεύει να τρελλαθῆ. Πιστεύει άπάνω, βγαίνει στη στέγη κι' αρπάζει τὸν άνεμοδείκτη με τὰ δύο του χέρια, τὸν ξεριζώνει και τὸν πετά στον κήπο. 'Ετσι κατορθώνει τέλος να κοιμηθῆ.

Ευπᾷ ἀργά τὴν ἄλλη μέρα. 'Οταν καταβαίνει στην βεράντα δεν βρίσκει κανένα. Τὸν περιμένει μόνη ἡ ὑπηρετρία, και τοῦ σερβίρει τὸ πρωινό του.

—Πού είναι ἡ δεσποινίς και ὁ Ριχάρδος;

—Προποιοῦνται τὸν κ. Ντέβιτις. Χτές βράδυ, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ δῶ, τὸν ἔπιασε ἡ βροχή και πήγε και στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο. 'Εκείνη ὅμως τὴν ὥρα ὁ ἄερας ἔριξε τὸν άνεμοδείκτη και τοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι.

—'Επαθε σοβαρά, κινδυνεύει;

—'Α, ἔχι. Μά ἔτρεξε πολὺ αἷμα. 'Η καυμένη ἡ δεσποινίς ἄμα τύμαθε ἔτρεξε σὰν τρελλή, ἀέννοεῖται δά...

—Γιατί ἐννοεῖται;

—Δὲν καταλαβαίνεται, ὁ κ. Ντέβιτις ἦταν τὸ πιὸ συμπαθητικὸ ἀπὸ τὰ φλέρτ τῆς δεσποινίδος. Τώρα με τὴν ἀρρώστεια του και με τὴν περιποίησή του θὰ συνδεθῆ ἀκόμη περισσότερο κι' ὡς πὸν νὰ γίνῃ καλὰ θάγουμε και τ' ἀρραβωνιάσματα.

—'Ο Σέργιος κυττάζει γύρω. 'Ολα είναι σιωπηλά. 'Ο άνεμοδείκτης δὲν τὸν ενοχλεῖ πιά με τὸς τριγμούς του, μά τώρα τρίχουν τὰ δόντια του.

ΑΜΑΛΙΑ ΓΟΥΛΙΕΑΜΙΝΕΤΙ

Σοφὰ λόγια

—Τὸ σπῖτι δὲν στέκεται και δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνονα με τὸ παράδειγμα τῆς ἀγάπης και τῆς ὁμοιοῖας τῶν γονέων. (Φραν—Νοαίν)

—Γιὰ νὰ εἰσθε εὐχάριστοι στοὺς ἄλλους, πρέπει νὰ τοὺς μιλάτε περισσότερο γι' αὐτὰ πὸν ἀγαποῦν και γι' αὐτὰ πὸν τοὺς συγκινοῦν, παρὰ γι' αὐτὰ πὸν σὰς ἐνδιαφέρουν. Και πρὸ παντός, μὴν ἰσχυρισθῆτε ποτὲ μπροστὰ τους, πὸς ἔχετε περισσότερο δίκιο ἀπὸ αὐτούς.

(Δὰ Ροσφουκά)

—'Η ἐγκαρτέρησις είναι τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ θάρος.

(Γκιουστάβ Ντρεζ)

—'Οι συνήθειες είναι οἱ μεγαλειότεροι δυνάστες μας.

(Κα ντε Ζιραρντέν)

—'Η εὐτυχία είναι ὅπως ὁ μηχανισμός τοῦ ὥρολογιοῦ. 'Οσο πιὸ πολὺπλοκη είναι, τόσο πιὸ γρήγορα χαλά.

(Μίλτων)

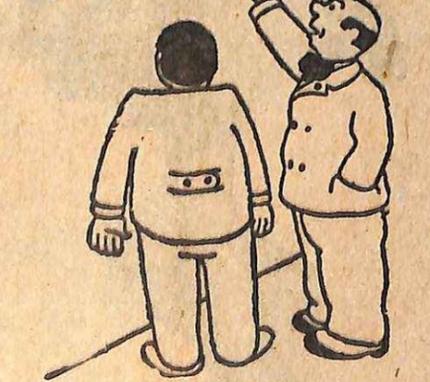
—Εὐτυχισμένοι ἐκείνοι πὸν ἐπιθυμοῦν κάτι, ἀλλὰ ξέρουν και νὰ περιμένουν. 'Η εὐτυχία πὸν τὴν περιμένει κανεὶς πολὺν καιρὸ, είναι πολὺ μεγαλιότερη ἀπὸ ἐκείνην πὸν τοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν μιά μερὲς στην ἄλλη.

(Σίλλερ)

—Χάνει κανεὶς πολὺν καιρὸ ὅταν θελήσῃ νὰ πάγῃ πολὺ γρήγορα.

(Ρωσικὴ παροιμία)

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ

—Εἶναι ὁ παππούς μου
—Τί μου λέτε! Φαίνεται πολὺ πιὸ νέος ἀπὸ σᾶς.

Ἔξυπνα 50%

—Μοῦδωσε ἓνα σκαμπῖλι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ περάσῃ ἔτσι...
—Πραγματικὰ, θὰ χρειασθῶ νὰ βάλῃς νατάπλασμα.

—

—'Η φλυαρία είναι ζημία, μικρὸ μόνον...
—'Εμένα ὁ πατέρας μου κερδίζει ἀπ' αὐτή.
—Πῶς αὐτό!
—Εἶναι ἀσπῆκερ» στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμῆ!

—

—Ὁέλω πολὺ νὰ τὴν παντρευθῶ, ἀλλὰ ἡ οἰκογένειά τῆς δὲν με θέλει.
—Και ἐκείνη;
—Μὰ ἀφοῦ είναι και αὐτὴ μέλος τῆς οἰκογενείας!...

—

—Ὁὰ ἀγαπᾷτε ἀσφαλῶς τὴν καλὴ μουσικὴ, ἀγαπητὲς κύριες...
—Μάλιστα, δεσποινίς, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Μπορεῖτε δὲ συνεχίσετε!...

—

—Γιὰ πόσο εἶσαι ἐδῶ, συνάδελφε;
—Γιὰ δύο βδομάδες.
—Και τί ἔκανες;
—Σκότωσα τὴν γυναίκα μου.
—Και θὰ σ' ἀφήσουν ἔπειτα ἀπὸ δύο βδομάδες!
—'Οχι, θὰ με κρατήσουν!

—

—'Ὡστε ἔφαγες μούσμουλα στὸ σινεμά; Δὲν πιστεύω νᾶφτυνες και τὰ κουκούτσια στὸ πάτωμα...
—'Οχι, κυριὰ τὰ πετοῦσα στὸ καπέλλο τοῦ διπλανοῦ μου.

—

—Και ἀπὸ πότε, μάστους, χρονολογεῖται ἡ ρῆξις τῶν δύο ἀντιδικῶν;
—'Απὸ δεκαπενταετίας, κ. Πρόεδρε...
—'Απὸ δεκαπενταετίας;... Και γιὰ ποιὸ λόγο;
—Γιατί τότε παντρεύτηκαν.

—

—Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς στὴ ζωὴ, πρέπει νὰ ἀρχίσης ἀπὸ κάτω και σιγά-σιγά νὰ φθάνῃς ἐπάνω.
—'Απεναντίας, ἐμένα ὁ πατέρας μου ἦταν ἐπάνω και ἐπέτυχε καταβαίνοντας πολὺ κάτω.
—Πῶς!...
—'Ηταν ἰδιοκτῆτης ἀνθρακωρυχείων.

—

—Μοῦ ζητάει νὰ τοῦ δανείσω ἓνα γιλιάρικο. Τὸν ξέρεις;
—'Ὅπως σὲ ξέρω. Μὴν τοῦ δίνῃς φράγκα!...

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΚΛΕΠΤΟΜΑΝΟΥΣ

Ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς Πῶλ Μοράν ἐγνώρισεν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου ταξιδίου του στὴν Ἄμερική, ἓναν ἀπὸ τοὺς μεγαλιότερους ψυχιάτρους τῆς Νέας Ὑόρκης.

Σὲ μιὰ συνομιλία τους, ὁ φημισμένος ἐπιστήμων ἔδωσε στὸ Γάλλο λογοτέχνη ἓνα περίεργο ἡμερολόγιο μιᾶς κλεπτομανοῦς, ἀπὸ τὸ ὅποιο ἀντιγράψαμε παρὰ κάτω τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα σημεία:

1η Νοεμβρίου

Κατέχω μιὰ μεγάλη ὀσση στὴν κοινωνία και ἡ περιουσία μου θεωρεῖται ὡς μιὰ ἀπὸ τις πιὸ σημαντικὲς τῆς πόλεώς μας. Εἶμαι προικισμένη με μιὰ δυνατὴ θέληση, πὸν μου ἐπέτρεψε ὡς σήμερα νὰ πραγματοποιήσω ἕτι ἐπιθυμῆσα στὴ ζωὴ μου, Κι' ὅμως, παρ' ὅλες τις τιμὲς και τὰ πλοῦτη, εἶμαι μιὰ κλέφτρα, μιὰ κοινὴ κλέφτρα. Φυσικὰ, είναι δύσκολο νὰ πιστέψῃ κανεὶς ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, ἰδίως γιὰ ὅσους με ξέρουν... Μιὰ κυρία τοῦ κόσμου, μιὰ κυρία με χρήματα πὸς είναι δυνατόν νὰ κλέβῃ, πρὸ παντός δέ, τί ἀνάγκη ἔχει νὰ κλέβῃ.

'Η ἀλήθεια είναι ὅτι δὲν κλέβω διαρκῶς. Πέρασαν πολλές φορές ἑβδομάδες, μῆνες, χωρὶς νὰ κλέψω. Και ξαφνικὰ τὸ ἀπαίσιο πάθος μου με κυριεύει πάλι και εἶμαι ἀπολύτως ἀνίκανη ν' ἀνισταθῶ. Τότε δὲ σκέπτομαι τίποτε ἄλλο... τίποτε.

2α Νοεμβρίου

Σήμερα γύρισα σπῖτι ὑπερήφανη γιὰ τὸν έαυτό μου. Εἶχα κλέψῃ ἀντικείμενα ἀξίας δέκα δολλαρίων. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα μου ἦσαν τελείως ἀχρηστά. Τὸ ψευτικὸ δαχτυλίδι, παραδείγματος χάριν, τί νὰ τὸ κάμω, ἀφοῦ ἔχω τόσα ἀληθινὰ ἢ τὰ τρία πακέττα τσιγάρα, ἀφοῦ ποτὲ δὲν καπνίζω. 'Ὅταν γυρνῶ ἀπ' ἔξω, στέκομαι μπροστὰ στὸν καθρέφτη και λέω στὸν έαυτό μου: «Κύτταξε τί ὠραία πράγματα πὸν σοῦ ἔφερα. Και τὰ βγάλω ἓνα, ἓνα ἀπὸ τὴ τσάντα μου, και τὰ καμαρώνω κι' ἐκείνη τὴ στιγμή εἶμαι εὐτυχῆς.

Συνήθως κλέβω μικρὰ ἀντικείμενα γιὰ νὰ τὰ κρύβω με μεγαλιότερη εὐκολία μέσα στὸ χέρι μου ἢ τὸ μαντῆλι μου. Σήμερα ἐξαιρετικῶς ἔκλεψα μιὰ θαυμασιὰ μεταξωτὴ νυχτικιά. Εἶναι ἀλήθεια πὸς διέτρεξα μεγάλο κίνδυνο νὰ συλληθῶ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα ν' ἀνισταθῶ στὸν πειρασμό.

4η Νοεμβρίου

'Αρχίζω νὰ ἔχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴς λωποδυτικὲς μου ἱκανότητες, κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὸν ἔκλεψα τὸ κουτί με τὴ μεταξωτὴ νυχτικιά ἐπιχειρῶ και κλέβω πιὸ ὀγκώδη ἀντικείμενα.

9η Νοεμβρίου

Σήμερα τὸ πρωί μ' ἐκυρίευσαν ἀπότομα τύψεις. Τὸ πάθος μου με ἔγκατέλειψε στὴ στιγμή και δυνατοὶ λυγμοὶ συνετέραζαν τὸ κορμί μου ἐπὶ ὄρος ὀλέκθηρες. Κατὰ τὸ μεσημέρι μὸς φάνηκε πὸς ἔχω περσετῶ. Τὸ μέτωπό μου ἔκαιγε. Παίρνω νὰ βάλω

τὸ θερμόμετρο. Μοῦ πέφτει ὅμως ἀπὸ τὰ χέρια και σπᾶνει. Βάζω βιαστικὰ τὸ καπέλλο μου και βγαίνω ἔξω γιὰ ν' ἀγοράσω ἓνα καινούργιο. Σὲ λίγο γύρισα στὸ σπῖτι μου μ' ἓνα κλεμμένο θερμόμετρο στὴ τσάντα μου.

30 Νοεμβρίου

'Η ἡμέρα αὐτὴ θὰ μείνῃ παντοτεινὰ χαρακτηρισμένη στὸ μυαλό μου. Κατὰ τις δέκα τὸ πρωί μπῆκα σ' ἓνα ἀπὸ τὸ μεγαλιότερα καταστήματα τῆς Νέας Ὑόρκης. Καθὼς κύτταξα τὰ διάφορα εἶδη, τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σ' ἓνα ὠραιότατο χρωματιστὸ σάλι πὸν βρισκόταν ἐπάνω σ' ἓνα γυάλινο τραπέζι. Πλησίασα με ἀγωνία και σὲ μιὰ στιγμή πὸν ὁ ὑπάλληλος ἦταν ἀπεργολημένος με κάτι ἄλλες κυρίες, ἀρπαζα βιαστικὰ τὸ λαχταριστὸ ὕφασμα, τὸ ἔκρυψα ἀνάμεσα στὰ ἄλλα πακέττα πὸν κρατοῦσα και προχώρησα πρὸς τὴν ἔξοδο.

Πλησίασα και ἄρπαξα βιαστικὰ τὸ ὕφασμα.

Ξαφνικὰ αισθάνομαι ἓνα χέρι νὰ με τραβᾷ ἀποτόμως ἀπὸ τὸ μπράτσο. Γυρίζω και βλέπω κοντὰ μου μιὰ καλοντομένη νέα γυναίκα. Παρ' ὅλο ὅτι ὑπέθεσα στὴν ἀρχὴ πὸς θὰ ἦταν καμμιά πελάτισσα τοῦ καταστήματος, ἔχασα τὴν ψυχραιμία μου και μικρὲς σταγόνες κόρου ἰδρώτος γέμεισαν τὸ μέτωπό μου. 'Η ἀγνωστὴ ἔσχυψε και μοῦ εἶπε κάτι στ' αὐτί. 'Η ταραχὴ μου ἦταν τόση, ὡστε δὲν κατάλαβα λέξη. Τὴν ἀκούουθῃς ἐντελῶς μηχανικὰ πρὸς τὸ βάθος τῆς αἰδοῦσῃς. 'Ανοῖξε μιὰ πόρτα και μπῆκα μέσα σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο. 'Εκεῖ ἀνοῖξε τὰ πακέττα μου, βόηξε τὸ σάλι και μετὰ μοῦ ἔκανε μιὰ σωματικὴ ἐξέταση. 'Ηταν ἡ ἀστυνομικὴ τοῦ καταστήματος. 'Εγὼ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ ὑπέμεινα ὅλα χωρὶς καμμιά ἀντίσταση. Σὲ λίγο ἤρθε κι' ὁ διευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως. Μοῦ πήρε τὰ στοιχεῖα και μ' ἐρήσας. Μοῦ πήρε τὰ στοιχεῖα και μ' ἐρήσας. Μοῦ πήρε τὰ στοιχεῖα και μ' ἐρήσας. Μοῦ πήρε τὰ στοιχεῖα και μ' ἐρήσας.

—Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, προσέθεσε, ἀν ποτὲ σὰς συλλάβουν, θ' ἀποδειχθῆ εὐκολώτατα ὅτι πάσχετε, και ἀσφαλῶς θ' ἀθωωθῆτε.
Πέρασε καιρὸς και ἡ κλεπτομανὴς δὲν ξαναφάνηκε. 'Ὅποτε, ὕστερα ἀπὸ πολλές ἑβδομάδες, παρουσιάσθηξε ξαφνικὰ ἓνα ἀπόγευμα παρὸ γραφεῖο του, και με χαρὰ τοῦ ἔκανε τὴν ἐξῆς περίεργη δήλωσι:
—'Επᾶσα νὰ κλέβω, τοῦ εἶπε θριαμβευτικὰ. 'Απὸ τὴν ἡμέρα πὸν ποτὲ με συλλάβουν, ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον μου χάθηκε τελειωτικῶς.
'Ὅταν τελείωσαν οἱ τυραννικὲς αὐτὰς διατυπώσεις, ὁ προϊστάμενος με κύτταξε

X. X. X.

260N

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

Εφθασαν, έτσι, επί τόπου, την ώρα ακριβώς που ριχνότανε της Νόρας ο άνθρωπος με την κουκούλα για να την πνίξει. Άρχισαν να χτυπούν την πόρτα και να φωνάζουν, αλλά καμιά απάντηση από μέσα.

—Νόρα! φώναζε ο Χάρβεϊ εκτός εαυτού.

—Χάρβεϊ, εδώ!... φώναζε από μέσα η νέα.

Ο Γκράχαμ και οι αστυνομικοί έπεσαν μ' όλη τη δύναμή τους επάνω στην πόρτα και την έριξαν κάτω.

Ο άνθρωπος με την κουκούλα, μπρός στον κίνδυνο που διέτρεχε να συλληφθή ή να γίνη κόκκινο από τις σφαίρες των αστυνομικών, άφησε την Νόρα και έστράφη απότομα. Πίσω του ήταν ένα κλειστό παράθυρο. Με μια γροθιά ο κακοεργός έθρουμάτισε το τζάμι και ώρμησε από το άνοιγμα έξω. Οι αστυνομικοί με τον Γκράχαμ επί κεφαλής τον κατέδιωξαν. Άλλα η ιδέα του κινδύνου έδωσε στον άλλον φτερά. Έτρεξε σαν δαιμονισμένος, δρασκελίζε λάκκους, σωρούς πετρών, περνούσε χαντάκια και στο τέλος κατόρθωσε να κερδίση έδαφος και να χαθή πίσω από μια στροφή του δρόμου! Οι φίλοι μας θα έβλεπαν ασφαλώς τα ίχνη του, αν εκείνη την ώρα δεν συνέβαινε κάτι το καταπληκτικό άποστον:

μπροστά τους ανεφανίσθη ξαφνικά ο Χάινες. Ο Γκράχαμ έμεινε κατάπληκτος. Πώς κατόρθωσε να ξεφύγη αυτός και να βρεθί εκεί; Έν τούτοις, όλοι ώρμησαν τώρα εις καταδίωξίν του. Ο Χάινες άρχισε να τρέχει σαν τρελλός και στο τέλος χώθηκε μέσα σ' ένα σπίτι. Ο Γκράχαμ και οι σύντροφοί του έβλεπαν ύστερ' από λίγο κι' αυτοί στο ίδιο σπίτι, όπου ήλπιζαν ότι θα εύρισκαν και τον άνθρωπο με την κουκούλα, αλλά δεν βρέθηκαν εκεί παρά τον Χάινες ήμισθαν, ξαπλωμένο γάμω με μια πληγή από σίδερο στον κρόταφο. Το αίμα έτρεχε άφρονο από την πληγή αυτή...

—Πού είναι ο άνθρωπος με την κουκούλα! φώναζε ο Γκράχαμ.

—Έφυγε, μουρμούρισε ο Χάινες, αφού πρώτα με χτύπησε για να με σκοτώσει και να μ'ήν τον μαρτυρήσω.

—Ποιός είναι λοιπόν αυτός; έκανε ο Χάρβεϊ σκύβοντας επάνω από τον καυ-

ματία. Πές μας, γιατί ίσως σε λίγο να είναι άργά.

—Άσφαλώς, έκανε μ' ένα πένθιμο χαμόγελο ο Χάινες. Αντικαμβάνομαι και εγώ ότι βρίσκομαι στα τελευταία μου. Θα σάς πω λοιπόν, για να ελαφρώσω λίγο την ψυχή μου.

Έκείνη την ώρα φάνηκε στο κατώφλι της θύρας η Νόρα. Ο Χάινες την είδε, ανασηκώθηκε λίγο και είπε:

—Νόρα, εξαδέλφη μου, θα σου τὰ πω όλα... Άλλά πρέπει να είμαστε οί δυο μαζί...

—Χάρβεϊ, έκανε η Νόρα, μπορείτε να μ'ας αφήσετε για λίγο μόνους;

Ο Γκράχαμ πήρε τους αστυνομικούς και βγήκαν έξω από το δωμάτιο.

Γ'.

Οί άποκαλύψεις του Χάινες

Ο Χάινες αφού διηγήθηκε της Νόρας πως κατόρθωσε να δραπέτευση από τον πύργο και πως ο άνθρωπος με την κουκούλα άποπειράθηκε να τον σκοτώση μόλις βρέθηκαν μόνον μέσα στο σπιτάκι, που ήταν ένα από τα πολλά κρησφύγετά του στα μέρη εκείνα, άρχισε τις άποκαλύψεις του.

—Όταν, μέσα σ' ένα σαλόνι του πύργου, ο θεός μου, Ούίνθορπ Γώλτον, συγκέντρωσε, τότε, όλα τα μέλη της οικογενείας για να τους ανακοινώση την θέλησή του, εν σχέσει προς την διαδοχή του στην διεύθυνση του εργοστασίου, έλειπαν ένας... Ο νεότερος αδελφός του Ούίνθορπ, του Έρζα, του μακαρίτη του πατέρα μου και της Νοεμής: ο Ράν-δολφ...

—Και είναι αυτός ο άνθρωπος με την κουκούλα;

—Αυτός! Και έπρεπε να μη μάθης ποτέ, Νόρα, την ύπαρξή του. Είναι ένα τέρας, αλλά και ένας παράφορος αυτοχρόνος!... Από παιδί είχε εκδηλωθή η τρέλλα του. Ήταν μωρό άκόμη, όταν ο γιατρός της οικογενείας διαπίστωσε μια έγκεφαλική στρέβλωση... Είχε δέ από τότε περιοδικούς παροξυσμούς, κατὰ τους οποίους δεν ανεγνώριζε κανένα... Σκληρός, αιμοδιψής, άπάνθρωπος, μόλις συνεκρατείτο από το σιδερένιο χέρι του πατέρα μας... Μια μέρα είχε κακοποιήσει τόσο άγρια μια θαλαμηπόλο, που ή δυστυχισμένη πέθανε την άλλη μέρα... Μια άλλη φορά έβαλε φωτιά στο σπίτι...

Ο Χάινες σάπασε για λίγο. Η άγωνία του θανάτου είχε άρξισει να παραμορφώνη τα χαρακτηριστικά του.

Η Νόρα συγκινήθηκε. Έσκυψε και του σήκωσε το κεφάλι με το χέρι της.

—Μην παραλέσαι, φίλε μου, του είπε. Άφησε το παρελθόν.

—Πρέπει... πρέπει να σου πω, έκανε ο Χάινες με φωνή που έβγαίνει τώρα δυσκο-

λότερα. Η κατάσταση είχε καταντήσει πια άφορητος και οί δυο άδελφοί του άποφάσισαν να τον άπομακρύνουν από κοντά τους. Θα τον πάγω στην Μανίλλα, όπου έχω κάτι κτήματα, ειπε ο Ούίνθορπ. Θα τον έμπιστευθώ σ' έναν από τους ίθαγενείς ανθρώπους μου, που δεν θα τον αφήση να επιστρέψη στην Άμερική... Για να τον πείση δέ να τον ακολουθήση, του έδήλωσε, ότι παρ' όλα όσα και αν του έκανε, δεν ξεγνούσε ότι είναι αδελφός του και όπως είχε άποφασίσει να ιδρύση στην Μανίλλα ένα ύποκατάστημα του εργοστασίου του, άποφάσισε να του αναθέση την διεύθυνση, δίδοντάς του άπόλυτον έλευθερίαν ενεργείας... Η πρότασις άρεσε στον μακιακό και ο πατέρας του ανέλαβε να τον έγκραστήση αυτοπροσώπως στο ύποκατάστημα... Ύστερ' από λίγες μέρες, οί δυο άδελφοί έφθησαν στις Φιλιππίνες. Ο πατέρας σου, ώδήγησε τον άδελφό του στην συνοικία των ίθαγενών, όπου σε μια καλύβα, τους περιέμεναν δύο άνδρες. Ο ένας ήταν ο περιθώριος σ' όλες τις Φιλιππίνες για την σκληρότητά του ληστής Χοέ ο Μαλαίος, ο δεύτερος, ένας ίθαγενής, εξ ίσου άπάνθρωπος με τον πρώτο, και άφωσιμμένος ψυχή και σώμα σ' αυτόν. Οί δυο άδελφοί μπήκαν στην καλύβα. Μόλις όμως ο Ράνδολφ προχώρησε λίγο οί δυο ληστές ώρμησαν κατεπάνω του, τον έδεσαν, παρά την θηριώδη αντίστασή του και αφού, για κάθε ένδεχόμενο του έδωκαν και μια γερή μαγγουριά στο κεφάλι τον έριξαν κάτω... Ο Ούίνθορπ Γουώλτον σηκώθηκε ύστερ' απ' αυτό και έφυγε, αφήνοντας μόνο με τους δυο ληστές τον άδελφό του στο μέρος εκείνο... Πέρασαν είκοσι χρόνια από τότε... Ο Ράν-δολφ είχε ξεχασθή σχεδόν απ' όλους μας, όταν, μια μέρα, ξαφνικά, έδολοφονείτο ο πατέρας σου... Εγώ κατάλαβα άμέσως ποιός ήταν ο δολοφόνος...

Ο Χάινες διεκόπη για λίγο για ν' αναπνεύση. Για μερικές στιγμές έκλεισε τα μάτια και έπειτα με φωνή που γινόταν όλοένα πιο αδύνατη συνέχισε την αφήγησή του, που ήταν ένα είδος εξουολογήσεως έτοιμοθανάτου:

—Έκανα, τότε, το σφάλμα, τυφλωμένος από το πάθος του χρήματος και υποκινούμενος από όλους, να συμμαχήσω μαζί του. Εγώ ήμουν παιδάκι όταν ο Ράν-δολφ ύψιστοτα όσα σου ανέφερα, λοιπόν, λες και είχε τίποτε μαζί μου... Μου υποσχέθηκε την διεύθυνση του εργοστασίου, αν δεχόμουν να τον βοηθήσω στα σχέδιά του. Είχε σκοπό, όπως κατάλαβα κατόπι, να εξολοθρεύη ολόκληρη την οικογένεια, για να εκδικηθί για το κακό που του έκανε ο πατέρας σου. Δεν εξαιρούσε, όπως είδες άλλωστε, ούτε τον θεο Έρζα... Έμένα, Νόρα, σε μισούσε ιδιαίτερα, γιατί ήσουν η κόρη του θανασιωτέρου έχθρου του... Έτσι, λοιπόν, ή φιλοδοξία και το πάθος του χρημάτων, με έκαναν συνέννοχό του, ποτέ όμως, σου το όρκίζομαι, δεν τον βοήθησα ενεργώς στα κακούργημάτά του...

Τὸ Κόκκινου Πύργου

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ ΖΩ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

Ποτέ δεν σήκωσα χέρι έναντιόν κανενός... Τὸν βοηθοῦσα μόνο με τις πληροφορίες που τοῦ ἔδιναν... Ἐκείνος, εἰς ἀντάλλαγμα, μὸν ἐνεπιστεύετο τὰ σχέδιά σου, τὰ μυστικά σου. Ἐέρεις, Νόρα, πῶς κατώρθωσα νὰ κυκλοφορῆ τόσο ἐλεύθερα μέσα στὸν πύργο καὶ νὰ ἐμφανίζεσαι πάντα ἐκεῖ πὸν δὲν τὸν περιέμενε κανεὶς; Ὁ πατέρας σου εἶχε κατασκευάσει γιὰ τὴν προσωπική του ἀσφάλεια, ἕνα μυστικὸ διὰδρομο, πὸν ἄρχιζε ἀπὸ τὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο του, ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν ποῦλυθρόνα σου καθότανε καὶ πὸν κατέληγε στὴν αὐλὴ, μέσα στὸ βάθος τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἐνώχ Γουώλτον... Με τὴν μετακίνησιν μίαν πλάκα τῆς βάσεως, ἐδημιουργεῖτο ἕνα ἀνοιγμα...

—Ὁλα ἐξηγοῦνται τώρα, ψιθύρισε ἡ Νόρα...

—Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ καλλίτερα... συνέχισε ἡ Νόρα, εἶχε σχηματίσει μίαν συμμορία, ἡ ὁποία ἔκαμε διάφορες ληστείες καὶ ἀπάτες. Ἀπ' αὐτὲς ζοῦσε καὶ αὐτὲς τοῦ ἔδιναν τὰ μέσα γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδικησὴν του... Διεκόπη καὶ πάλι καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του.

—Ὁλα ἐξηγοῦνται τώρα, ψιθύρισε ἡ Νόρα...

—Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ καλλίτερα... συνέχισε ἡ Νόρα, εἶχε σχηματίσει μίαν συμμορία, ἡ ὁποία ἔκαμε διάφορες ληστείες καὶ ἀπάτες. Ἀπ' αὐτὲς ζοῦσε καὶ αὐτὲς τοῦ ἔδιναν τὰ μέσα γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδικησὴν του... Διεκόπη καὶ πάλι καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του.

—Ὁλα ἐξηγοῦνται τώρα, ψιθύρισε ἡ Νόρα...

—Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ καλλίτερα... συνέχισε ἡ Νόρα, εἶχε σχηματίσει μίαν συμμορία, ἡ ὁποία ἔκαμε διάφορες ληστείες καὶ ἀπάτες. Ἀπ' αὐτὲς ζοῦσε καὶ αὐτὲς τοῦ ἔδιναν τὰ μέσα γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδικησὴν του... Διεκόπη καὶ πάλι καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του.

—Ὁ Θεὸς νὰ σε συγχωρήσῃ, λιθύρισε ἡ Νόρα... Εγώ, Χάινες, δὲν ἔχω πιά τίποτε μαζί σου... Δεῖχθηκες βέβαια πολὺ ἐπιπόλιος, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, ἄνθρωποι εἴμαστε...

—Ὁ!... σ' εὐχαριστῶ Νόρα...

Καὶ μετὰ τελευταία προσπάθεια, ὁ έτοιμοθάνατος πήρε τὸ χέρι τῆς Νόρας καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του...

Τὰ μάτια του ἦσαν πάντα κλειστά καὶ ἡ Νόρα ἀνερίγησε στὴν ἐπαφὴ τοῦ χεριοῦ τῆς μετὰ τὰ χεῖλη τοῦ Χάινες, τὰ χεῖλη αὐτὰ ἦσαν κατάψυχρα... Λίγες στιγμὲς ἀκόμη καὶ ἔπειτα τίποτε... Ὁ Χάινες ἔγειρε τὸ κεφάλι του ἔπειτα πλάι καὶ δὲν τὸ ξανασήκωσε πιά...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Γκράχαμ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ἄλλον, ἄγνωστο κύριο. —Νόρα, εἶπε, ἔστειλα καὶ ἔφερα ἕνα γιατρό!... —Ἦ! Ἦ! ἄργά...! εἶπε ἡ Νόρα. Πῆ- θαν...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Γκράχαμ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ἄλλον, ἄγνωστο κύριο.

—Νόρα, εἶπε, ἔστειλα καὶ ἔφερα ἕνα γιατρό!...

—Ἦ! Ἦ! ἄργά...! εἶπε ἡ Νόρα. Πῆ- θαν...

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ 120N

Στὸ πεδῖον τῆς τιμῆς

Α'.

Μέσα στὴν παντικοπαγίδα

Όταν ἡ Νόρα επέστρεψε στὸν πύργο, δὲν βρῆκε πιά ἐκεῖ τὴν Νοεμή. Τοῦ κάκου τὴν ἀναζητήσε παντοῦ. Ἡ νέα εἶχε γίνεαι ἀφαντῆ. Νὰ εἶχε ἀρὰ γε συνασθασθῆ τὸ μέγεθος τῆς ἀτιμίας τῆς, καὶ κυριευμένη ἀπὸ τύψεις προτίμησε νὰ φύγῃ, ἢ ἔπεισε καὶ αὐτὴ, μετὰ τὴν στερὰ τῆς, ὅμα τοῦ ἀπεισίτου δολοφόνου; Ἡ Νόρα ἦταν έτοιμη νὰ τῆς τὰ συγχωρήσῃ ὅλα καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάζετο εὐλικρινῶς, ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία τῆς αὐτὴ ἔμεινε ἀνεκπλήρωτος. Ἡ Νοεμή δὲν βρέθηκε ποθενά.

Τώρα, ἀπέμεινε μόνον ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν κουκούλα, χωρὶς συννοχῶνος πιά γιὰ νὰ τὸν διευκολύνουν στὸ μυστὰρὸ του ἔργο, δὲν ἂν μπόρουσε πιά νὰ κινηθῆ ὅπως πρώτα.

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ εἶναι τώρα προσεκτικώτερη, γιὰτὶ ὁ κακούργος δὲν ἔπρεπε νὰ διαφύγῃ. Τώρα πιά, δὲν ἂν προσπαθοῦσε νὰ ἀμυνθῆ, ἀλλὰ ἂν ἦταν ἡ ἐπιτιμημένη. Συντηρητικὰ ὅμως, ὅπως πάντοτε, ὁ Γκράχαμ τῆς ἔλεγε:

—Μην σπεύδῃς, ἀγαπητῆ μου νὰ προσεφληστείς τὸ τέλος τοῦ κακούργου. Εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνος, καὶ ἴδιος τώρα, ὅποτε εἶναι στὰ τελευταία του. Εἶναι σὰν τὸ θηρίο στοὺς τελευταίους του σφά-

σμούς. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχουμε. Ἄς μὴ ριψοκινδυνεύουμε ἀπερίσκεπτα.

—Εἶμαι σύμφωνα, Χάρβεϊ, ἀλλὰ τί σκέπτεσαι νὰ κάμωμε;

—Πρέπει πρώτα νὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀνακαλύψουμε τὴν μυστικὴν διόδον ἀπὸ τὴν ὁποία μπαίνει στὸ μέγαρο ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν κουκούλα. Εἶναι ἀπαράιτη αὐτὸ, γιὰ νὰ εἴμαστε ἀσφαλεῖς, τοῦλάχιστον μέσα στὸ σπίτι...

—Ἔχεις δικη, Χάρβεϊ.

—Ἄς ἐξετάσουμε λιγάκι τὸ πῶγμα. Ἡ εἴσοδος τῆς μυστικῆς αὐτῆς διόδου, ὅπως μὸν ἀπεκάλυψε ὁ Χάινες, βρίσκεται στὸ βάθος τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἐνώχ Γουώλτον. Δὲν ξέρουμε ὅμως πὸν καταλήγει ἡ διόδος αὐτὴ καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ μάθουμε. Ὅταν τὸ μάθουμε, τότε θὰ εἶναι ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν κουκούλα νὰ μπαῖ νοθεγαῖν ἐλεύθερα στὸν πύργο...

—Τὸ ἀπλοῦστερο, Χάρβεϊ, εἶπεν ἡ Νόρα, ἂν ἦταν νὰ μπαίναμε στὴ μυστικὴν διόδον ἀπὸ τὴν εἴσοδον τῆς πὸν εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα. Ἐτσι θὰ βρῖσκαμε εὐκόλως πὸν καταλήγει...

—Ἀκριβῶς. Μονάχα... θὰ μὸν ἐπιτρέψῃς, Νόρα, νὰ κάμω μόνος μου τὴν μικρὴ αὐτὴ διαδρομὴ... Δὲν ξέρουμε τί ἐκπληξία μὸν ἐπιφυλλάσῃ αὐτὴ ἡ μυστικὴ διόδος. Ὅθ μείνῃς, λοιπόν, ἐσὺ ἔδω καὶ θὰ με περιμένῃς...

—Ἄς εἶναι, ἔκαμε ἡ Νόρα. Πήγαινε

καὶ ἔως ὅπου ἐπιστρέψῃς, ἐγὼ θὰ ἀσχοληθῶ μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς ἀλληλογραφίας μου...

Ὁ χημικός πήρε τὸ χέρι τῆς Νόρας, τὸ φίλησε καὶ ἔφυγε. Σὲ λίγο ἦταν στὴν αὐλὴ καὶ ἔψαχνε νὰ βρῆ τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου ἀνοίγει τὸ βάθος. Ἄδικα ὅμως ἔψαξε παντοῦ. Δὲν βρῆκε κανένα ἐλατήριο.

Ἐπέστρεψε, λοιπόν, ἀπρακτος στὸν πύργο, ὅταν ξαφνικὰ στάθηκε κατάπληκτος. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θάμνους διεκρίνε τὴν σιλουέτταν τοῦ ἀπαίσιου δολοφόνου, πὸν ξεγλυστερούσε πρὸς τὸν πύργο. Μόλις βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ κάμῃ ἕνα πλάγιον ἄλω καὶ νὰ κρυφθῆ πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν κουκούλα δὲν τὸν ἀτελήφθη καὶ συνέχισε τὸν δρόμον του, ἔρποντας σχεδόν, πρὸς τὸν πύργο. Διευθυνόταν πρὸς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἐνώχ Γουώλτον. Ὁ Χάρβεϊ γιὰ μίαν στιγμὴ χάθηκε. Ἡ τύχη τοῦ ἔδιδε μόνη τῆς τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου. Σὲ λίγο, θὰ μάθαινε ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς ἀνοίγει τὸ βάθος τοῦ ἀγάλματος. Ξαφνικὰ, ὅμως, τὸ πρόσωπό του σκυθρώ- τασε. Μία σκέψις σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ τὸν ἐτρόμαξε. Ἄν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν κουκούλα πρόφθανε κι' ἔμπαινε πρὶν ἀπ' αὐτὸν στὸ μέγαρο καὶ ἔκανε κανένα κακό τῆς Νόρας; Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὴν διεκρίνησιν τοῦ μυστηρίου τῆς ὑπογείας διόδου καὶ νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ πύργου εἰς συνάντησιν τῆς Νόρας. Τὴν βρῆκε ἐκεῖ ὅπου τὴν εἶχε ἀφήσει: στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα τῆς, ἀσχολητῆ μετὰ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ἡμέρας. Μετὰ λίγα λόγια τῆς εἶπε τί συνέβη.

—Τώρα, κατέληξε, πρέπει νὰ τὸν περιμένουμε ἐδῶ. Ἐσὺ Νόρα, θὰ μείνῃς στὴ θέση σου καὶ θὰ ἐπιβλέπῃς τὴν πόρταν, ἐνῶ ἐγὼ θὰ καθίσω ἀπέναντί σου καὶ θὰ προσέχω τὸ γίνεαι πίσω σου.

Ὁ Χάρβεϊ εἶχε τοποθετήσῃ ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὴν νέα, πᾶνω στὸ γραφεῖο, ἕνα σωρὸ ἐγγράφων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται δίχου ἀπὸ ἐκεῖνον πὸν ἐμφανίζεταν, ἐνδεχομένως, πίσω ἀπὸ τὴν Νόρα. Στὸ χέρι του, κρυμμένο κι' αὐτὸ κάτω ἀπὸ φακέλλους καὶ ἐγγράφα, εἶχε ἔτοιμο τὸ περιστορεφά του.

Περιέμεναν. Ὅχι ὅμως γιὰ πολὺ. Ὑστερ' ἀπὸ δύο λεπτά ἕνα ἄκαρπὸ τρίμιστον ἔκανε νὰ φρικιάσουν καὶ οί δύο ἀσώσωμοι. Ἀμέσως δὲ ἔπειτα, ὁ Χάρβεϊ ἔβλεπε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν σωρὸν ἐγγράφων πὸν εἶχε μπροστὰ του, νὰ μετακινήται ἕνα τιμημα τοῦ ἐυλίνοῦ διαφράγματος πὸν ἦταν πίσω ἀπὸ τὴν Νόρα καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα πὸν σχηματίσθηκε νὰ προβάλλῃ μίαν μαύρην κεφαλή.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν κουκούλα! Ὁ κακούργος στάθηκε γιὰ λίγο καὶ κτύπησε τὴν Νόρα. Τὸ βλέμμα του ἔλαμπε καὶ ἂν δὲν φορούσε κουκούλα, ὁ Γκράχαμ θὰ ἔβλεπε τὸ σταυρωτικὸν χαμόγελό του νὰ διατρέχῃ τὰ χεῖλη του.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν κουκούλα! Ὁ κακούργος στάθηκε γιὰ λίγο καὶ κτύπησε τὴν Νόρα. Τὸ βλέμμα του ἔλαμπε καὶ ἂν δὲν φορούσε κουκούλα, ὁ Γκράχαμ θὰ ἔβλεπε τὸ σταυρωτικὸν χαμόγελό του νὰ διατρέχῃ τὰ χεῖλη του.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν κουκούλα! Ὁ κακούργος στάθηκε γιὰ λίγο καὶ κτύπησε τὴν Νόρα. Τὸ βλέμμα του ἔλαμπε καὶ ἂν δὲν φορούσε κουκούλα, ὁ Γκράχαμ θὰ ἔβλεπε τὸ σταυρωτικὸν χαμόγελό του νὰ διατρέχῃ τὰ χεῖλη του.

(Στὸ προσεχές τὸ τέλος)

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ερωτικές απογοητεύσεις

Ένας γνωστός Γάλλος ψυχολόγος δημοσιεύει σ' ένα περιοδικό υπό τύπον επιστολής μερικές θαυμάσιες συμβουλές για τις νέες κοπέλλες που απογοητεύθηκαν τόσο πολύ στην πρώτη τους αγάπη ώστε έπαυσαν πια να ελπίζουν σ' έναν αληθινό έρωτα.

Είναι τόσο σωστές οι συμβουλές αυτές και τόσο καλογραμμένες που νομίζω ότι θα ευχαριστήσω πολλές άναγνώστριές μου αν τις μεταφράσω εδώ:

«Δεσποίνες, > Αν ράψετε ένα καινούργιο φόρεμα μπορεί να αποτύχη, αν πάτε έκδρομη μπορεί να σας πιάσει βροχή, αν αγοράσετε λαχείο μπορεί να μη σας πέσει τίποτα, αν περιμένετε μια φίλη σας μπορεί να μην έλθει, αν εργάζεστε κάπου μπορεί να κλείσει το κατάστημα και να μείνετε άνεργη.

Θα μπορούσα να πολλαπλασιάσω έπ' άπειρον τα παραδείγματα αυτά για να σας αποδείξω ότι εξαρτώνται από την τύχη και τίποτα δεν εγγυώται την επιτυχία τους.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τον έρωτα και όπως ο έρωτας είναι το πιο ανθρώπινο από τα ανθρώπινα πράγματα, υπόκειται περισσότερο άκόμα στους νόμους της τύχης και της άσταθείας. Οι ποιητάι είναι εκείνοι που έφευρον τον αιώνιον έρωτα.

Θα ήταν πολύ ώραία η πρώτη αγάπη να είναι και η μοναδική και να διαρκή όλόκληρη τη ζωή, και θάλεγα ότι αυτό έχει συμβή άκόμη και σε πλάσματα πιο άληθινα από τον Ρωμαίο και την Ίουλιέττα που πέθαναν 16 χρόνων. Γνώρισα μερικά άνδρουνά που πέθαναν σε βαθεία γεράματα, κοντά-κοντά, νοιώθοντας πάντα την ίδια αγάπη στην καρδιά τους.

Στά 17 σας χρόνια — όπως και στα 23 — δεν μπορείτε να έξερετε πολλά πράγματα για τον έρωτα, μπορείτε, όμως να πιστέψετε έναν άνδρα που έχει την διπλή σας ηλικία και περισσότερη άκόμη, και ο όποιος άκουσε πολλές γυναίκες έως τώρα.

Οι μπλουζες γίνονται συχνότατα από πικέ, από μουσελίνα, από όργαντίνα και μπάνιουν κάτω από τις ζακέττες και τα μπολερό. Όσες είναι από μουσελίνα, εργασμένες με πιεττάκια, με σουρές, με δαντέλλες κλπ. εύνοουντα πολύ από τις κομψές κυρίες. Μια μπλουζα από λευκή μουσελίνα γαρνιρισμένη με πλάγια πιεττάκια στολίζεται ωραίοτατα με δυο φιδόνιους.

Για την αντίγραφή ΛΟΡΑ

Το καλοκαίρι

Η ΜΟΔΑ

Τι θα φορέσωμε το καλοκαίρι στην πόλη και στην έξοχη

ΕΛΑΦΡΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τα ταγιέρ κρατούν πάντοτε τα σκήπτρα. Όχι φυσικά τα ταγιέρ από λαινάξ αλλά δροσερά ταγιεράκια από άλπαγα φαινή και ριγέ, από τουάλ, από μεταξωτό, από λινό, από βαμβακερά ριγωτά ύφασματάκια. Με τα ταγιέρ αυτά φοριέται μια μπλουζα πλεχτή από λεπτότατο μαλλί, βαμβά-

ΜΠΟΛΕΡΟ

Τα μπολερό που συνηθίζονται περισσότερο γίνονται από κολλαριστό λευκό τουάλ, από πικέ ή από γκρό μεταξωτό. Τα πιο κομψά είναι από τουάλ λευκό κεντημένο με δαντέλλες ρισελιέ ή άγκλαιζ και κλείνουν εμπρός με κορδόνια και φούντες μεταξωτές.

Τα καλοκαιρινά φορέματα από τουάλ συμπληρώνονται συχνά με μπολερό από τουάλ αντιθέτου χρωματισμού. Τέλος δίπλα σ' αυτές τις κοντές βέστες βλέπομε «πομπόν», μεταξωτά γαλόνια σε διάφορα χρώματα και άλλα παρόμοια γαρνιρίσματα

Δυο χαριτωμένα μοντέρνα μπολερό και μια κομψοτάτη βέστα φανταζι τελευταίας μόδας.

κι ή μετάξι. Τα κουμπιά είναι χρυσά ή από πλαστική ύλη κι έχουν ώραία και διασκεδαστικά σχήματα.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι μπλουζες γίνονται συχνότατα από πικέ, από μουσελίνα, από όργαντίνα και μπάνιουν κάτω από τις ζακέττες και τα μπολερό. Όσες είναι από μουσελίνα, εργασμένες με πιεττάκια, με σουρές, με δαντέλλες κλπ. εύνοουντα πολύ από τις κομψές κυρίες. Μια μπλουζα από λευκή μουσελίνα γαρνιρισμένη με πλάγια πιεττάκια στολίζεται ωραίοτατα με δυο φιδόνιους.

«κινήτα» που θυμίζουν τις βέστες των ταυρομαχών.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Η μόδα που σκορπίζει στά φορέματα μπουκέτα και γκιρλάντες, τοποθετεί επίσης άφθονα λουλούδια στις ζακέττες και τα μπολερό. Τα λουλούδια αυτά παρουσιάζουν μια πολύ πρωτότυπη εμφάνιση και γίνονται από λεπτό δέρμα με πολλές αποχρώσεις. Καρφισώνουν τα λουλούδια αυτά στα ρεβέρ της ζακέτας ή—πράγμα άκόμη πιο πρωτότυπο—τοποθετούν δυο μπουκετάκια στις επάνω τσέπες της ζακέτας. Οι άπρόοπτες αυτές γλαστρόβλες είναι πολύ γραφικές και χαριτωμένες.

Πηρ Πυλαιζα

ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ «ΝΙΝΙΣ»

Μια χαριτωμένη νουβωτέ που θα συνηθιστή πολύ έφετος στην Ελλάδα είναι τα καπελλάκια σε φόρμα «Νίνις». Τα καπελλάκια αυτά που λανσαρίστηκαν από γνωστό άτελιέ των Άθηνων έχουν το προσόν να είναι εξααιρετικά πρακτικά, έλαφρα, κομψά και φθηνά. Είναι πολύ κατάλληλα για την πλάξ, για τον περίπατο, για τις έκδρομές και γενικά για την έξοχη γιατί προφυλάττουν το πρόσωπο από τον ήλιο χωρίς να στενοχωρούν το κεφάλι ή να έμποδίζουν τον άερισμό των μαλλιών.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΟΣΧΑΡΙ ΤΑΣ ΚΕΜΠΙΑΠ

Παίνομε μια όκιά κρέας ψαγνό και το κόβουμε σάν καρδία. Τα καθουρνίζουμε στο τηγάκι με δυο κουταλιές της σούπας βούτυρο και τα γυρίζουμε μ' ένα πηρούνι για να κοκκινίσουν απ' όλα τα μέρη.

Όταν καθουρντιστούν, τα βάζουμε μ' ένα πηρούνι και τα βάζουμε σε μια κατσαρόλα. Στο βούτυρο δε που θα μείνει στο τηγάκι τηγανίζουμε άσπουν να ξανθισή, μια καλή ζούφτα ψιλοκομμένο κρεμμύδι από τα 300 δραμάκια που θα χρησιμοποιήσουμε για όλο το φαγητό.

Όταν το κρεμμύδι ξανθισή, το βάζουμε μ' αυτό στην κατσαρόλα με άλλο λογο νερό, μισό ποτήρι άσπρο κρασί άρστανότο, μισή όκιά τομάτες (ή μια κουταλιά πελτέ), ψιλό μαιντανό, άλάτι, πιπέρι, ως και τα υπόλοιπα (από τα 300 δραμάκια) κρεμμύδια κομμένα σε φέτες ψιλές. Έτσι τα αφήνομε να θράσουν καλά άσπουν να ψηθή το κρέας.

Το τάς-κεμπιάπ αυτό σερβίρεται και με τηγανιτές πατάτες ή πουρέ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Υγεία και κομψότης

Γ.

Στο προηγούμενο άρθρον σάς έγραψα για τις τοπικές φροντίδες που χρειάζονται για την υγιεινή περιποίηση του στήθους καθώς και για την θεραπεία των διαφόρων έλαττωμάτων του (άτροφικό στήθος, υπερβολικά άνεπτυγμένο ή πλαδαρό). Σας τόνισα άκόμη ότι αν οι φροντίδες αυτές άρχίσουν από την παιδική ηλικία, τότε η επιτυχία είναι άπολύτως έξσηραλισμένη.

Έκτος όμως της τοπικής περιποίησεως, για κάθε περίπτωση άτελειας και ή ολιγόλεκτος γυμναστική το πρωί είναι πάντοτε εύεργετική γιατί επιταχύνει και κανονίζει την κυκλοφορία, δυναμώνοντας συνεχόνως τους ιστούς του δέρματος. Σήμερα χάρις στας τελειοποιήσεις της θεθεπδικής ένσυνδιασώ με την γυμναστική, πολλά έπιτυγχάνονται, όχι μόνον για την βελτίωση των διαφόρων έλαττωμάτων του στήθους κατά την μικράν ηλικία αλλά και για τις πολύτεκες και τις προχωρημένης άκόμη ηλικίας κυρίες. Βαθειά έισπνοές και ώρισμένες κινήσεις Σουηδικής γυμναστικής, λίγα λε-

πα καθημερινώς, είναι ό,τι χρειάζεται για την ανάπτυξη του κορμού και για την άπόκτηση ένδς καλοφομαρισμένου στήθους.

Σας γράφω παρακάτω μια εύκολη, όγεινική, και άποτελεσματική γυμναστική άσκηση, την όποια μπορούν να κάμνουν και ηλικιωμένα άκόμη πρόσωπα.

Ίδιαιτέρας τόνίζω ότι την άσκηση αυτήν πρέπει να την κάμνουν όσες θέλουν να διατηρήσουν κανονικό και σφιγχοτό στήθος και όσες έχουν στήθος υπερβολικά άτροφικό ή πλαδαρό. Σ' όσες έχουν το έλάττωμα του υπερβολικώς άνεπτυγμένου στήθους υπεδείξαμεν ότι μόνον ή τοπική περιποίηση ή υπερίοδες άκτινες ή έστω και ή ολιγόλεκτος ήλιοθεραπεία έχουν τα καλλίτερα άποτελέσματα.

Κάθε πρωί λοιπόν, πριν άκόμα ντυθήτε κάνετε έν πρώτοις την τοπική περιποίηση των μαστών για την όποια σάς έγραψα λεπτομερώς στο προηγούμενο και κατόπιν κάνετε την έξής άσκηση. Πηγίζετε εμπρός σ' ένα τραπέζι και σταθήτε σε πνήντα πόντους άπόσταση απ' αυτό. Κατόπιν άνοίχτε τα πόδια σας και άκουμπάτε τα χέρια σας στο τραπέζι. Με το κεφάλι τότε ψηλά, λυγίσετε σιγά-σιγά τα χέρια και ώσννετε το στήθος ν' άκουμπήσει έλαφρώς στο τραπέζι. Κάνετε αυτό το γύμνασμα βαθέως έικοσι τουλάχιστον φορές. Έπειτα σημόνεστε εις στάση προσοχής και κάνετε μερικές βαθεία έισπνοές και έκννοές στα νήγια των ποδών. Άπλ, καθώς έισθε σε στάση προσοχής κρατώντας τα χέρια στην μέση (έπί των ισχίων) άρχίσετε πολύ σιγά να σημόνεσθε στα νήγια των ποδών έισπνόντας συγχρόνως βαθεία και κατόπιν πάλιν σιγά-σιγά κάνετε την έκπνοή έως ότου πατήση όλο το πένια σας στο πάτωμα. Τέλος έφότε τα χέρια σας καθώς έισθε στην στάση της προσοχής με τα δάχτυλα κλειστά μπροστά στο στήθος και άνοίχτε στο στήθρον (τα χέρια επάνω στο στήθος).

Κατόπιν άνοίχτε άργά τα χέρια όσον μπορείτε προς τα πίσω. Έπαναλάβετε την κίνηση αυτήν δέκα φορές.

Κάνοντας καθημερινώς την όγεινική και τόσο εύκολη άλλως τε άσκηση αυτή θα διατηρήσετε την υγείαν σας και ένα άγαλαματώδες και καλοφομαρισμένο στήθος.

Στο έπόμενο άσκήσεις για το άδύνατισμα των γοφών, της κοιλιάς και των μηρών.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

Δυο ωραίοτατες νυκτιάδες: Η πρώτη είναι από βουά ή έμπομε ροζ με ζώνη από βελούδινη κορδέλλα σε άσπρο χρώμα ζαφειριού. Η δεύτερη είναι από γυαλιστερό χρώμα ζαφειριού της από μουσελίνα πλυτή έισπνοές. Το άμπασμάν της από μουσελίνα πλυτή έισπνοές και άνοίχτε στο στήθος (τα χέρια επάνω στο στήθος).

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

Νέον είδος πυγμαχίας

Στο Σίδνεϋ, έγινεν αυτές τις μέρες ένας πυγμαχικός αγών που παρουσίασε αυτό το πρωτότυπον, δεν επιτρέπεται κατά την διάρκειάν

λαχτα με τα χαρακτηριστικά της Γκρέτας.

Και ίδου το τέλος της Ιστορίας. Η δειλή κοπέλλα που ήρθε δεκάτη τετάρτη ήταν η ίδια η Γκάρμπο, που από απλό κορίτσιο έλαβε μέρος σ' αυτό το διαγωνισμό... Και κανείς, άπολύτως κανείς δεν την άνεγνώρισε...

Ένα νέο άστέρι

Οι Αμερικανοί έλασαν άστέρα, έναν αληθινό αυτή την φορά και όχι κινηματογραφικό. Πρόκειται για ένα νέο άστρο που έκανε την εμφάνισή του στο στερέωμα και που το ανέκαλυψαν οι αστρονόμοι του περιφημου Αμερικανικού άστεροσκοπίου του Γέρκες.

Το νέο άστέρι ονομάσθηκε Βόλφ 424. Βρίσκεται πλησιέστερά μας παρά το γνωστό. Άλλα του Κενταύρου και είνε δωδεκάτου μεγέθους. Παρ' όλην όμως την μικρή απόσταση που μας χωρίζει από αυτό,

του το λεγόμενον «σώμα με σώμα», Οι δύο πυγμαχοί αλληλοεγρονθοκοπούντο γενναία θέβαια, αλλά... εξ αποστάσεως, χωρίς να συμπλέκονται. Το νέο σύστημα το έλάνσαρε ένας... φιλανθρωπικός Αυστραλός φιλάθλος, που αποτελεί, όπως λέγει ο ίδιος, το πρώτο βήμα προς τον εκπολιτισμό του όπωσδήποτε θαρβάρου αυτού σπόρου.

Η Γκροέττα δεν μοιάζει της.. Γκάρμπο

Στην Αμερική, κάθε Αμερικανός ξέρει να σας διηγηθῆ κι από μία Ιστορία που αφορά τῆ μυστηριώδη Γκρέτα Γκάρμπο.

Θα σας διηγηθῶ παρά κάτω ἕνα ἐνδιαφέρον και αὐθεντικό ἀνέκδοτο.

Πρὶν ἀπὸ δύο - τρία χρόνια ὁ τύπος τῆς «θείας Γκάρμπο» ἦταν πολὺ τῆς μόδας. Μία μικρὴ πόλη, λοιπόν, τῆς Καλιφορνίας προεκήρυξε ἕνα διαγωνισμό γιὰ νὰ βραβεύσῃ τὸν καλύτερο «σωσία» τῆς φημισμένης καλλιτέχνιδος. Ἐλαβαν μέρος ἑκατοντάδες ξανθῶν κοριτσιῶν μερικὰ ἀπ' τὰ ὁποῖα θύμιζαν καταπληκτικὰ... τὸ πρωτότυπο πὺ προσπαθοῦσαν νὰ πλησιάσουν.

Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων, ἦταν και μία δειλὴ κοπέλλα μὲ φαρδὺ μῆτωπο, μάτια χωρὶς ἔκφραση και μεγάλα πόδια. Θύμιζε κάτι τῆς Γκάρμπο, ἀλλὰ πολὺ ἀμυδρά, γι' αὐτὸ και ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἑταῆς ἐπεικῶς, μόλις δεκάτῃ τετάρτῃ. Τὸ πρῶτο βραβεῖο τὸ πήρε μία Ρωσὶς χορεύτρια. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐξετέλεσε εὐσυνείδητα τὸ καθήκον τῆς.

Ὁ σωσίας ἦταν τέλειος... μάτια, Ὁ σωσίας ἦταν τέλειος... μάτια,

δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος, μὰς διαβεβαιῶνουν οἱ Αμερικανοὶ ἀστρονόμοι. Ἄς καθουχάσουμε...

Ὁ ἄνθρωπος ἄστακός

Ὁνειρίζεται νὰ λένε γιὰ κάποιον, πολὺ καλὰ ὠπλισμένο, ὅτι εἶνε ὠπλισμένος σὰν ἄστακός. Ὁ κινέζος ληστὴς Πά-Λῆ, μπορεῖ νὰ πῆ

ὅτι ἀποδίδει κυριολεκτικῶς αὐτὸς, τὴν ἔκφραση αὐτῆ. Πραγματικὰ τὰ χέρια του, ἦσαν σὰν τὶς ἀρπάγες τοῦ ἄστακου, μ' αὐτὰ δὲ ἐπνιγε τὰ θύματά του. Κανένα ἄλλο ὄπλο δὲν μεταχειρίζότανε. Ἦταν ἕνας φοβερός ληστὴς και τὰ θύματά του εἶνε ἀναρίθμητα.

Τελευταίως, ὅμως, τὸν γράπωσε ἐπὶ τέλους ἡ Κινεζικὴ ἀστυνομία και τὸν παρέδωσε στὴν δικαιοσύνη.

Ὁ Πά - Λῆ κατεδικάσθη ἀμέσως μὲ ἀπαγχονισμό.

Σωτηριο μέτρο

Ἡ Γερμανικὴ ἀστυνομία ἔλαβε ἕνα σωτηριο μέτρο : ἀπηγόρευσε τὸ ἀδικαιολόγητον κορνάρισμα τῶν αὐτοκινήτων.

Τὸ μέτρον αὐτὸ ἐλήφθη γιὰ τὴν ἡσυχία τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ λόγους οἰκονομίας βενζίνης.

Τὰ κλάξον, λειτουργοῦν, ὡς γνωστόν μὲ ἠλεκτρισμὸ, ὁ ἠλεκτρισμὸς δὲ παράγεται ἀπὸ τὸ μοτέρ πὺ κινεῖται μὲ βενζίνη.

Μὲ τὴν αὐστηρὴ ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου, θὰ ἔχωμε ἑκατομμύρια κορνάρισμάτων ὀλιγώτερα, ἔξ ὅσ' αἱ σημερινὴ οἰκονομία στὴν καύσιμο ὕλη, και συνεπῶς στὸ γερμανικὸ συναλλάγμα πὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν προμήθειά τῆς.

Ένας.. τερατώδης συλλογος

Ἡ Γαλλία μπορεῖ νὰ καυχηθῆ ὅτι ἔχει τὸν μεγαλύτερο, ἀληθινὰ τερατώδη, ἀθλητικὸ συλλογὸ τοῦ κόσμου. Εἶνε τὸ περίφημο «Ράσιγκ Κλουμπ» πὺ ἀριθμεῖ... 70 ἑκατὸδες μὲ 850 παίκτης συνολικῶς!

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Του Μιμῆ Μασέμ

Ἀριστοτεχνικὴ μετάφρασις τοῦ Ἐμ. Ροῖδη

170Ν

Ἀλλὰ καιρὸς εἶνε νὰ διηγηθῶμεν τί συνέβη εἰς τὸν Ροδόλφον μὲ τὴν Μιμῆν. Ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἤδη πὺς ἔτυχε ὁ ἥρωας μας νὰ τὴν συναντήσῃ εἰς τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν διεκρίνετο ὡς ὁ εὐθυμότερος ξεροψωμίτης τῆς παρισίνης Βοημίας, ὅτε ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του ὡς τὸν εὐτυχέστατον τῶν ἀνθρώπων ὁσάκις κατάρθωνε νὰ κάμῃ ἕνα καλὸν γεῦμα και ἕνα καλὸν στίχον, ὅταν ὀλίγον ἐφρόντιζε πὺ θὰ καταλύσῃ τὸ ἐσπέρας και περιέφερον ὅτις ὁδοὺς τὸ κατεχορισμένον του ἔνδυμα μὲ ὅσην ὁ Καίσαρ τὴν πορφύραν του ὑπερηφανείας.

Εἰς τοιαύτην εὐρίσκειτο κατάστασιν ὅταν ἐγνώρισε και ἠγάπησε τὴν Μιμῆν ἡ μετ' αὐτῆς σύζευξις τοῦ εὐχισθήτου ποιητοῦ, ἀνησύχησεν ἐν ἀρχῇ τοῦς φίλους του, ἀλλὰ πεισθέντες μετ' ὀλίγον ὅτι ἡ Μιμῆ ἦτο εὐθυμὸς κόρη, διόλου σεμνότυφος και ἱκανὴ νὰ ὑπομείνῃ χωρὶς ζάλην ἡ πονοκέφαλον τὸν καπνὸν τῶν τσιμπουκίων και τὸν θόρυβον τῶν φιλολογικῶν συζητήσεων, ἤρχισαν νὰ τὴν μεταχειρίζονται ὡς καλὴν ἢ μάλλον ὡς καλὸν σύντροφον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Μιμῆ ἦτο εἰκοσι δύο ἔτων και ἐφαίνετο ἐπιτήδεις πλῆσθεισα διὰ νὰ ἱκανοποιησῇ τὰς τε καλλιτεχνικὰς και ποιητικὰς ὀρέξεις τοῦ Ροδόλφου, μικροῦ μᾶλλον ἀναστήματος, λεπτοκαμωμένη, μὲ φυσιογνωμίαν ἀριστοκρατικὴν και γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς διασυστάτους. Ἀληθὲς εἶνε ὅτι, ὅταν ἐθύμωνεν, τὸ βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων ἐγένετο σχεδὸν θηριώδες, ἀποκαλύπτον ἱκανὴν ὁσὶν ἐγωῖσμοῦ και ἀναληθσίας. Ἄλλὰ τοῦτο συνέβαινε σπανιώτατα, συνήθως δὲ ἡ Μιμῆ ἦτο ζωηρὰ, φιλάρεσκος και ἀξίεραστός κόρη. Τὸ αἷμα τῆς νεότητος ἐκυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας ταχὺ και θερμὸν, μεταδίδον ἑλαφρὸν ἐρυθρῆμα εἰς τὴν χροῖον του ὡς φύλλον καμελαῖας ἐπιδερμίδα τῆς.

Τὸ πρῶτον ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν ὁ Ροδόλφος εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς ἐρωμένης του, ἦτο, ὅτι δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἐπὶ μίαν ὥραν νὰ μείνῃ, ἀλλ' ὑπερηγάπα νὰ κάμῃ ἐπισκέψεις εἰς τοὺς γειτόνας αὐτῆς, και πρὸ πάντων εἰς τινὰς ἀριστοκρατικὰς ἐταίρας. Αἱ ἐκ τῶν τοιούτων σχέσεων ἀνησυχία τοῦ Ροδόλφου δὲν ἐβράδυναν ν' ἀναδειχθῶσιν εὐλόγοι. Ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς τὰ οἰκήματα τῶν ὀμοτέχνων τούτων τῆς Λαίδος πολυτέλεια ἐξήγειρε τὴν φιλοδοξίαν τῆς Μιμῆς, τῆς πρὶν ἀρκουμένης εἰς μόνα τὰ ἀναγκαῖα, τὰ ὁποῖα εἰργάζετο νυχθημερὸν ὁ

Ροδόλφος νὰ πύρσιον εἰς αὐτὴν. Ἡ Μιμῆ ἀνείρευετο ἤδη δαντέλλας, ὀχήματα, ἀδάμαντας και βελούδα. Ἄψηφοῦσα τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἐξηκολούθει νὰ συχνοβλέπῃ τὰς νέας τῆς φιλενάδας, αἱ ὁποῖαι συνεμάχουν διὰ νὰ τὴν πείσωσιν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀπένταρον, τὸν μὴ δυνάμενον οὐτε καν μὲ μαλλονμέταξα νὰ τὴν ἐνδύσῃ.

Ἐὐμορφῆ καθὼς εἶσαι, ἔλεγαν εἰς αὐτὴν, δὲν θὰ δυσκολευθῆς νὰ εὐρίσκῃς πολὺ καλύτερον προστάτην. Φθάνει μόνον νὰ τὸν ζητήσῃς.

Ἡ κυρία Μιμῆ, καλὴν εὐρίσκουσαν τὴν συμβουλήν, ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ τὸν ζητῆ. Αἱ καθ' ἡμέραν συνεχῆσται αὐτῆς ἀπουσία και ἡ κάπως ἀνεπαρκὴς τούτων δικαιολογία δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐξεγείρουν τὰς ὑποψίας τοῦ Ροδόλφου. Καὶ ὑπὸ τούτων ὅμως θασανιζόμενος, ἀπέφευγε πάντοτε εὐκαιρίαν νὰ βεβαιωθῆ διὰ ψηλαφίτης ἀποδείξεως περὶ τῆς ἀπιστίας τῆς ἐρωμένης του και ἐπῆμνε νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὑπὲρ ποτε ἠγάπα αὐτὴν.

Οὕτω διέρρευσαν ὀκτὼ ὅλοι μῆνες μὲ τινὰς καλὰς και πολλὰς κακὰς ἡμέρας.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πλειστάκις ἐπειράθη ὁ Ροδόλφος νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὴν Μιμῆν, ἦτις τὸν μετεχειρίζετο μὲ τὴν ἀσυνείδητον ἐκείνην σκληρότητα τὴν διακρίνουσαν τὰς γυναῖκας, ὅταν παύσουν ν' ἀγαπῶσιν. Ἡ τοιαύτη συμπεριποίησις ἔχε καταντήσῃ κόλασις και διὰ τοὺς δύο. Ἄλλ' ὁ Ροδόλφος εἶχε συνήθειαν νὰ ζῆ οὕτω και ἔτρεμεν ἀναλογιζόμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ στερηθῆ, δὲν λέγομεν τῆς εὐτυχίας, ἀλλὰ τῆς καθημερινῆς ἐκείνης διευρέσεως μετὰ τῆς ὁποῖας ἠθελον συνεκλείψῃ και τῆς καρδίας του οἱ παλμοί.

Κάποτε ὅμως ὁ Ροδόλφος ἐνόησε ὅτι ἂν δὲν ἐλάμβανε σύντονα μέτρα, θὰ ἐξώθη αὐτὸν ἡ δεσποινὴ Μιμῆ εἰς θάραθρον ὅπου θὰ συνεθάρπτετο μετὰ τῆς νεότητος του, και πᾶσα αἰσιωτέροιο μέλλοντος ἐλίπει. Ἐπὶ τινὰς ὥρας ὑπερίσχυσε τοῦ πάθους ὁ ὀρθὸς λόγος, και τοῦτο μετεχειρίσθη ὅπως πεισθῆ διὰ παντοίων ἐπιχειρημάτων και ἀποδείξεων ὅτι ἡ ἐρωμένη του δὲν τὸν ἠγάπα. Τὴν ἐκ διαλειμμάτων τρυφερότητα αὐτῆς ἀπέδιδεν ἤδη εἰς παροδικὴν ἐξέγερσιν τῶν αἰσθήσεων. Ἰκανῶς ὁμοιάζουσαν τὴν τῶν ὑπάρχοντων γυναικῶν ὑπὲρ τῶν συζύγων τῶν, ὅταν ὀρέγονται νῆαν ἐνδυμασίαν ἢ ὅταν ἡ ἀπουσία τοῦ ἀσπύτου αὐτῶν τὰς ἀναγκάζει νὰ μνησθῆ τὴν παροιμίαν «στὴν ἀνυλὴ καλὸ και τὸ χαλάζι». Τὰ πάντα ἦτο πρόθυμος νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὴν ἐρωμένην του, ἐκτὸς μόνον νὰ

μὴν τὸν ἀγαπᾷ. Φοβούμενος μὴ πὺς δὲν διαρκέσῃ πολὺ ἡ ἐπικράτησις τῆς λογικῆς, ἔσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ αὐθημερὸν εἰς τὴν Μιμῆν, ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ εὐρῆ ἄλλον ἐραστήν.

Ἡ Μιμῆ ἠρέκθη νὰ γελάσῃ και νὰ ὀνομάσῃ ἀνούσιον τὴν ἀστείότητα. ὅταν ὅμως εἶδεν ὅτι ὁ Ροδόλφος, ἀντὶ νὰ τὴν ὑποδέχεται ὅπως πρὶν, μὲ ὕβρεις ἢ παρόπνοια ὁσάκις συνέβαινε νὰ ξενοκοιμηθῆ, τὴν ἐκαλημέριζεν ἡσυχώτατα, ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ ἐκ τῆς τοιαύτης πρωτοφανοῦς ἀταραξίας του. Προῖον τῆς ἀνησυχίας ταύτης ἦτο νὰ δειχθῆ ἐρασιμωτάτη ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Οὐδὲ τοῦτο ὅμως ἴσχυσε νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀπόλιν τὴν ἠρώτησεν ἂν δὲν εὐρεν ἀκόμη ἄλλην φωλεάν.

—Οὕτε καν ἐζήτησα, ἀπεκρίθη μειδιῶσα.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ ζητῆ ἀντικατάστασιν πολὺ πρὶν προκαλέσῃ αὐτὴν ὁ Ροδόλφος νὰ πράξῃ τοῦτο. Εἰς διάστημα δεκαπέντε ἡμερῶν εἶχε ρίψει τὸ ἀγκιστρὸν τῆς. Ἡ πρώτη αὐτῆς ἀγραῖα ἦτο ἀγένειος νεανίσκος, ὅστις ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του δὲν ἐδίωκε νὰ τῆς ὑποσχεθῆ λαχούρια και ἐπιπλα εἰς ἕξυλον παλισσάνδρου. Ἡ ἀθωότης ὅμως τοῦ ἐφήβου τούτου ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὑπερβολικὴ και κάπως πληκτικὴ. Ἀμφίβολος δὲ ἦτο και ἡ πραγματοποίησις τῶν ὑποσχέσεων του, διὰ τὸν λόγον ὅτι διετέλε ὑπὸ κηδεμονίας.

Ἐκ τούτων συνέβη ν' ἀντικατασταθῆ μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἀνήλιος «δὲ» ἀρμορκανοῦ ἑδαπτριδου, ὁστὲρζαντος νὰ κάμῃ κόμησσαν τὴν δεσποινίδα Μιμῆν.

Ὁ Ροδόλφος εἰδοποιηθεὶς παρά τινος καλοθελήτου, δὲν ἀπηξίωσε τὴν φορὰν ταύτην νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν ἐρωμένην του. Τὴν ἐπιόουσαν τῆς μετῆ ἀπὸ τῆς πρώτης νὰ τὴν παραμονεῖ κάτωθεν τῆς οἰκίας, ὅπου τὴν ὑπέσθη φιλοξενουμένην. Οὐδ' ἠναγκάσθη, νὰ περιμένῃ ἐπὶ πολὺ τὴν ψηλαφίτην ἀποδείξιν τῆς ἀπιστίας τῆς.

Μετ' ὀλίγον τὸ ὄντι τὴν εἶδεν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ ἀρχοντικοῦ μεγάρου μὲ ὀφθαλμοὺς φέροντας τὰ στίγματα ἐρωτικῆς ἀγρυπνίας και σφιγγουσαν τρυφερῶς τὸν βραχίονα τοῦ νέου κατόχου τῆς καρδίας τῆς, ὅστις πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν, δὲν ἐφαίνετο ἐπαίρομενος διὰ τὴν κατάκτησιν του ὅσον ὁ Πάρις διὰ τῆς Ἑλένης τὴν ἀρπαγὴν.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἐξέπληξε κάπως τὴν Μιμῆν, ἦτις ἐβραδύνει ἐν ταύτῃς πρέπον ὡς τὸν πρῶτον... καὶ συνο-

μιλήση μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινὰ λεπτά. Ἡ συνδιαλέξεις ὑπῆρξεν ἠσυχωτάτη καὶ μετ' αὐτὴν ἀπεχαιρετήθησαν καὶ ἐξηκολούθησαν ἕκαστος τὸν δρόμον του.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ὀριστικὴν διακοπὴν τῶν σχέσεων ἐπέστρεψεν ὁ Ροδόλφος εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ διήλθε τὴν ἡμέραν συλλέγων καὶ ἐγκλείων εἰς δέματα πάντα τὰ ἀνηκόντα εἰς τὴν πρώην ἐρωμένην του. Τὴν ἐπιούσαν τοῦ διαζυγίου ἦλθον νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσι πολλοὶ τῶν φίλων του, εἰς τοὺς ὁποίους διηγῆθη ἀνεπιφυλάκτως τὰ διατρέξαντα. Ἀξιοσημείωτος δὲ ὑπῆρξεν ἡ ὁμοφωνία μετ' αὐτὴν ὅτι ἀντί νὰ τὸν συλ-ῶσιν, ἔσπευσαν ὅλοι νὰ τὸν συχαρώσιν διὰ τὸ «εὐτύχημά» του.

—Θὰ σὲ βοηθήσωμεν, ἔλεγον εἰς αὐτὸν οἱ μάρτυρες τοῦ ἀσπλαγχνοῦ βασιανισμοῦ τοῦ ὑπὸ τῆς Μιμῆς, νὰ λησιμονήσῃς τὴν διεστραμμένην ἐκείνην γυναῖκα καὶ νὰ εὕρῃς ἄλλην πολὺ καλυτέραν, μετ' ὅποιαν θ' ἀρχίσῃς μετ' ὀλίγον νὰ περιτρέχῃς, εὐθύμως ὡς πρὶν, τὰ χλοερά μονοπάτια τῆς Ἀλνάης, καὶ τοὺς ροδῶνας τοῦ Φοντενέυ.

Ὁ Ροδόλφος ἀπεκρίθη ὀρκιζόμενος ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάγκην βοηθείας, διότι οὐτε ἀπλησιζόμενος ἦτο οὐτε κὰν ληπτός. Πρὸς ἀπόδειξιν μάλιστα τούτου συγκάτενευσε νὰ μεταβῇ μετὰ τῶν φίλων του εἰς τὸν χορὸν τῆς Μαβίλλης, ὅπου ἡ κάπως ἀσυνάρτητος ἐνδυμασία του ἀντεπροσώπευε κάκιον τὴν σύνταξιν τοῦ «Πέπλου τῆς Ἰριδος», εἰς τὴν ὅποιαν παρείχτο δωρεάν ἡ εἴσοδος εἰς τὸν χορευτικὸν ἐκείνου κήπον. Ἐκεῖ εἶδεν ὁ Ροδόλφος καὶ ἄλλους φίλους εἰς τοὺς ὁποίους διηγῆθη καὶ πάλιν ζυθοποτῶν τὸ δυστύχημά του μετ' ἀνεξαντλήτου ροῆς, πρωτοτύπων μεταφορῶν, παρομοιώσεων καὶ ποικίλων ἄλλων ρητορικῶν κοσμημάτων.

—Ὁ φίλος μας εἶνε πολὺ εὐθύμως, ἐπιθύρῃσεν ὁ Μαρκέλος, πάρα πολὺ εὐθύμως, καὶ τοῦτο μὲ τρομάζει.

—Εἶνε χαριέστατος, ἀπήντησε νέα κυρία, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχε προσφέρει ὁ Ροδόλφος μικρὰν ἀνθοδέσμη. Ἄν καὶ εἶνε πολὺ ἀσχημα ἐνδυόμενος, θὰ ἐχόρευε προθύμως μαζί του, ἂν μ' ἐπροσκάλλῃ.

Δύο δευτερόλεπτα μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν, ὁ Ροδόλφος, ὅστις εἶχεν ἀκούσει, ἔσπευδε νὰ ὑποκλιθῇ ἐνώπιον τῆς κυρίας ταύτης καὶ νὰ προσκαλέσῃ αὐτὴν διὰ περιφράσεως ἀποπνεοῦσης ἀγνότατον ἄρωμα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρισελιέ.

Ὁ Ροδόλφος ἐγνώριζε τὸσον μόνον χορὸν ὄσσην καὶ τριγωνομετρίαν. Ἀναπληρώνων τὴν ἔλλειψιν τέχνης δια θάρρους πρωτοφανοῦς ἠτύποσχεδίασε βῆμα, τελειῶς ἀγνωστον εἰς πάντας τοὺς χορογράφους, τοῦ ὁποίου ὑπερήρησεν ἡ ζωηρότης καὶ ἡ πρωτοτυπία.

—Τοῦτο καταντὰ ἀπίστευτον, ἔλεγεν ὁ ζωγράφος Μαρκέλος, ὁ φίλος μας ὁμοιάζει ἄνθρωπον μεθυσμένον κυλιόμενον μετ' ἀγαλλιάσεως ἐπὶ καρφίω.

—Ὅπως δὴποτε κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τοῦ χοροῦ, ἀπήντησεν ὁ γείτων του, βλέπων τὸν Ροδόλφον φεύγοντα μετὰ τῆς χορευτρίας του.

Ἡ σύντροφος τοῦ Ροδόλφου ἦτο ἀνθηρὰ κόρη τῆς Νορμανδίας, εἰς τῆς ὁποίας τὴν εὐρωστον καλλονὴν εἶχον μεταδώσει ἡ ἀργία, ἡ πολυτέλεια καὶ αἱ ἀγρυπνίαι ἀριστοκρατι-

Μαοεμ

κώτερον χαρακτήρα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὀνομάζετο Σεραφίνα καὶ ἦτο ἐρωμένη γερούσιαστοῦ ἐπὶ μηνιαία ἀμοιβῇ πενήκοντα χρυσῶν λουδοβικίων, τὰ ὁποία ἐμοίραζε μὲ κομψὸν ἐμποροῦπάλληλον, ἔχοντα τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ τὴν βέρνη ὅταν ἦτο μεθυσμένος ἢ κακότυχος εἰς τὸ φαραγ.

Παραγγείλασα εἰς τὴν θαλαμηπόλον νὰ μὴ ἀνοίξῃ εἰς κανένα, μετέβη ἐκ τῆς αἰθούσης εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον φέρουσα νυκτικὴν ἢ μάλλον εἰδικὴν ἐνδυμασίαν. Ὁ Ροδόλφος ὁμῶς, ὁ πρὸ ὀλίγου τῶσον ζωηρός, ἐμεινεν ἠδὴ ἀκίνητος καὶ ἀναυδὸς ἐξολισθῆσας χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ εἰς πέλαγος πικρῶν ἀναμνήσεων.

—Δὲν γυρίζεις κὰν νὰ μὲ ἴδῃς, δὲν μοῦ λέγεις τίποτε, εἶπεν εἰς αὐτὸν ἡ Σεραφίνα, μὴ δυναμένη νὰ ἐνοήσῃ τί ἐπαθεν ἢ μάλλον τί ἐπασχεν ὁ Ροδόλφος.

Ἄλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκρούσθη βιαίως ὁ κῶδων τῆς ἐξωθύρας.

—Μιμῆ, Μιμῆ, ἐφώνησεν ἡ Σεραφίνα εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς, μὴ ἀνοίξῃς εἰς κανένα. Εἶπε δὲ δὲν ἐγύρισα ἀκόμη.

Κατὰ τὴν διπλὴν ἐκείνην ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματος Μιμῆ, ὠρθώθη ἀμέσως ὁ Ροδόλφος.

—Δὲν ἐνοῶ, εἶπε, νὰ σὰς ἐνοχλήσω. Ἐπειτα εἶνε καὶ ἀργὰ καὶ κατωικῶ μακρὰν. Καλὴ νύκτα σας, κυρία μου.

—Πῶς! φεύγεις; ἐφώνησεν ἡ Σεραφίνα ρίπτουσα ἐπ' αὐτοῦ ἠδυπαθέστατον βλέμμα. Διατί νὰ φύγῃς, εἶμαι ἐντελὸς ἐλευθέρη καὶ ἠμπορεῖς νὰ μείνῃς ὡς τὸ πρῶτ.

—Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος. Περιμῶν ἀπέμεινε ἕνα ἐκατομμυριοῦχον συγγενῆ μου φθάνοντα ἀπὸ τὴν Καλλιφορνίαν, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ ἀπεκλήρωσεν, ἂν δὲν μ' εὕρισκεν εἰς τὸ σπιτί νὰ τὸν ὑποδεχθῶ. Καὶ πάλιν καλὴ νύκτα.

Ταῦτα λέγων ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ προπεμπόμενος ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου κρατοῦσης κηρίον πρὸς φωτισμὸν τῆς κλιμακῆς. Ὁ Ροδόλφος ἐστράφη νὰ τὴν κυττάξῃ. Ἦτο γυνὴ λεπτοφυῆς, τῆς ὁποίας τὸ ὄχρον πρόσωπον ἐστῆφτο ὑπὸ μαύρης κόμης κυματοειδοῦς καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθήριζον ὡς τὰ ἀστρα κατὰ τὸ λακαυγές.

—Φάντασμα, τί μὲ θέλεις; ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος, ὀπισθοδρομῶν μετὰ τρόπον πρὸ τοῦ συνωγνίου ὁμοιώματος τῆς πρώην ἐρωμένης του, καὶ καταβάινων τὴν κλιμακὰ ὡς νὰ ἐκυνηγεῖτο.

—Κυρία μου, εἶπεν ἐπιστρέφουσα ἡ θαλαμηπόλος, αὐτὸς ὁ νέος εἶνε τρελλός.

—Κάτι χειρότερον, ἀπήντησε μὲ θυμὸν ἡ Σεραφίνα, εἶνε κούτσος. Τοῦτο θὰ μὲ μᾶθῃ, ἐπρόσθεσε νὰ μὴν εἶμαι κι' ἐγὼ κουτῆ. Ἄν ὁ Λέων δὲν ἦτο κι' ἐκεῖνος θλάξ, θὰ ἦραχτο τώρα καὶ ὄχι πρὸ δέκα λεπτῶν.

Τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν ζῶων

ἔφερον ὁ ὠραῖος ἐμποροῦπάλληλος, ὁ συνηθεῖζων νὰ δαμάξῃ διὰ τῆς μάστιγος τὴν Σεραφίνα.

Ὁ Ροδόλφος ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπνευστί. Ἀναβαίνων τὴν κλιμακὰ εἶρε τὸν κόκκινόν του γάτον νιαουρίζοντα θρηνηδῶς. Ἐπὶ δύο ἡδὴ νύκτας ἔκραζε κι' ἐκεῖνος τὴν ἀπιστον ἐρωμένην του, διασκεδάουσαν εἰς τὰ κεραμίδια μὲ τοὺς διαδόχους του.

—Καὶ σένα, δυστυχισμένε, σὲ ἠπάτησεν ἡ Μιμῆ σου, καθὼς καὶ ἡ δικὴ μου, εἶπεν ὁ Ροδόλφος θωπεύων τὸν ἐγκαταλειφθέντα. Ἄς προσπαθῶμεν νὰ παρηγορηθῶμεν. Ἡ καρδίη τῆς γυναικὸς καὶ τῆς γάτας εἶνε ἀβυσσος, τῆς ὁποίας οὔτε οἱ ἄνδρες, οὔτε οἱ γάτοι ἠμποροῦν νὰ εὕρουν τὸν πυθμένα.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κατελήφθη ὑπὸ ρίγους, ἂν καὶ ἡ θερμότης ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπερβολικῆ.

Τὸ ρίγος ἐκεῖνο ἦτο τὸ τῆς μοναξιάς, τῆς νυκτερινῆς μοναξιάς, τῆς ὁποίας οὐδεὶς θόρυβος διακόπτει τὴν φοβερὰν μονοτονίαν. Ἀνάψας τὸ κηρίον, εἶδε καὶ πάλιν τὸ δωμάτιόν του ἄνω κάτω, τὰ κενὰ συρτάκια, τὴν χαίνουσαν ἱματιοθήκην καὶ τὴν ἄλλην ἀκαταστασίαν. Τὰ δέματα, τὰ περιέχοντα τὰ πράγματα τῆς Μιμῆς, ἔκειντο ἀκόμη κατὰ γῆς καὶ τοῦτο ἀνεκούφισε κατὰ τὴν λύπην τοῦ Ροδόλφου, βλέποντος ὅτι δὲν εἶχεν ἔλθει νὰ τ' ἀποκομίσῃ, ὡς εἶχεν ἀναγγελεῖ τὸ πρῶτ.

Ὁ Ροδόλφος προσηθάνετο ὅτι μετὰ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους κατέβαλε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπέρας διὰ νὰ φανῇ εὐθύμως, ἤθελεν ἐπέλθει ἀντίδρασις ἐκ ταύτης ὀδυνηρᾶ. Μόνη ἐλπίς τοῦ ἀπέμενεν ὅτι, ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτοῦ κοπώσεως θὰ ἐπήρχετο πρὸ τῆς κρίσεως ὁ ὕπνος.

Ὅτος ὁμως δὲν ἦλθε, τὴν δὲ νύκτα ἐπέρασεν δλόκληρον ἀναπολῶν εἰς τὸν νοῦν του τὰ ἐπεισόδια τῆς ὀκταμήνου συμπίσεως του μετὰ τῆς γυναικὸς, ἤτις οὐδέποτε ἴσως τὸν ἠγάπησε ἀλλὰ κατώρθωνε καὶ ψευδομένη νὰ ἐγείρῃ εἰς τὸ στήθος του τῆς ἀκμαίας νεότητος τοῦς παλμούς.

Μόλις περὶ τὴν αὐγὴν ἠδυνήθη ὁ κάματος νὰ κλείσῃ τὰ ἐρυθρὰ ἐκ τῶν νυκτερινῶν δακρῶν ὀφθαλμῶν του.

Τοιαύτην ὀδυνήσαν ἀγρυπνίαν οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν, ὅσον καὶ ἂν ἐπαίρειται ἐπὶ ἀπαθείᾳ δύναται νὰ καυχήσῃ ὅτι δὲν ἐγνώρισε, μίαν τουλάχιστον ἐξ ἰδίας πείρας.

Ὅταν ἦλθον μετ' ὀλίγον οἱ φίλοι του νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσιν ἐτρόμαξεν αὐτοὺς ἡ ἀλλοίωσις τοῦ προσώπου του.

—Σὰς τὸ ἔλεγα, εἶπεν ὁ Μαρκέλος, ὅτι ἀκριβὰ θὰ ἐπλήρωνε τὴν χρεοσίην εὐθυμίαν. Ἄλλ' ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ παραταθῇ.

(Ἡ συνέχεια εἶνε τὸ ἐπόμενον)

Πῶς ἦταν τὸ ταξίδι; =

Διήγημα τοῦ Τζῶν Φλέτζερ

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς Ὁ Κάχναμ ἔδενε τὴν γραβάτα του καὶ σιγοτραγουδοῦσε ἕνα εὐθύμο σκοπὸ ὅταν ἀκούσε νὰ χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο.

Τὴν ἡμέρα αὕτῃ ἦταν καταχαρούμενος, γιατί στίς 6 τὸ ἀπόγευμα ἔφθανε ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ τὸ βαπόρι «Ρέξ» καὶ μετ' αὐτὸ «Ρέξ» ἐρχότανε ἡ Μίνι, ἡ ἀρραβωνιαστικιά του.

Τόσοι μῆνες εἶχαν περάσει, ποῦ δὲν εἶχε δεῖ τὴν ἀγαπημένην του Μίνι! Εἶχε φύγει γιὰ τὸ Ἀμβούργο, μετ' ὅσον προστατευόμενός τῆς κ. Μάξ Μπρίτων καὶ Σία, ποῦ εἶχε πάγει γιὰ ὑποθέσεις στὴν Εὐρώπῃ. Τὴν εἶχε πάρει μαζί του, γιὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς γραμματεῦς.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς Ὁ Κάχναμ δὲν ἦθελε στίς ἀρχῆς ν' ἀκούσῃ γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι, ποῦ τοῦ ἐχαλοῦσε ὅλα τὰ σχέδια. Ὁ γάμος του εἶχεν ὀρισθῆ νὰ γίνῃ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες κι' ἡ Μίνι δὲν εἶχε καμμίαν ἀνάγκη νὰ κἀνῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι.

Ἐκείνη ὁμως ἐπέμενε. Ἀπὸ τὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ τῆς ἔμεναν τουλάχιστον χίλια δολλάρια, καὶ χίλια δολλάρια δὲν εἶνε βέβαια δύο δεκάρες γιὰ νὰ τὰ περιφρονῇ κανεὶς. Θὰ τῆς ἔμενε δηλαδὴ μιά ὀλόκληρη προίκα. Ἔτσι λοιπὸν ἔφυγε. Ἐκεῖνος τὴν συνώδευσε ὡς τὸ βαπόρι καὶ δὲν χωρίστηκαν παρὰ τὴν ὥρα, ποῦ ἀρχισε νὰ τραβᾷ τὴν ἀγκυρῆς του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχαν περάσει τέσσερις ὡσοτοὶ μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους δὲν παρηγοριότανε παρὰ μὲ τὴς κάρτες ποῦ τοῦ ἔσταλνε ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ἀμβούργο, Βερολίνο, Παρίσι, Μιλάνο, Βρέστη καὶ ἄλλες πολιτείες, ποῦ δὲν τῆς εἶχεν ἀκούσει ποτέ του προηγουμένως.

Τώρα ὁμως ἡ Μίνι γυρίζε ἐπὶ τέλους. Τοῦ εἶχε στείλει ἕνα ραδιοηλεκγράφημα: «Φθάνω σήμερα στίς 6 μὲ τὸ «Ρέξ». Φιλιά, Μίνι».

Τὴν ἄλλη μέρα θὰ εἶδνε τὴν παραίτησή τῆς στὸν κ. Μπρίτων. Θὰ ἀφῆνε γιὰ πάντα τὸ ἐργοστάσιο καὶ θὰ γίνετο ὁ γάμος εἰς ἐπὶ τέλους.

Ἦταν ἡ ὥρα πέντε τὸ ἀπόγευμα καὶ ὁ ἐπιθεωρητῆς Ὁ Κάχναμ ἔτοιμαζότανε νὰ βγῇ, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

—Μπρός, ποῖος εἶνε; ρώτησε ἐκρεμνώνοντας τὸ τηλέφωνο.

—Σεῖς εἶσαι, ἐπιθεωρητῆ Ὁ Κάχναμ; Σὰς ζητεῖ ὁ Εἰσαγγελεὺς. Νὰ ρθῆτε στὸ γραφεῖο του.

—Πῶς;

—Ναί, νὰ ρθῆτε ἀμέσως. Πρόκειται γιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεση.

Ξανακρέμασε τὸ τηλέφωνο. Ὅλη εὐθυμία τοῦ εἶχε χαθῆ. Πάει καὶ ὁ χοροῦχος σκοπὸς ποῦ τραγουδοῦσε ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ στενοχωρημένος.

—Μαρε ὦρα ποῦ βρῆκε νὰ μὲ φωνάξῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς! Αὐτὸς μὰς ἔλειπε. Ἀκούε ἐκεῖ μέσα σὲ τέσσερις μῆνες δὲν περίμενα παρὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ εἶμαι ἐλεύθερος νὰ μείνω μετ' ἡ Μίνι!

Γρίνιασε ἀρκετὰ κι' εἰπετα ἀφοῦ ἦταν πιά ἔτοιμος καὶ φόρεσε καὶ τὸ

ὠραῖο γκριζο ἐπανωφόρι του, βγῆκε ἔξω.

Ὅταν μῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Εἰσαγγελεῶς, ὁ τελευταῖος τὸν περίμενε.

—Ἀκούστε, κύριε ἐπιθεωρητᾶ, τοῦ εἶπε μόνος τὸν εἶδε. Πρόκειται γιὰ μιά σπουδαιότητα ὑπόθεση, τὴν ὁποία θέλω νὰ σὰς ἀναθέσω. Φαίνεται πὼς ἡ Γερμανικὴ ἀστυνομία βρίσκεται ἐπὶ τέλους στὰ ἴχνη τῶν περιφῆμων κλεπτῶν (ἢ κλέπτου ποῖος ξέρει), ποῦ ἔκλεψαν τὰ ἐργοστάσια τοῦ Στέττεντορφ. Νομίζει δὲ, πὼς τὰ κλεμμένα σενέδια ἐστάλησαν στίς Ἡ-

Στὴν κορυφὴ τῆς σκαλας εἶδε τὴν Μίνι.

νωμένες Πολιτεῖες. Ἐχετε παρακολούθησι τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς κλοπῆς;

—Κάτι διάβασα στίς ἐφημερίδες. Πρόκειται γιὰ τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισιν τῶν σχεδίων τοῦ ἐργοστασίου Στέττεντορφ. Δὲν εἶνε ἔτσι;

—Μάλιστα.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἔγινε πολὺς θόρυβος στίς ἐφημερίδες, γιὰ τὴν κλοπὴν αὐτῆ.

—Ἀκριβῶς. Ἐκεῖνο ὁμως ποῦ δὲν θὰ ξέρετε ἴσως εἶνε ἡ σπουδαιότης αὐτῶν τῶν σχεδίων. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν μιᾶς σπουδαιότητος καυσίμου ὕλης, ποῦ θὰ χρησιμοποιοῦται στὴν ἀεροπορία καὶ θὰ φέρῃ ἀναστάσιον.

—Ἐνοῶ, κύριε Εἰσαγγελεῦ. Μοῦ φαίνεται ὁμως πὼς τὴν ὥρα αὐτῆ τὰ σχέδια θὰ βρίσκονται στὴν Ἀμερικὴ σὲ πολὺ ἀσφαλὴ χέρια. Καὶ τρέχα νὰ τὰ βρῆς.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τὸν κύτταξε χαμογελώντας.

—Ἐ λοιπὸν ὄχι. Ἀκούστε. Ἡ Γερμανικὴ ἀστυνομία μὰς τηλεγράφησε ὅτι τὰ σχέδια θὰ φθάσουν σήμερον στὴν Ἀμερικὴ. Αὐτοῖς ποῦ τὰ κλέψανε θὰ ἔλθουν μετ' αὐτοῦ τοῦ «Ρέξ».

—Μὲ τὸ «Ρέξ» εἶπατε;

—Μάλιστα, μετ' αὐτὸ «Ρέξ» ποῦ φθάνει στίς 6.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς κύτταξε τὸ ρολοῖ του.

—Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε. Τρέξετε ἀμέσως, γιατί μόνος ἔχομε καιρὸ. Πάρετε ὅσους ἀστυφύλακες βρῆτε εὐκαιροὺς καὶ σὰς συνιστᾶ νὰ μὴ περάσῃ κανεὶς ταξιδιώτης καὶ καμμίαν βαλίτσα χωρὶς νὰ τὴν ἐξετάσετε ἀσπληρῶς. Κανεὶς σὰς λέγω.

Στίς 6 παρὰ πέντε ὁ ἐπιθεωρητῆς Ὁ Κάχναμ ἔβρισκότανε στὴν προβλήτα ποῦ εἶχε ἀράξει τὸ πλοῖο. Εἶχε μαζί του δεκαπέντε ἀστυφύλακες καὶ τοὺς ἐχώρισε σὲ δύο ομάδες. Ὁ ἕνας θὰ ἐξήταξε τὴς βαλίτσας καὶ τὴς μεγάλες ἀποσκευὰς κι' ὁ ἄλλος τοὺς ἐπιβάτες καὶ τὴς βαλιτσούλες, ποῦ κρατοῦσαν στὰ χέρια. Σὲ δέκα λεπτά τὸ «Ρέξ» εἶχε ἀράξει καὶ κατέβασαν τὴς σκάλες. Καὶ τότε ἀρχισε μιά ἀσπληροτάτη ἐξέταση. Ὅλα ἔχον κατέβει οἱ μισοὶ ἐπιβάτες. Ὁ Κάχναμ ἀδημονοῦσε. Δὲν ἔβλεπε τὴν Μίνι νὰ κατεβαίνῃ καὶ κάθε τόσο ρωτοῦσε τοὺς ἀνθρώπους του.

—Βρήκατε τίποτε;

—Τίποτε, κύριε ἐπιθεωρητᾶ. Πῆγε κοντὰ σ' ἐκεῖνους ποῦ ἐξήταξαν τὴς μεγάλες ἀποσκευὰς. Κι' αὐτοὶ ἔδωσαν τὴν ἴδια ἀπάντησι.

—Τίποτε, κύριε ἐπιθεωρητᾶ.

—«Ἄμ' δὲν τῶλεγα γὰ — συλλογίστηκε — τρέχα γύρευε νὰ τὰ βρῆς ὕστερα ἀπὸ δύο μῆνες».

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη στὴν κορυφὴ τῆς σκαλας εἶδε τὴν Μίνι. Δὲν ἐστάξε κι' ἔτρεξε γ' ἀνέβῃ. Ὅταν ὁμῶς ἔφθασε κοντὰ τῆς δὲν εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Τὴ ρώτησε μόνος:

—Πῶς εἶσαι, Μίνι;

—Πολὺ καλὰ ἀγαπημένε μου.

—Πῶς ἦταν τὸ ταξίδι;

—Θαυμάσιον.

Τότε τῆς ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι μιά μικρὴ βαλιτσούλα ποῦ κρατοῦσε καὶ κατέβηκεν μαζί. Τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν πῆγε σ' ἕνα αὐτοκίνητο.

—Περίμενε με, τῆς εἶπε, θὰ γυρίσω σὲ λίγο. Κι' ἀκούμησε στὰ πόδια τῆς τὴν βαλιτσούλα.

Ὅταν γύρισε πίσω ὁ ἐπιθεωρητῆς συνήτησε τὸν κ. Μπρίτων, ποῦ τὸν ἔπισηναν οἱ ἀστυνομικοὶ.

—Μὰ τί συμβαίνει, λοιπὸν, τί ἐρευνᾶ εἶνε αὐτῆ, ποῦ κάνετε;

—Τίποτε. Τίποτε, κύριε Μπρίτων.

Ὁ προϊστάμενος τῆς Μίνι προχώρησε καὶ πῆγε στὸ αὐτοκίνητο ποῦ ἦταν ἡ γραμματεῦς του.

—Πῶς τὰ καταφέρατε; ρώτησε.

—Ὁραῖα! Νὰ τὰ χαρτιὰ καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα πακέτο.

—Ἄντιο, Μίνι, εὐχαριστῶ.

Σὲ λίγο γύρισε κι' ὁ Ὁ Κάχναμ. —Τελειώσε; τὸν ρώτησε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του.

—Ἄβικος κόπος! Μὰ ἄς μιλήσομε τώρα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας. Πάτε παντρεύομαι;

—Ὅποτε θέλετε, ἀγαπημένε μου, ἀπήντησε ὁ Μίνι. Ἄν θέλῃς κι' ἐμὲ σῶς.

ΤΟΝ ΦΛΕΤΖΕΡ.

Τά 'Ωδειά μας

Β'—Τὸ Ἑλληνικὸν Ὁδεῖον

Πρωτότυπη ἔρευνα τοῦ κ. Φ. Σ. ΠΛΗΤΑ

Μεγάλος ἀναβρασμός στο Ἑλληνικὸ Ὁδεῖο τῆς ὁδοῦ Φειδίου. Τὰ πάντα κινούνται: χέρια, δοξάρια, χορδές, γλωσσές, ἴδιος οἱ γλωσσές. Δὲν παύουν οὔτε στιγμή. Τὰ κόκκινα γελῶν μαθητῶν σχηματίζουν τοὺς πιό πε-

Δίς Ἴριμα Κολάση, ἡ ἐξαιρετικὴ καὶ καλλιτέχνης τοῦ πιάνου καὶ τοῦ ἄματου.

ριέργους συνδυασμούς σχηματῶν μέσα σπὴν ἀγωνία τους νὰ ἐκφράσουν ἐκεῖνο ποὺ θέλουν. Ἡ ἐξυλινη σκάλα τοῦ ἰδρύματος τρίζει καὶ ἀγκομαγᾶ ἀπὸ τὸ ἀκατάλαστο ἀνεβοκατέβασμα τῶν κοριτσιῶν. Καὶ ὁ δυστυχῆς ὁ ἐπιστάτης, ἰδρωμένος καὶ κατάκωπος, διαρκῶς ἐπαναλαμβάνει μὲ ὕφος κουρασμένου καὶ μὲ μισοσβυσμένη φωνὴ ἕνα ἀτελείωτο «Ἀπαγορεύεται ἡ παραμονὴ εἰς τοὺς διαδρόμους!». Καὶ ὅσο περισσότερο τὸ ἐπαναλαμβάνει, τόσο περισσότερες μαζεύονται τριγύρω. Ἡ ἔλαφρά ὁμως αὐτὴ ἀνυπακοὴ ἐξηγεῖται ἀπολύτως. Εἶναι περίοδος τῶν ἐξετάσεων. Ἄγωνα. Νευρικός. Ἐξανθητικὴ μελέτη. Πῶς θέλετε, λοιπόν, τὰ καυμένα τὰ παιδιά νὰ μὴ στέκονται στοὺς διαδρόμους;...

Ἐπὶ ἀνὰ λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴν ἀνεμοζάλη καταφθάσαμε ἐγὼ κ' ἡ ἔρευνά μου μὲ διαθέσεις νὰ μὴν ἀφίσουμε τίποτα τὸ ἀνεξιχνίαστο. Γιὰ τὴν ὑπόδοξη ποὺ μὰς κάθανε προτιμῶ νὰ μὴ μιλῶ. Στάθικα σὲ μιά γωνιά τοῦ «ἀπηγορευμένου» διαδρόμου καὶ περιμένα. Περιμένα πολλά πράγματα: πρῶτα, πρῶτα νὰ συνέλθω ἀπ' τὸ θόρυβο, καὶ δεύτερο νὰ σκεθῶ ἀπὸ ποῦ μποροῦσα ν' ἀρχίσω. Ἐμφανικὰ ἀκούω τὴν καθηγηματικὴν δὴλωση τοῦ ἐπιστάτου.

—Ἀπαγορεύεται ἡ παραμονὴ εἰς τοὺς διαδρόμους!
Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του αὐτὴ τὴν ἰσχυρὰ δὲν ἀνεγύχταν καμμιὰ συζητήση. Ἀσφαλῶς, ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶχε ἐπιπνῆσει.
Προχωρῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ πρὸς τὸ

βάθος καὶ πλησιάζω ἕναν ὑπάλληλο:

—Εἶμαι δημοσιογράφος, τοῦ λέω, καὶ θὰ ήθελα νὰ πάρω μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν κίνηση καὶ τὴ δράση τοῦ Ὁδεῖου.

—Εὐχαριστῶς, μοῦ ἀπαντᾷ βιαστικά, ἀλλ' αὐτὴ τὴ στιγμή εἶμθα πνιγμένοι στὴ δουλειά. Περάστε μεθαῦριο.

—Δυστυχῶς, αὔριο τυπώνεται τὸ περιοδικό μας καὶ πρέπει νὰ ἔχω ἔως τὸ βράδυ ἔτοιμη τὴν ἔρευνά μου.

—Δὲν περᾶζει, μοῦ λέει μὲ εὐγενέστατο ὕφος, περάστε τότε μετὰ τρεῖς - τέσσερις μέρες.

Ἄδιάσειτος λογικὴ στὴν ὁποία δὲν δίδω, φυσικά, ἀπάντησι, γιὰτὶ δὲν ἔχω πρόχειρο κανένα παράλογο ἐπιχείρημα.

Μόνος κ' ἐγκαταλειμμένος γυρεύω σὲ μιά ὑστάτη προσπάθεια κανένα γνωστὸ πρόσωπο. Καὶ εὐτυχῶς τὸ βρίσκω: εἶναι ἡ διακεκριμένη μουσικὸς κυρία Ἀναγνώστου-Μπουκουβάλα, καθηγήτρια τοῦ Ὁδεῖου καὶ ἐκλεκτὴ συνεργάτις μας. Οἱ ἀναγνώσται μας ἔχουν διαβάσει ἀπειρες φορές τὰ ὠραία τῆς πρωτότυπα ἑλληνικὰ δηγημάτα. Ἡ κ. Ἀναγνώστου λοιπὸν μαντεύει ἀμέσως τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου καὶ χωρὶς καν νὰ τὴν ρωτήσω μοῦ δίδει τὴν ἀπάντησι ποὺ περιμένα:

—Ἀσφαλῶς συνεχίζετε τὴν καμπάνια τῆς «Ἐδομάδος» στὰ Ὁδεῖα, καὶ θὰ θέλετε νὰ μάθετε ποιὲς εἶναι οἱ καλύτερες μου μαθήτριες; Λοιπὸν σημειώστε τὴν δίδα Ἄννη Βαρδάκη, λεπτὴ μουσικὴ φύσι μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπίδοσιν. Τὴν δίδα Ε. Βαϊτλή, μιά κοπέλλα μὲ πολὺ ταλέντο. Τὴ δίδα Ι. Πολίτου, προικισμένη μὲ προσόντα ἐξαιρετικά. Τὴν δίδα Α. Διακόνου ποὺ συνδυάζει μουσικότητα ἀφ' ἑνὸς καὶ ζήλο πολὺ γιὰ μελέτη. Τὴν δίδα Κ. Σκαντζουράκη ἀπὸ τὴν ὁποία εἶμαι, κυριολεκτικῶς ἐνθουσιασμένη καὶ τέλος τὴν δίδα Ε. Χριστοφῆ ἡ ὁποία ἦδη εἶναι πτυχιούχος καὶ ἐξαιρετικὴ διδασκάλισσα.

Δυστυχῶς ἡ κυρία Μπουκουβάλα μ' ἐγκαταλείπει ἀμέσως, διότι ἔχει ἐκεῖνη τὴν ὥρα μάθημα. Ἄλλ' αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν μὲνῶ πιά μόνος. Παρακάλεσε τὴν τόσο γαριτωμένη καὶ ἐκλεκτὴ τῆς μαθήτρια δίδα Ἄννη Βαρδάκη νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ ὁδηγὸς μέσα στὸν κυκεῶνα τῶν τάξεων καὶ τῶν μαθητῶν.

Τώρα μάλιστα, ὁ ἐπιστάτης μπορεῖ νὰ φωνάξῃ ὅσο θέλει: Παρὰ τὸ πλεονὸν τοῦ λεπτοῦ προστάτου μου γάνω τὸ ὕφος τοῦ παρειακτοῦ κ' ἐξακολουθῶ τὴν ἔρευνά μου συναντώντας τοὺς λοιποὺς καθηγητάς.

Πρῶτη δέχεται τὴν ἐπίσκεψή μου ἡ ἐκλεκτὴ καὶ εὐγενεστάτη κ. Μάγνη - Καρατζᾶ.

—Ἀπὸ ποιὲς μαθήτριές σας, εἶσθε ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένη; τὴ ρωτῶ.

—Νὰ σὰς πῶ: ὅλες εἶναι καλές, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ὀρισμένα ταλέντα τὰ ὁποία θὰ ήθελα νὰ σὰς ἀνα-

φέρω ξεχωριστά: Ἡ δίδα Φανουράκη ἔχει πολὺ ὠραία φωνὴ καὶ προβλέπω γι' αὐτὴν ἕνα πολὺ καλὸ μέλλον γιὰ τὸ θέατρο. Ἡ δίδς Ἑλ. Παπαγιαννοπούλου ἔχει πλουσία φωνὴ καὶ ἀνεβαίνοντας στὴ σκηνὴ μιά μέρα ἐλπίζω νὰ διαπρέψῃ.

Ἐπίσης πολὺ καλὲς οἱ δίδες Ἀγγελικὴ Ζεμπίλα, Ἑλ. Ποριώτου καὶ ἡ διπλωματούχος Ἑλ. Τερζῆ. Ἀπὸ τοὺς κυρίους θὰ ἀναφέρω τοὺς Β. Δημητρακόπουλον, Κ. Τρογαδῆν καὶ Π. Καραβουσανόν.

Ὀλιγώτερον τέλος, προχωρημένες, ἀλλὰ ποὺ ὀρόγονται πολλὰ μὲ περισσότερη μελέτη καὶ καλὴ προσπάθεια εἶναι οἱ μαθητῆρες μου Θ. Ὀντα, Εὐτ. Ποτοῦ, Μ. Κονταρίνη καὶ Εὐα Μουφερράτου.

Ἡ κυρία Μάγνη - Καρατζᾶ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ διακόψῃ τὸ μάθημά της γιὰ νὰ μὲ δεχθῆ. Ἐπομένως, μόλις πῆρα τὸν κατάλογο τῶν ἐκλεκτῶν ὀνομάτων ἐφρόντισα, ἀφοῦ φυσικά τὴν εὐχαρίστησα, νὰ ἐξαφανισθῶ τὸ ταχύτερον γιὰ νὰ ἐξακολουθῆσθ τὴ διδασκαλία της.

Μετὰ τὴ φωνὴ πηγαίνω στὸ πιάνο, σπὴν τάξη τοῦ κ. Ἀλεξ. Τουρνάισεν. Ἀπὸ τὸν διαπρεπῆ αὐτὸν καλλιτέχνη καὶ μουσικὸ κριτικὸ τῆς «Καθημερινῆς» πέρνω μιά... μουσικὴ συνέντευξη. Ὁ ἐκλεκτὸς καθηγητῆς δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ ν' ἀπαριθμῆ ἕρᾶ δνόματα, ἀλλὰ καὶ ἐκτελεῖ ἕνα-δύο κομμάτια στὸ πιάνο νὰ μοῦ παρουσιάσῃ πιὸ ζωντανὰ τὰ ἐλαττώματά ἢ τὰ προτερήματά τῶν μαθητῶν του.

—Ἀπ' τὰ παιδιά ποὺ πέρασαν ἀπ'

Δίς Εὐθυμιᾶδου, βραβεύθεισα εἰς τὸν διεθνή διαγωνισμὸν τραγουδιοῦ τῆς Βιέννης.

τὰ γέρια μου, ἀρχίζει ὁ κ. Τουρνάισεν, θὰ σὰς ἀναφέρω πρῶτα - πρῶτα τὴν δίδα Κ. Λάμπου. Εἶναι πολὺ φορμαρισμένη καὶ τὴν διακρίνει μιά ἐξαιρετικὴ φινέτσα. Τὸ μόνον κακὸ μαζὶ τῆς εἶναι ὅτι ὑποτιμᾷ τὸν ἑαυτοῦ της καὶ δὲν ἀντελήφθη ἀκόμα

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 39)

τραπεζαρία.
—Κάνε μου τὴν χάρη νὰ μὲ ἀκούσω ὡς τὴν κουζίνα, τοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ Ντίκ.

Ὁ Μάξγουελ προαισθάνθηκε κάποια σκηνή. Ἐν τούτοις δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἀκολούθησε τὸ γυῖο του.

—Αὔριο, στίς 9 καὶ 45', εἶπε ὁ Ντίκ μὲ τὸ ἴδιο ἀπότομο ὕφος, φεύγει ἕνα τραῖνο γιὰ τὸ Σάιν - Λοῦι. Θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ τραῖνο καὶ θὰ φύγῃς. Νὰ καὶ τὸ εἰσιτήριο σου!...

Ὁ Μάξγουελ κῆρυξε τὸν Ντίκ μὲ μισάνοιχτο στόμα. Δὲν τόλμησε ὁμως νὰ ρωτήσῃ καὶ τὸ γιὰτὶ.

—Πᾶει καλά!... μουρμούρισε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ντίκ ἔφυγε πρῶτὴ γιὰ τὸ γραφεῖο του δόχως νὰ ἀποχαιρετῆσθ τὸν πατέρα του.

—Ὅταν ἡ Στέλλα ἀκούσε τὴν ἐξώπορτα νὰ κλείνῃ, βγήκε ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα κ' ἔτρεξε σπὴν κουζίνα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ πρόγευμα τοῦ Μάξγουελ.

Φαινόταν κλαμμένη.
Κάθισαν στὸ τραπέζι. Ὁ Μάξγουελ ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξη.

—Θὰ ἤμουν ψεύτης πλὴν σου ἔλεγα ὅτι δὲν μὲ πείραξε πολὺ, αὐτὴ ἡ διαγωγή τοῦ Ντίκ, εἶπε σὲ μιά στιγμή, ἐκεῖνος. Μὰ τί τὰ θές; Εἶναι παιδί μου καὶ τὰ συγγερῶ ὄλα...

—Εἶστε πολὺ καλὸς καὶ εὐγενικός, μουρμούρισε ἡ Στέλλα.

—Ὅλοι μας εἶμαστε ὅπως μὰς ἔπλασε ὁ Θεός, ἔκανε ὁ Μάξγουελ σοβαρά.

Σκούπισε τὸ στόμα του μὲ τὴν πετσέτα του καὶ ἀφοῦ ἔρριψε μιά ματιά στὸ ρολοῦ τοῦ τοίχου σηκώθηκε καὶ προχώρησε στὸ «πόρτ - μαντῶ». Φόρεσε τὸ παλτό καὶ μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, στράφηκε πρὸς τὴν Στέλλα. Μὲ κόπο ἐκεῖνη κρατοῦσε τὰ δάκρυά της.

Γιὰ μιά στιγμή ἔμεινε τελείως ἀκίνητη καὶ κατόπι, ἑαφνικά, μ' ἕνα λυγρὸ ρίγνηκε στὸν λαιμὸ του, σπὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της!...

Ὁ Μάξγουελ ἔνοιωσε τὸ αἷμα νὰ κοχλάξῃ στὶς φλέβες του. Γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ, ἴσως μάλιστα καὶ τελευταία, κρατοῦσε μιά νέα γυναίκα σπὴν ἀγκαλιὰ του... Ἐνοιῶσε τὸ ζεστό κορμὶ του νὰ σπαράξῃ ἀπὸ τοὺς λυγμούς μέσα στὰ γέγρια του... καὶ τότε... τὴν ἀρπάξῃ ἄντρια καὶ τὰ γέλιτά της σφράγισαν τὰ δικά της. Μὲ πάθος γύρεψε τὰ μάτια της, τὰ μαλλιά της, τὸ λαιμὸ της, ρουφώντας τὴν γλύκα τοῦ ζεστοῦ κορμοῦ της μὲ τὴν ἀπληστία ἐνὸς γέρο - σάτυρου. Ὑστερὰ τὰ βρομοῦσα χέρια του γλύστρησαν τρέμοντα ἀπὸ τὸ πάθος πᾶνω στὸ σῶμα της. Ζητώντας τίς κρυμμένες τῆς διαρροφίες.

Ἡ Στέλλα, ἐξεολλημένη ἀπὸ τὸν φόβο της, ἀγωνιζόταν νὰ τοῦ ἐφυγῇ. Τέλος τὸν ἀπόθησε κ' ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν κῆρυξε σάν γαμινός...
—Ποστύνει! Βρωμάνθρωπε! οὐόλιασε.

Σκούπισε μὲ δύναμη τὰ γέλιτά της ἀπὸ τὰ συχαίρετὰ γνῶτα του, κ' ἐνῶ ἔκλεινος ἔφευγε τρένοντας πρὸς τὴν ἐξώπορτα, ἡ Στέλλα ἔπεσε βαρεῖα στὸ πάτωμα καὶ ἀναλύθηκε σὲ ἀκράτητους λυγμούς, ποὺ τράνταζαν ὀλόκληρο τὸ σῶμα της...

—Ποστύνει! Βρωμάνθρωπε! οὐόλιασε.

Σκούπισε μὲ δύναμη τὰ γέλιτά της ἀπὸ τὰ συχαίρετὰ γνῶτα του, κ' ἐνῶ ἔκλεινος ἔφευγε τρένοντας πρὸς τὴν ἐξώπορτα, ἡ Στέλλα ἔπεσε βαρεῖα στὸ πάτωμα καὶ ἀναλύθηκε σὲ ἀκράτητους λυγμούς, ποὺ τράνταζαν ὀλόκληρο τὸ σῶμα της...

τικὴ ἰδιοφυία. Εἶναι περιττὸ νὰ τολμήσῃ κανεὶς ὅτι στίς ἐξετάσεις τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, γιὰ κατάληψη δημοσίας θέσεως, ἦρθε πρώτη. Τὸ λυπηρὸ εἶναι ὅτι ἕνα τέτοιο σπάνιο ταλέντο, ποὺ ἔποπε ἦδη νὰ βρισκεται μὲ ὑποτροφία σπὴν Εὐρώπῃ, κινδυνεύει νὰ ταφῇ κυριολεκτικῶς, διοριζόμενος νὰ κανένα χωρὶς ἢ σὲ καμμιὰ πόλη τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας.

Νομίζω ὁμως ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ σταματήσω τὴν ἔρευνά μου. Ἡ γαριτωμένη κ' εὐγενεστάτη συνοδός μου εἶναι κουρασμένη, κ' ἐγὼ ἔχω συγκεντρώσει ἀρκετὸ ὕλικὸ γιὰ νὰ γράψω τὸ σημερινὸ ἄρθρο μου, ἐπιφυλάσσομαι δὲ νὰ ἐπανέλθω δριμυτοῦς πρὸς συνάντησιν καὶ τῶν λοιπῶν καθηγητῶν. Σπὴν πόρτα τοῦ Ὁδεῖου συναπτῶ ἕναν ὄμιλο μαθητῶν. Δὲν μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ καὶ ἀπευθύνω γι' ἀποχαιρετισμὸ μιά τελευταία ἐρώτησι:

—Ἐχετε νὰ μοῦ πῆτε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ ποὺ νὰ συνέβῃ κατὰ τὴ διάρκειά σου τοῦ χρόνου αὐτοῦ στὸ Ὁδεῖο;

Κ' ὄλες μαζί μὲ μιά φωνὴ μου ἀπάντησαν:

—Δὲν περνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴν ἔρθῃ κ' ἀπὸ μιά μαθήτρια ἀρραβωνιασμένη σπὴν τάξη!

Πιστὴ ἐφαρμογὴ τοῦ παλθοῦ ρητοῦ: τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὄψελλμου..
ΦΩΚΙΩΝ Σ. ΠΛΗΤΑΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

IDEAL

Σὲ θαμπὴ ἀκρογιαλιά, σπὴν ὀμίχλη λουσμένη,
κάθε δεῖλι γλυκά, τρυφερά, μὲ προσιμένει

—πόση κλείνει ἡ καρδιά της πονεμένη στοργή!...—

Μὲ λυτὰ τὰ χρυσὰ της μαλλιά, τ' ἀγγιγμένα ἀπ' τοῦ ἀνέμου τὰ χὰδια μονάχα, χυμένα σάν τοῦ ἡλιοῦ τίς ἀχτίδες ποὺ πεθαίνουν σπὴ γῆ,

Ἡ ἀγαπημένη μου...
Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

Μὲ πλανέσαν οἱ ἄνθρωποι, μὲ κυκλώσανε οἱ ἴσκιοι...
Δίχως φέγγος σπὴ σκέψη, ποιὸς τὸ δρόμο του βρίσκει;...
Κι' ἔτσι, μένει ἡ καλὴ μου σὲ θαθεῖα συλλογὴ μακρὰ μου... Τὸ χέρι της, πικραμένα, σπὴ σῆμου τὸ χρυσάφι, θὰ γράφῃ τὰ στεφάνια ἐνὸς γάμου σάν ὁ ἥλιος θὰ γέρνῃ, καὶ θὰ λέῃ: «πόσο ἀργεῖ Ὁ ἀγαπημένος μου!...»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΛΗΣ

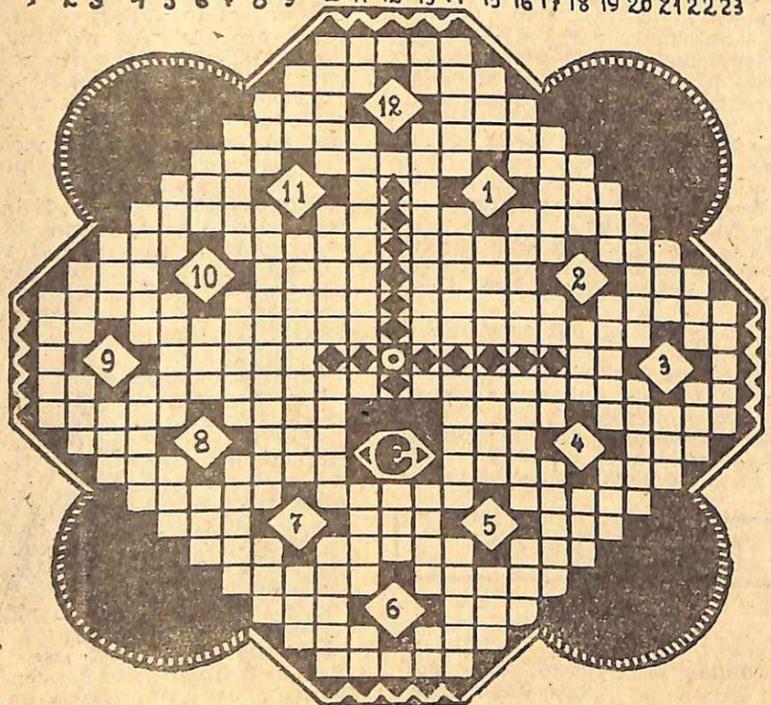
ΡΑΦ ΚΟΡΝΓΚΟΛΝΤ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Τὸν προκαλοῦν τὰ κύματα.
2. Μέρος τοῦ προσώπου (πληθ.).—Ραδιογραφικὸν σῆμα.
3. Θρωπικὸς Βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, ὁ ὁποῖος ἠράσθη μὲ πάθος τὴν Σεμιράμιδα.—MON.
4. Δημητριακὸν (δημ.). — Μέρος τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου (αιτ. πληθ.).
5. Γράμμα. — Καρποφόρον δένδρον.— Ἄρθρον (πληθ. μετὰ προθέσεως).
6. Πόλις τῶν Ἰνδιῶν. — Γάλλος συγγραφεὺς.
7. Ἀρχαία θεά. — Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «ΜΩΡΑ». — Τὰ ἄλλα δύο. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
8. Βουτῶ. — Προφήτης (αιτ.).—Περίφημη γιὰ τὰ ποῦρα της.—Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
9. Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. — Τουλούμι. — Ἰερὸν μέρος (πληθ.). — Ἀδελφί.
10. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ χαϊδευτικὰ ὀνόματα τῆς Ἀναστασίας. — Γερμανὸς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου.— Ποταμὸς τῶν Ἰνδιῶν.—Κατοικίδια ζῶα.
11. Ὑποθετικόν. — Κράτος τῆς Εὐρώπης (γεν. λίγο ἀνορθόγραφον). — Μέγας Ἰσπανὸς νομοδιδάσκαλος καὶ συγγραφεὺς τοῦ 18ου αἰῶνος. — Ἄρθρον.
12. Προστακτικὴ τοῦ «εἶμαι». — Ἀδελφὴ τὴν ὁποῖαν.
13. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Μὲ δύο πατώματα.—Κάτοικοι Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.—Ἄρθρον.
14. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.—Κτητικὴ ἀν-

- τωνυμία.—Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).—Κατὰ τὴν μυθολογίαν, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους.
  - 15... ἄουτ. — Παραπεμπτικόν. — Μετοχὴ τοῦ «ζῶ».—Λουλούδι.
  16. Καύσιμος ἕλη. — Ὅποιαι. — Γυναικίον ὄνομα. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
  17. Ἐρπετόν.—Εἶδος θεατρικοῦ ἔργου.—Ἄδατος.
  18. Τὸ ἐφώνησεν ὁ Ἰησοῦς (ἀνορθ.). — Πρόθεσις. — Εὐρωπαϊκὸν νόμισμα.
  19. Τὸ μικρὸν ὄνομα γνωστοτάτης πρωταγωνιστίας τοῦ Ἑλλήν. θεάτρου πράζας. — Χρῶμα. — Καί... ἡμῖν σήμερα.
  20. Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου. — Σχέδιον ἀνδρικοῦ ὑποδήματος.
  21. Συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων. — ...Τάφαρι.
  22. Γερμανικὸς τίτλος. — Σύνδεσμος εἰδικός.
  23. Ἀρχαῖος Νομοθέτης.
- ΚΑΘΕΤΩΣ:**
1. Οἱ καλλίτεροι τοιοῦτοι εἶναι τῆς Περσίας.
  2. Ὑποθετικόν. — Τώρα.
  3. Φωτιστικὸν μέσον. — Ἀρχηγὸς τῶν Πυροσταυρωτῶν ἐν Γαλλίᾳ.
  4. Χρονικὸν ἐπίρρημα (δημ.). — Καδρόν.
  5. Εἷς τῶν τοιῶν σωματοφυλάκων ἕνευ τελικοῦ.—Ποταμοὶ τῆς Ἰωνίας μη μονοῦμένοι ὑπὸ τοῦ Πανσάνου. — Σύνδεσμος.
  6. Θεὰ τῆς νεότητος. — Ἀπαραίτητος

- εἰς τὰ σταυρόλεξα ὀργανισμός. — Ἄλλοι οὔται, ἀλλὰ δὲν χάνεται.
7. Τὴν τραγοῦδης ὁ Κρουστάλλης. — Τὸ μικρὸν ὄνομα τοῦ Μπαλζάκ. — Ὀρισμένον σημεῖον (γεν. πληθ.).
  8. Τέταρτος Φαραὼ τῆς πρώτης δινιτικῆς δυναστείας. — Φιλανθρικὸν ἀρχιπέλαγος εἰς τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν. — Ἰδία. — Ἀρχικὰ σιδηροδρόμου.
  9. Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις. — Θαλάσσια μεταφορικὰ μέσα.— Θεοὶς ποδοσφαιριστοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα.
  10. Μικροσκοπικὸς ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου. — Ὅχι βραχέα. — Ποσοτικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Θερίζει τοὺς πάντας.
  11. Ὄνομα πολλῶν ποταμῶν τῆς Εὐρώπης. — Κράτος τῆς Ἀσίας (γεν.). — Γνωστότατος ἀπὸ τὴν ἱστορίαν Βασιλεὺς τῶν Μήδων (δοτ.). — Ἔτσι γράφεται ὁ ἀριθμὸς.
  12. Ἀρχικὰ ποδοσφαιρικῆς δημοσπονδίας.
  13. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Χώρα τῆς νοτιοδυτικῆς Ρωσίας. — Ἄρθρον (πληθ.). — Πόλις τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ θαυμαστικόν.
  14. Τὴν καίμε τὸν χειμῶνα.— Ἀρχαία πόλις τῆς Ἑλβετίας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα. — Ποταμὸς τῆς Β. Ρωσίας. — Πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως.
  15. Νότα. — Ἄπ' ὅλα δι' ὅλους. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (γεν. πληθ.). — Μάρκα αὐτοκινήτου.
  16. Ἡ ἴδια μάρκα αὐτοκινήτου. — Ἡνίου. — Μητέρα. — Κύτταξ (δημ.).
  17. Μέρος τοῦ προσώπου. — Σ. Ν. — Παρακλευστικόν. — Φλογέρα.
  18. Γάλλος συγγραφεὺς. — Ἄρθρον (αιτ.).— Προέρχεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ «λέγει».
  19. Ἐνας. — Ἄδειο (γεν.). — Κτητικὴ ἀντωνυμία (δοτ.).
  20. Πρῶτος Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. — Ὀμηρικὸν ἔπος.
  21. Πρόθεσις.—... Ἀντζελες.
  22. Ἀριθμὸς γαλλικός. — Ἄρθρον.
  23. Κοινῶς «στίβα».

Ἀποστολεὺς:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ
 Θεσσαλονίκη

Μέσα σὲ 10 δευτερόλεπτα

Ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος, ποὺ διαιρούμενος διὰ τοῦ 2 δίνει πηλίκον 3; Πρέπει νὰ ἀπαντήσετε μέσα σὲ δέκα δευτερόλεπτα.

Μία διαίρεσις

Διαιρέσατε τὸν ἀριθμὸν 987654312 διὰ τοῦ 8 καὶ δῆτε τί ἀποτέλεσμα θὰ ἔχετε.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ τοῦ σταυρολέξου καὶ τῶν παιχνιδιῶν τοῦ προηγουμένου φύλλου εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

ΜΑΥΡΑ ΚΡΙΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ Δ^{ΛΟΣ}
ΑΝΝΟΥΛΑΣ ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ

Πρὶν νὰ διαβάσετε αὐτὰ ποὺ γράφω, ἀκοίστε με: Γιὰ νὰ νοιώσετε αὐτὴ τὴν ἱστορία πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ ξέρετε τὴ Βάνα, κ' ἐπειτα... ἐπειτα βάλτε μιὰ πλάκα στὸ γραμμόφωνο καὶ διαβάστε αὐτὰ ποὺ γράφω... Μὴν μὲ πάρετε γιὰ κανέναν ἀρρωστο ἢ ἀνίσωροπο!

Ὅλη μου ἡ ἱστορία πλέχτηκε μέσα στὴ μουσικὴ καὶ στὰ λουλούδια... Πρωτομαγιά... ἡ Βάνα... λουλούδια, μουσικὴ καὶ ἥλιος... πλημύρα ἥλιος ποὺ μᾶς ἀγκάλιαζε καὶ πύρωνε τὰ ρόδινα μαγουλάκια της!...

Τὴν ξέρετε τὴ Βάνα... δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ἔχετε δὴ ποτὲ σας νὰ περνᾷ, μὲ τὸ δεμένο κορμί της, τὰ ὑπέροχα πόδια καὶ τίς μαύρες κομφῆς μπουνιλιτσες ποὺ χαϊδεύουν τὰ πόδια μάγουλα! Κι ὕστερα τὰ μάτια της! Ἡ Βάνα φιλεῖ σιωπηλὰ μὲ τὸ βλέμμα της... Ὅταν σε κυττάξει, σοῦ δίνει ὅλη τὴν ψυχὴ της στὰ μάτια της!...

Ἦπια πολὺ γι' αὐτὰ τὰ μάτια κάποιου βράδου καὶ τὴ γόρρα διαρκῶς... Κάποια στιγμὴ ἀκούμπησε τὸ δροσερὸ χέρι της στὸ μέτωπό μου: — Εἶσαι ζαλιμένος; μὲ ερώτησε γλυκά.

— Ὅταν χορεύω μαζί σου ζαλιζομαι... εἶπα ζητώντας τὰ μάτια της... Σαστισμένη, ἀπέφυγε νὰ μὲ κυττάξῃ κατὰμάτα. Ξαναεἶπα: Κύττα με στὰ μάτια! Καὶ ἡ Βάνα γύρισε τρυφερὰ τὸ βλέμμα της σὲ μένα. Μοῦ φάνηκε θολό: Τί ἔχεις; τὴ ερώτησα.

— Δὲν θέλω νὰ φύγω... μουροῦρισε, καὶ γὰρ τὴν ἐσφιξα τρελλὰ χορεύοντας... Ὅμως ἦσαν καὶ τὴν πῆσαν σὲ λίγο... Κι ἦπια πολὺ ἀπὸ τότε γιὰ τὰ μάτια της. Ἐπειτα ἐπρεπε νὰ φύγω γιὰ κάμποσο καιρὸ... Ἐκεῖ ποὺ πῆγα, μέσα σ' ἄλλα γράμματα, πῆρα κ' ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ Βάνα!

Ἐνα ἀπλό, φιλικὸ γράμματάκι. Μὰ πίσω ἀπ' τὴν ἀνεκφραστὴ, κρύες λέξεις «τί κάνεις;... χαίρετισμούς... ἀπὸ... ἐνοιώσα ὅλη τὴν ψυχὴ τῆς Βάνας. Πόσο τὴν γνόριξα τὴν ψυχὴ της!... Ἦταν τόσο μενάλῃ καὶ παιδική... τόσο ἀπλὴ καὶ περιεργὴ συνάμα!...

Μοῦδεῖνε τὴν προτίμησή της, τὴν ἀφοσίωσή της σιωπηλὰ... Μοῦδινε τὴ στοργὴ της μπροστὰ σ' ὅλους, μὲ μίαν ἀσέλεια ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὴν λατρεύω! Καὶ γὰρ σὰν ἀπὸ βουβὴ συνεννόηση προσπαθοῦσα νὰ συγκρατηθῶ... νὰ μὴν τὴς σφίξω τὴν ὄμορφη μέση της, κάνοντας τὴν νὰ νοιώσῃ μέσα σ' ἕνα φιλί, πόσο τὴν ἀγαπῶ...

Ὅμως ἦταν τόσο δύσκολο νὰ κρυφθῶ. Θυμῆται ἕνα ζεῖδι ποὺ μᾶρπη κατὶ λουλούδια καὶ μοῦ τᾶροιξε πάνω μου... «Νά!» εἶπε γελώντας σὰν παιδί. «ἔτσι θὰ σὲ ράνουν ἕταν θὰ παντρευτῆ!»

Στὸν ἴδιο τόνον τῆς ἀπάντησα: Ναι, καὶ ξέρω καὶ τὴ νύη ποὺ θὰ ἔσο. Τ' ὄνομά της ἀρνίζει ἀπὸ Β... Μὲ κυττάξε ξενοιασμένη, σφίγγοντας τὰ χεῖλιά της. Τὰ μάτια της μοῦ ἐλεγαν: «τρελλότητες;»... Τὰ χεῖλιά της δ-

μοὺ ἔμοιαζαν σὰ νάβελαν νὰ ψιθυρίσουν κατὶ ἀλλοιώτικο... Ὅλα αὐτὰ ἦταν τόσο ὄρατα καὶ ἀξέχαστα!... Ὄπου ἦρθε κ' ἡ Πρωτομαγιά! Λουλούδια!... Μουσικὴ!... κ' ἡ Βάνα!...

Φοροῦσε κάτασπρα μὲ λουλούδια στὰ μαλλιά κ' ἦταν τόσο μελαγχρινὴ καὶ τόσο γλυκεριά!... Εἶχα πολὺ καιρὸ νὰ τὴν δῶ κ' εἶχα τὰ μάτια μου διαρκῶς ἀπάνω της... Ὅλη μέρα, ἤμουν τυφλὸς ἀπ' τὴ γόρα κ' ἀπ' τὴν παρουσία της καὶ δὲν πρόσεχα τίποτα... Ἐπειτα κατάλαβα πὺς ἐκεῖνη ἦταν σὰν στενοχωρημένη... πὺς ἕνας ἀπ' τὴν παρέα τὴ γόρρα διαρκῶς... πὺς μετὰ πᾶσαν παραμέρα καὶ μύλησαν οἱ δύο τους μὰ καὶ πὺς σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Βάνα δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπ' τὰ δικὰ μου!...

Σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε τόσο λυπημένη ποὺ πῆγα κοντὰ τους καὶ τῆς ζήτησα νὰ χορέψουμε. Μὲ κυττάξε μὲ τὰ θεῖα μάτια της σὰν νὰ τὴν ἐσοῖα ἀπὸ κάποια δυστυχία καὶ σφίχτηκε ἀπάνω μου... Τὸ ταγκὸ ἦταν ἀργό, εἶμαστε παράμερα καὶ τῆς μίλησα: τὴν ερώτησα τί τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος ὁ νέος ποὺ τὴν στενοχωροῦσε τόσο... Ἀπὸ ποὺ μοῦ ἀπήντησε, μ' ἔκανε νὰ τὴν ἀφήσω ἀπότομα στὴ μέση τοῦ χοροῦ, καὶ νὰ τὴν κυττάξω σὰν χαμένος... Ἐκεῖνη τρέμαξε. Γύρισα ἐγὼ κ' ἐτρέξα σ' αὐτοκίνητό μου. Κάθησα στὸ δολάν κ' ἔβαλα μπρὸς τὴ μηχανή.

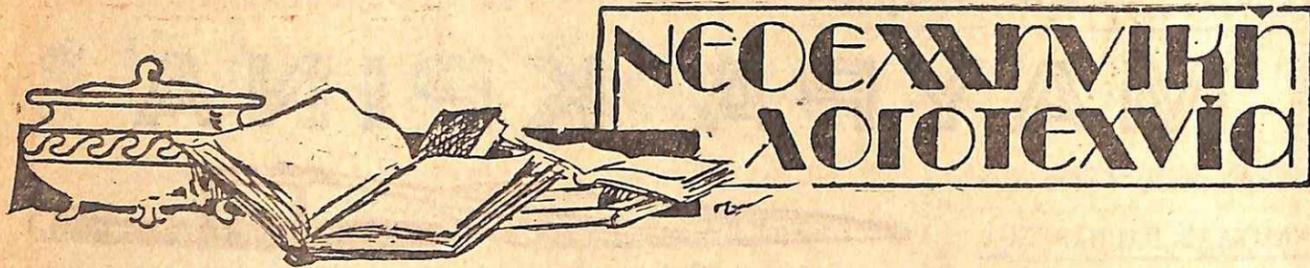
Ἡ Βάνα ἐτρέξε πίσω μου... Δίχως νὰ συλλογιστῆ τίποτα, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ τὴν ὦρα ποὺ ξεκινούσα, βρέθηκε καθισμένη πλάι μου, λαχναρισμένη. Ἐτρέξα στὸ μεγάλο ἐξοχικὸ δρόμο μ' ἐκατὸ χιλιόμετρα. Γύρισα καὶ τὴν κυττάξα... Ἦταν γλομὴ καὶ κατὰ μάτια τῆς κρέμονταν δύο δάκρυα ἑτοιμὰ νὰ στάξουν... Ὅμηθηκα κάποτε ποὺ τῆς εἶχα πῆ: — Τὰ μάτια σοῦ εἶναι τόσο χαρούμενα! Δὲν θάπρεπε ποτὲ νὰ κλάψης!... Κῆτι ἀπέφυγε μέσα μου, μὰ δὲν μίλησα. Ὅλο καὶ πὺς πολὺ ξεκαρτερνάμε...

Τὴν εἶδα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου ποὺ κυττάξε γύρω της φοβισμένη. Ἐρημιά κ' ἠσυχία... Μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι. — Τι κάνεις; Ποῦ πᾶς; εἶπε διαστικὰ: — Γιατί ἦρθες; τῆς εἶπα. Μὲ φοβάσαι; Ἄλλὰ ἔχεις δικη... Ὅ' ἀνησυχὴ ὁ φίλος σου... Ἐκανα στροφὴ καὶ πῆρα τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ... Εἶπε σιγὰ μ' ἕναν κόμπο στὸ λαϊμὸ της: — Δὲν εἶναι φίλος μου, σοῦ εἶπα... ἔνα παλὸ παιδικὸ φλέτ... αὐτὸς μ' ἀγαποῦσε, ἐγὼ πῆγαίνα περιπάτο μαζί του, ἔτσι, καὶ νὰ ζῆσω μία περιπέτεια... Ἐπειτα κατάλαβα ὅτι ἤμουν τρελλὴ καὶ δὲν ξαναπῆγα... Ὅμως αὐτὸς ὅποτε μὲ συναντήσῃ, ἀρνίζει τὴν παλιὰ ἐκεῖνη κούβεντα... Θεέ μου!...

Μοῦ ἐσφιξε τὸ χέρι κ' ἐξακολούθησε: Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ὅτι δὲν μοῦ κάνει πιά καμιάν ἐντύπωση; Ὅτι ἦταν μιὰ παιδικὴ ξεχασμένη ἀνοησία; Δὲν τοῦ εἶπα ποτὲ πὺς τὸν ἀγαπῶ, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαποῦσα... Αὐτὸς ἔκανε ὄνειρα καὶ μιὰ μέρα, μὲ φίλησε ἐδῶ... Σήκωσε τὸ χέρι της καὶ μὲ τὴν τρομερὴ τῆς ἀφέλεια, μοῦ ἔδειξε τὸ μελαγχρινὸ λαϊμὸ της... Τὸ αἶμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου καὶ μὲ τύφλωνε! — Εἶσαι... εἶσαι... φώναξε νευριασμένος, κ' ἤμουν ἑτοιμος νὰ τῆς δώσω ἕνα ἀσχημὸ ἐπίθετο, ἀλλὰ τὴν εἶδα τόσο γλομὴ, μὲ γυμνὸ τὸ σγουρὸ κεφάλι της, ποὺ μοῦ φάνηκε σὰν παράξενο ξωτικὸ ἀνοιολοῦλοδο. — Εἶσαι ἕνα μαῦρο κρῖνο! ἐξακολούθησα σαρκαστικὰ... Κόιμα ποὺ σὲ νύμια τόσο ἀθῶα... Καὶ γιατί μοῦ τᾶκουφες ὅλ' αὐτὰ; γιατί ἔ; Σ' ὄλην αὐτὴ τὴ σκέψη, φάνηκε καθαρὰ ἡ βουβὴ συνεννόησις τῆς ἀγάπης μας... Δίχως καμιά ποτὲ ἐξομολόγησι, ἐκεῖνη παραδεχόταν τὰ δικαιώματά μου ἀπάνω της, ὡς ἐξηγοῦσε... κ' ἐγὼ τῆς ἐπτοῦσα δικαιολογίες, θύμωνα καὶ τὴν μάλωνα μύθλας!... Τάβλεπα ὅλα αὐτὰ μέσ' στὸ θυμὸ μου καὶ σιωποῦσα ἀπὸ κάποια γόρα κ' ὄπεκα ῥηφάνα... Γιατί ἔδλεπα πόσο μ' ἀγαποῦσε ἡ μικρὴ Βάνα... Ὅμως τί πασάξενο! Τί παράξενος ἀνδρικός ἐγωισμός! Πᾶρ' ὅλη τὴν λατρεία μου γι' αὐτὴν, κατὶ εἶχε κρυμμένη μέσα μου... Ἡ φωνὴ της μὲ πῆρε ἀπ' τὴς σκέψεις μου: — Σὲ ρωτᾷα πὺς μεγάλο... σ' εἶχα πὺς ψηλὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ... εἶπε, καὶ μὲσ' στὴ φωνὴ τῆς πλημύρα μάντεμα τὸ μελλοντικὸ της κλάμμα... Φάντομα στὸ σπῆτι της... Ἡ ἀγάπη μου σὰ νὰ εἶχε ξεναξασταθὴ ἀπὸ τὰ λόγια της, ὅμως ἐκεῖνο τὸ «καὶ», τὸ κρῖνο, ἔμεινε ἀκόμη στὴν ψυχὴ μου... Τὴν ἀκούσα ν' ἀναστενάξῃ βαθεῖα, παραμένει, κ' ἐπειτα σὰ νὰ συνέχιζε τὰ λόγια τῆς ἀγαπᾶς... — Ἀλλωστε σοῦ εἶπα... αὐτὰ γιὰ μὲν δὲν εἶχαν σημασία... ἐγὼ δὲν ζοῦσα τότε... εἶπε καὶ σηκώθηκε πρὶν καλὰ καλὰ στασιάζῃ τὸ αὐτοκίνητο στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της...

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 60)

Ο θάνατος του Σφουγγαρά

Γυναίκα τ' είναι το στοιχείο που άγρια με παραστέκει; Στα χέρια του βαστά βαρύ κι' ασήκωτο πελέκι, το σκελεθρένιο του κορμι τρίζει — ως με κυττάει και με φωνή μακρόσυρτη σαν το σκυλλό αλυχτάει.

Ξέρω! Το λένε Χάροντα! Κι' ήθελε για να με πάρη... Νά κάνω άγωνα δεν μπορώ. Δεν είμαι παλληκάρι.

Πούναι τα νειάτα; Αύτη ή στιγμή δεν μοιάζει σαν την άλλη, που βούταγα σαράντα όργιες, για νά-βρω το κοράκι.

Πούναι ή στιγμή που σήρωσα άγριο καννά θανάτου, και ξάπλωσα στο Τούνεζι τρεις άραπάδες κάτου, για μιάς σαντζέας τ' άλικα τα χείλη κάπου θράδν: ήθελα μόνος να γευτώ τ' ολόγλυκό τους χάδι...

Πάνε τα νειάτα, που έννοιωθα την τρικυμιά στα στήθια, την τρικυμιά του έρωτα, για σέ γρηά, στ' άλθθεια, σαν γιεμπηζής άδέκαρος, μπήκα μπερστ' από δέκα πλούσιους γαμπρούς, και σ' άρπαξα, και σ' έκανα γυναίκα.

Κάθη ό καιρός που φέρνουμε καιμία τα σφουγγάρια. Φτώχηνε ή πλάση... Πούναι πιά κείνα τα παλληκάρια; Που βούταγαν σ' άπάτητα νερά χωρίς άέρα, χωρίς μαρκούτσια, μηχανές με τρικυμιές κι' άέρα;

Γάφαγε ή μαύρη θάλασσα, στο Τούνεζι στ' Αλγέρι... Κάλλιο στα μαύρα βύθη της... Τί να γενούνε γέροι; Κι' ως θ' άντικρούουν σαν και με τον θάνατο υποστά τους, θά τρέμη σαν μωρού παιδιού ή άδάμαστη καρδιά τους.

Πάρε με Χάρε! Πάρε με! Άφου θά ταξιδέψω. Δώσε σέ με το δοιάκι σου στερνά για ν' άγναντέψω, τ' άγρια άερογυάλια του νησιού που χρόνια καρτερούνε σαν τον παλιό καλό καιρό στο δοιάκι να με δούνε.

Π. ΚΛΑΔΑΚΗΣ (Γαλάνης)

Έσού!

Του Πάνσοφου Θεού ή σοφία της Φύσεως ή Όμορφιά, ή άγνή άγάπη κι' ή Φίλια εκάνανε σέ μια νυχτιά στο άντιφέγγισμα ένός γύρου φωτός να γεννηθή, χρυσή, μέσ' άπ' τους κόλπους του Άπειρου άγνού, αϊθέριου πλάσμα: Έσού!...

ΠΥΡΟΣ ΘΑΛΛΗΤΑΣ

Στερνές άχτιδες

Στερνές άναλαμπές του πόθου μου τ' άγνού σας άποχαρετώ. Και σας στερνές της άχαρης άγάπης μου έλπίδες, στερνές της άδολης χαράς μου γρυσαχτιδες, που φεύγετε με τόση καταφρόνια, ώρα σας καλή... Καλοταξίδευτο ως είναι το καράβι, π' άνάγητ' από δίπλα μου σας παίρνει...

Όνειρα πλάνα! μιάς ζωής, γενήτε σύντροφοι στο μακρινό τους το θλιβό ταξίδι... Κι' έσ' ουρανέ, που γαλανός πάντα σου μου γελούσες και που παντού συντρόφισσα μουστέλνες τη γαλήνη, σύρε κοντά τους να τα πής σέ μακρινούς κι' άγνωστους κόσμους, που νάσαι οστόσο πιο ώραιοι άπ' τα μοντά σκοτάδια της ψυχής μου. Και σείς άστέρια λαμπερά κι' έσ' γλωσσό φεγγαρι κι' έσ' νυχτιά που παγερό στη βαροχειμωνιά φοβίζεις, άγνάγια σύρε στα θονά μ' αυτός που οεύνουν για ταξίδι...

Κι' αυτό για να μη χάσουνε την όμορφιά τους κι' ή έρημιά μνή τα σκεπάση στο σάβανο της λησμονιάς...

Θέλω μονάχα από άγνότητα ό πόθος να μυρίζη. Κι' όπως σέ μένα έλαμπε παλιά, έτσι κι' αν σ' άλλες ύπαρξεις θα μπη κι' αν κάπου άλλου κατασταλάξη ποτέ του να η ή χάση εκείνη τη μορφή...

Θέλω ή άγάπη ιδανική παρθένα πάντοτε να μένη... Και τη χαρά, παιδιούλα ύσπιλη κι' άμόλυγη παντού να προχούσθ.

Σκυφτά, λυπητερά κι' άνόρεγα δέ θέλω σ' άλλους κόσμους να διαβούνε...

Θέλω τον πόθο. Τη χαρά, μαζι και την άγάπη άλλου να πάνε και να θρούν εκείνο που ζητούν...

Σέ μένα δεν ταιριάζουνε και δεν μπορούν να μείνουν. Πρέπει να πάνε κάπου άλλού κι' εκεί να θρονοαστούν...

Και μένα θα μου μείνουν πιά. Ναι, όλα σκοτεινά.... Σβήσανε πιά για μένα κι' οι πιο στερνές άχτιδες...

(Σύνορα) ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΡΡΗΣ

Φτωχό κρινάκι

Περνούν τα χρόνια' κι' ένας θάνατος πάλι στον άνθώνα — που εύδοθούσε — κάπου δεύει άνοιξιάτικο, στο τέλειωμα τ' Άποίλη κάποιος κήνος είχε γείρει το κεφάλι...

Κι' ένα άηδόνι στη θανά του είχε ψάλλει τραγουδάει πονεμένο στο άσφουδίλι και το κρένο πικρό γέλιο μέσ' στα χείλη 'ές μαζί με την ψυχή του κι' είχε βγάλει...

Μα κανένα άπ' τα λουλούδια δεν έσκέφθη για να χόση λίγα δάκρυα στη θανά του...

Μόνο μια πεκαλουδίτσα όπου έγειθή το χυμό της; ήδονής άπ' τη ζωή του, μοιρολόγι θλιβερό γυρνάει και λέει σαν το Γκιώνη που τα θράδνα σιγοκλαίει...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ Χ. ΠΑΝΟΥΣΑΚΗΣ (Κέρκυρα)

Άνοιξάτικε

Άνοιξη. Το ξεμάτιασμα των μπυμπουκιών άρχίζει. Τα ξεροκλώνια σκάζουνε και βγάδουν πάλι φύλλα. Στο φράχτη ό φλώρος χαροπό τραγουδι τιτιβίζει και του χειμώνα ή πληχτική πέρας' άνατριχίλα.

Χαρά Θεού. Με τσαχνια ή φύσι, σαν κωκέττα, σαν καλλιτέχνις τ' άκριβό στην όψη της περνάει. Ίδες την άνθινη εφόρεσε ζακέττα και μās τραβάει στην έξοχή, στα πεύκα, στο γρασιδί.

Έκει ή γλυκοχαμόγελη της έξοχής γαλήνη θα σβύση κάθε πόνο μας, κάθε θλιμμένη έγνοια και του χειμώνα τις θλιβές τις σκέψεις θ' άπαλύνη της άνοιξης ή όμορφιά, ή όψη ή λουλουδένια.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΚΚΑΙΟΣ

Όνειρό μου χρυσό...

Όνειρό μου χρυσό, που μου τύλιγες την ψυχή μέσ' στ' απαλό θελούδο της ύπαρξής σου, και άπαλογάδιες με τ' άύλα δάκτυλά σου τις άνάσθητες χορδές της καρδιάς μου...

Όνειρό μου χρυσό, άγαπημένο, που μάγεψες μάν άσμοβραδιά την άσκη μου με τα παθιαίρικα τραγουδία σου και λίκνισες τρυφερά τις άδολες μου σκέψεις...

Όνειρό μου χρυσό που δεν θ' άνήμης ποτέ σ' έμένα... Άντίο... Άντίο...

Όνειρο άσμηόλενο, σαν ώχρολένη πουπουλένια νεράιδα, που όμορφηνες με την θωριά σου την φαντασία μου, και γιόμισες από χιονάτες σκέψεις την βάρκα των ρεμβασμών μου, δίνοντας την χαρά στην θλιμμένη μου καρδιά...

Στο καλό...στο καλό... όνειρο πουπουλένιο...

Όνειρό μου γλυκό, πιδ αϊθέριο κι' άπ' τα τριανταφυλλιά συννεφάκια της δόσης, που πλημμύριζες μια μαγεμένη χαρά το είναι μου... Άντίο... Άντίο...

Μου είναι άδύνατο να σέ κρατήσω σιμά μου, όσο κι' αν το θέλω κι' αν πονή ή καρδιά μου ανέλπιστα, κι' αν κλαίει ή ψυχή μου βουβά... κι' αν συννεφιάζουν τα μάτια μου, κι' αν τα γέρια μου άνοιγονται με θέρη για να σέ σφιχτοκλείσουν μέσα στην άγκαλιά μου. Τα χείλη μου έχουν την δύναμη και σου άγοιμθεύουν: Άντίο... Στο καλό...στο καλό όνειρό μου χρυσό...

ΔΕΣΙΩ

Μεταξύ μας

Θύελλαν. Σας ευχαριστούμε πολύ για την πρότασή σας, αλλά δυστυχώς δεν μπορούμε να την δεχθούμε, διότι δημοσιεύουμε άστυνομικά μυθιστορήματα παγκοσμίου φήμης συγγραφέων.

Χ. Χ α τ ζ η γ ε ω ρ γ ί ο υ. Έφ' όσον μās βεβαιώνετε κατηγορηματικώς ότι τα σταλέντα ποιήματα ήσαν δικά σας, παραδεχόμεθα την δήλωσίν σας αυτήν και θα δημοσιεύουμε τον «Άξον» κατά την σειράν της έγκρισώς του. Πάντως σας γράψαμε ότι άμειβάλλομε αν είναι δικά σας, γιατί άκριβώς είχαμε την έντύπωση ότι τα είχαμε ξαναδιαβάσει. Και δεν είχαμε άδικο, όπως βλέπετε, άφου λέτε ότι μās τα στέλλετε τώρα για δεύτερη φορά. Η «Δημοκρατία» έχει δημοσιευθή ήδη.

Ρ ο υ μ π ί ν η ν Π α ν ά γ ο υ. Σύμφωνοι. Είχε γίνει λάθος, για το όποιο και σας ζητούμε συγγνώμη.

Θ ά ν ο ν Π ο ρ τ α λ ί δ η ν. Η «Κηδεία» αρκετά καλή. Το γράψιμό της όμως δεν είναι πολύ όμαλό. Διορθώστε την λίγο, κυρίως την άρχή, άπαλλάσσοντας την από μερικές καθαρευουσιάνικες λέξεις και δυό-τρεις λίγο άσυνάρτητες έκφράσεις και ξαναστείλτε την. Έλπίζομε να γίνη δημοσιεύσιμη. Η «Πορεία» κατώτερη.

Ί δ ο μ ε ν έ α Κ ρ η τ ι κ ό ν. Το δεύτερο τετραστίχο σας κοινότατο. Το πρώτο θάταν δημοσιεύσιμο αν διορθωνόταν ό πρώτος στίχος. Το «και» δεν χρειάζεται στην άρχή. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Σ ώ ζ ο ν τ α Χ α τ ζ ό γ λ ο υ. Άκατάλληλο για το περιοδικό μας το ποίημά σας «Άπολογία πατρμένου».

Χ α τ ζ η τ ό λ ι ο ν Γ ι ά ν η ν. Το γράψιμό σας είναι αρκετά στρωτό, μα το θέμα που διαλέξατε χλισειπωμένο. Βρήτε κάτι πιο πρωτότυπο.

Μ ί λ τ ο ν Ά ν θ ή ν. Ούτε αυτό δημοσιεύσιμο, δυστυχώς. Φλύαρο και πολύ προσωπικά γραμμένο. Μās ικανοποίησε πάντως ή τελευταία φράση που δικαιολογεί κι' εμās που κρίνομε άσπρηά και την νέα κοπέλα που έκλαψε διαβάζοντάς το. Στείλτε μας τίποτα συντομώτερο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Ρ. Γ. Έγκρίνεται ή «Άλθρινή Ίστορία», και θα δημοσιευθή με τη σειρά της.

Χ ρ ι σ τ. Χ α τ ζ ό π ο υ λ ο ν. Συμπαθητικός ό «Πόνος», αλλά όχι δημοσιεύσιμος. Δουλεύετε περισσότερο τον στίχο σας.

Λ έ ν α ν Σ υ γ κ ε λ ά κ η. Η «Νειότη» άνεπιτυχής. Τα «Άμάνια» καλά, αλλά νομίζομε ότι τα έχομε ξαναδιαβάσει, χωρίς να θυμόμαστε που. Τί συμβαίνει;

Κ ώ σ τ α ν Ζ α χ α ρ ι ά δ η ν. Δυστυχώς, δεν είναι δημοσιεύσιμο. Το θέμα του κοινότατο και οι φράσεις του πολύ σχοινοτενείς.

Φ ί λ ο ν Α υ ρ ι κ ό ν. Όλα μās ήλθαν ακατόπιν έορτής. Η «Άνάσταση» σχετικά καλλίτερη. Το «Λαμά Σαβαθθανί» καλό στο πρώτο τετραστίχο. Το δεύτερο, ιδίως ό τελευταίος στίχος, άνεπιτυχής. Η «Πρωτομαγιά» μέτρια. Το τελευταίο της τετραστίχο φοβερά επηρεασμένο από την «Πρωτομαγιά» του Σωτήρη Σκίπη.

Κ ο ύ λ η ν Γ κ ο λ φ η ν. Έγκρίνεται το διήγημά σας. Δεν υπήρχε λόγος να μās ύπεθυμίσετε ότι είθε παλαιός συνεργάτης μας και ότι έχομε δημοσιευθή στην «Έβδομάδα» πριν από πολλά χρόνια έργα σας και άνταποκρίσεις σας, διότι το θυμόμαστε πολύ καλά. Άν άπορίψαμε το προηγούμενο πεζό σας, θα πη ότι δεν το βοήκαμε άξιο δημοσιεύσεως. Η κρίσις μας δεν έχει καμμία σχέση με τον άποστολέα και είναι πάντοτε άμερόληπτη. Άν διαφωνήτε, λυπόμαστε, αλλά δεν μπορούμε να κάνομε τίποτα.

«Έβδομας»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517 Έκδοται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ Φαδιέρου 12

Άρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Λιαχείρ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνο » » 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» Άμερικής Δολάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Παλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Παπαστράτου 10 Σ)μός Ύμηττού)

Τα άποστελλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύομενα και μη, δεν επιστρέφονται.

Μ ι χ. Ν. Β α σ ι λ ε ι α δ η ν. Ευχαριστούμε οι «Παλιές Άγάπες» και θα δημοσιεύουν με τη σειρά τους.

Σ π ο ρ ο ν Θ α λ λ ή τ α ν. Δεν μās ικανοποίησαν τα τελευταία σας. Έξεζητημένα και χωρίς μουσικότητα. Μην προχειρογράφετε.

Μ α ί ρ η ν. Η σειρά του πεζού σας θα έλθι το ένωριότερο μετά ένα μήνα. Δεν μπορούμε δυστυχώς να την παραδιάσωμε, γιατί θα διαμαρτυρηθούν οι άλλοι αναγνώσται μας — και με το δικη τους. Συνεπώς, κάνατε κι' έσεις ύπομονή, όπως κάνουν όλοι.

Γ ι ώ ρ γ ο ν Μ. Π ε ρ ε σ π έ ρ η ν. Η «Φίλη» έχει μερικους στίχους καλούς, μα ως σύνολο δεν είναι δημοσιεύσιμη. Η «Εύτυχια» θέλει ένα «χτένισμα» ακόμα. Διορθώστε την, αν μπορείτε, και ξαναστείλτε την.

Ν ι κ ό ν Γ α ζ έ π η ν. Πολλές έξεζητημένες οι εκφράσεις σας. Άπό τη μέση και κάτω σχετικά καλλίτερη. Γράψετε πιο άπλά. Για τα συγχαρητήρια σας ευχαριστούμε.

Ρ ί τ α ν Ά ρ ό ν η. Συμπαθητικό το ποιηματάκι σας, αλλά σέ χλισειπωμένο θέμα. Στείλτε μας τίποτα πιο πρωτότυπο. Β α σ. Ά μ π α ζ ό π ο υ λ ο ν. Το «Δίχως τίτλο» διορθώθηκε αρκετά. Έγκρίνεται και θα δημοσιευθή με τη σειρά του.

Δ. Α. Τα πεζά σας είναι γραμμένα σέ πολύ προσωπικό ύφος, ώστε να φαίνωνται λίγο άσυνάρτητα στον αναγνώστη. Σχετικά καλλίτερη ή «Στερνή μετάνοια» κι' αυτή όμως αρκετά στρωφά γραμμένη. Και κάτι ακόμα: — να βάζετε τα «εύφωνα» να έσ' που χρειάζονται. Πώς μπορείτε να γράφετε στη όργη, πδ κέρφθ, το κάμπο, σά τη κούλα» κ.λπ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η Έταιρία G. FATTORI & Cò MILANO ITALIE. φέρει εις γνώσιν της άξιοτιμού πελατείας της, ότι το κυκλοφορούν ένταύθα προϊόν της HAIR'S RESTORER FATTORI, φέρεται εις το εμπόριον έσπραγισμένον εις ειδικά φιαλίδια και έπ' ούδεμιά δικαιολογία πωλείται εις χύμα.

Τα προσφερόμενα ως σωσίτριχα άποτελούν άπομίμηση.

Πρός άποφυγήν πλάνης και προς ίδιον συμφέρον, παρακαλούμεν όπως άποφύγητε τας τιοαύτας άπομιμήσεις και ζητείται έπιμόνας το FATTORI έσπραγισμένον με την ιδίωχειρον ύπογραφην του έφευρέτου FATTORI, και με την ειδικήν ταυίαν και ύπογραφην του Άντιπροσώπου κ. Άγησιλάου Φαρούγγιο.

Ός είνε γνωστόν το FATTORI έπαναφέρει εις το αρχικόν των χρώμα τας τρίχας της κεφαλής ως και καταστρέφει τελείως την πυτιρίδα και δυναμώνει τας ρίζας των τριχών, διαρκής δέ παρακαταθήκη έν τη οδω Λυκούργου 7 Τηλέφ. 30—415.

Μετά τιμής
G. FATTORI & Cò
MILANO ITALIE

ΦΟΙΝΙΞ

ΜΑΥΡΑ ΚΡΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 57)

“Ανοιξε την πόρτα και με κύτταξε δυο λεπτά, σιωπηλά, με τα μάτια της που λάτρευα... Μου έδινε το αϊλο φίλι της. Και μέσ' στο βλέμμα της διάβασα τη συνέχεια απ' τα λόγια της... Είχε πη: «Εγώ δεν ζούσα τότε...» και τα μάτια της μου έλεγον:

«Ζώ μονάχα από τότε που σ' αγαπάω...»

“Αναστράφηκε πάλι και το σφιχτό στήθος της σάλεψε μες' απ' το άσπρο μπλουζάκι...

— Κοίμα!... ελπε δυνατά μ' απόφαση, και γενώντας μου την πλάτη μπήκε μέσ' στο σπίτι της...

“Εφυγα νευριασμένος κι' ανήσυχος, πονεμένος και υπερήφανος που φάνηκα δυνατός...

“Επειτα οι μέρες μου φάνηκαν άδειες, οι δουλειές κουραστικές, τα γλέντια άνοστα, οι γυναίκες άπαιστες και οι σκέψεις μου φειδία!

— **—**
“Ένα βράδυ θρόκη σ' ένα πάρκο ένα φίλο μου με μια θεατρίνα που κάποτε την είχα και γώ φιλενάδα, δυο φεγγάρια!

Μιλήσαμε, ήπιαμε, γελάσαμε... Κατά τις 3 τοξές πήρα με την κορμίσσα μου και αφού αφήσαμε τη θεατρίνολλα σπίτι της γιατί ήταν κουρασμένη, έμεις οι δυο γυροφόραμε έσκαπα με τ' αυτοκίνητο μέσ' στους δρόμους...

Μ' άρεσαν τόσο οι δρόμοι της 'Αθήνας κατά τις 3 μετά τα μεσάνυχτα!

“Όλο φώτα και ρειλάμες... και άδειοι ξερμηχοί... Είναι σά νάχουν στολιστή και περιμένον κάποιον πλήθος!...

“Ο φίλος μου είχε όρεξη για κουβέντα. Τόν κορόιδεψα που ήταν ταμπτημένος με την θεατρίνολλα. Με κύτταξε περιέργως και ώμολόγησε με μίαν άφελεια που μου θύμιζε ένα άλλο πρόσωπο...

Μά να! Την αγαπάω!...

— Πρόσεξε! του είπα πιο σοβαρά, ελ- να μια θεατρίνα και τίποτ' άλλο... Πεισμένοις μου απήντησε: “Όχι για

μένα είναι και κάτι άλλο: είναι η γυναίκα που αγαπώ και μ' αγαπά!

— Σ' αγαπάει; ψιθύρισα. Που το ξέρεις;

Με κύτταξε σαν να με λυπόταν: —Τό νοιώθω, φίλε μου, ελπε, η αγάπη ή αληθινή δεν κρύβεται!... Και μια και φτάσαμε ως εδώ μάθε τα όλα: Αύριο βράδυ παντρευόμαστε!

Τινάχτηκα εκπληκτός: — Τρελλός είσαι; είπα, θα πάρησ με θεατρίνα;

Μ' έπιασε μαλακά απ' το χέρι: Την αγαπώ ξαναείπε...

— Μά αυτή δεν σ' αγαπάει, ελπε τόσους φίλους, είναι μια θεατρίνα για τὸ παλκοσένικο κι' όχι για σένα ξεφώνισα.

“Ήρεμα ξανάπε: “Ήταν! Τώρα πιά δεν είναι... η αγάπη της την άλλαξε...

Και κυττώντας με λυπημένα στά μάτια μουρούρισε: δεν με καταλαβαίνεις όμως... κρύμα!... Είπε κρύμα, κι' άμέσως αυτή ή λέξη σαν κνοῦτο με χτύπησε στο πρόσωπο...

(“Η Πρωτομαγιά... “Ήλιος... Δουλοῦ- δια... Μουσική... “Η μικρή Βανούλα... κρύμα...”).

— **—**

“Ω, έσεις που διαβάσατε αυτήν την ιστορία μου, μη με πάρετε γι' ανισόρροπο... Πόνεσα τόσο πολύ!...

Ζήτησα να βρω τη Βάνα παντού, προσπάθησα να την συναντήσω... Μάταια όλα!... Πληγωμένη, αυτή ή τόσο χαρούμενη κι' υπερήφανη, μ' αποφεύγει με πείσμα...

Γι' αυτό την έγραψα την ιστορία μου. Να την διαβάσετε οι άρρωστοι στη μακρινή έρημιά σας... Οι ταξιδιώτες μέσα στην άνια σας... Οι κουρασμένοι στην άπνεια τους... Κάποιοι που είχαν άτυγχε αγάπες, κι' ακόμα κανέναν ποιητή...

Κι' ίσως—ποιός ξέρει;—ίσως να τη διαβάση κι' εκείνη...

...Υπάρχουν τόσες Βάνες μέσα στη ζωή, και τόσοι πολλοί μετανοιωμένοι σαν και μένα!...

ANNOYLA BARBARESOY

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΗΛΕΚΙΝΗΤΙΚΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

νομένων. Τὸ δικαστήριον όμως κρίνει ότι οί έξετασθέντες μάρτυρες είναι άρκετοί και δεν χρειάζονται άλλοι. “Ετσι καλείται να άπολογηθῆ ὁ κατηγορούμενος.

“Αρχίζει με διαμαρτυρίαν. Γιατί τὸν κατηγοροῦν; Λιότι στὸ σπίτι του συμβαίνουν μυστηριώδη φαινόμενα. “Αλλά μήπως τὰ δημιουργεῖ ὁ ἴδιος;

“Αλλά ὁ δημόσιος κατήγορος είναι ἀδιάλλακτος. Σωστός καταπέλτης:

— Γεγονότα συγκλονιστικά, κύριοι δικασταί, έλαβον χώραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κατηγορουμένου, γεγονότα ἀπίστευτα τὰ ὁποῖα συνετάραξαν τὴν γαλήνην τῆς πόλεώς μας. “Επιπλά περιπίπταντι ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων και θραύονται μετὰ πατάγου. Ποτήρια φεύγουν ἐκ τῆς κουζίνας και πλτουν εἰς τὴν σάλαν. Ποῖός ὅμως δημιουργεῖ τὰ φαινόμενα αὐτὰ κ. δικαστά; Μᾶς εἶπαν τὸ ὑπερπέραν! Νὰ λείπουν αἱ κομωδι- αἱ! (γροθιά... ἔδραν). Νὰ λείπουν αἱ ἀστειότητες! (νέα γροθιά στὴν ἔδραν). Δεν ἠμποροῦμεν νὰ φέρωμεν εἰς τὸ ἔδωλιον τοῦτο και νὰ διαάσωμεν τὸ ὑπερπέραν! “Ο μόνος ὑπαίτιος είναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος!

Και ἀκολουθεῖ ἡ συνέχεια τοῦ καταπέλτου. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποῖου ἀνασκουμπώνεται ὁ συνήγορος:

— Μειράκια ἀγρόαματα και ἀστοιχεῖ- οτα ταῦτα εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς προ- ὁδου και τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῖνης κ. δικασταί, δεν ἠμποροῦν παρὰ νὰ ἔχουν μερικὰς γνώσεις τῆς ἐπιστήμης τῶν ψυ- χικῶν φαινομένων. Μᾶς κατηγοροῦν ὅτι ρίπτομεν τοὺς μπουρδέδες ἀπὸ τὰ παρά- θυρα και πετώμεν τὰ ποτήρια εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων. “Αλλά ἐντροπή κύριοι! “Εντροπή, λέγω! Τὰ τηλεκινη- τικά φαινόμενα είναι γνωστά!

Παρὰ τὴν ἐμπνευσμένην ἀγόρευσιν ὁ- μως ὁ ἀτυχῆς ἄνθρωπος καταδικάζεται εἰς 25 ἡμερῶν κράτησιν. Διὰ νὰ παύσῃ νὰ δημιουργῆ τηλεκινητικὰ φαινόμενα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΡΑΣ

Βολιωτοπούλαν. Σᾶς εὐχαρι- στώ θερμὰ γιὰ τὰ τόσο κολακευτικά λό- για σας. Θὰ διαβάσω με μεγάλο ἔνδια- φέρον και ἀπειρη συμπάθεια τὰ γράμμα- τὰ σας και θὰ σᾶς ἀπαντῶ ἀπὸ τῆς στή- λης τῆς “Αλληλογραφίας μου γιατί δυσ- τυχῶς μου είναι ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀπαν- τῶ ἰδιαίτερως. Μὴ φοβηθῆτε καθόλου πὼς θὰ με κουράσετε, ἀπεναντίας θὰ εὐ-

χαρισθῶ πολὺ ἂν σᾶς ὠφελήσουν οἱ συμβουλές μου.

Μαρίαν Παπαδ. Σᾶς εὐχαρι- στοῦμε γιὰ τὰ τόσο καλά σας λόγια. Εἶμεθα ἐνθουσιασμένοι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς θεραπείας. “Ωστε, εἶδατε ὅτι οὐτε μ' αἰοιφές οὐτε με μάγια γίνονται καλά τὰ σπυρία, παρὰ μόνον με τὴν κατάλλη- λη ἐνεσθερατεία. Τώρα ἐφόσον είναι λιπαρὸν τὸ δέγμα σας ν' ἀποφύγετε τίς κρέμες. Τὰ λιπαρὰ δέρματα χρειάζονται λουιόν. Καὶ ἐν πρώτοις θὰ χρησιμοποι- ῆσετε τὴν ἐξῆς ἀντισηπτικὴν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐξακολουθήσετε μέχρις οὔτου παύση

πιά νὰ λιγιάζῃ τὸ δέγμα σας. Θὰ τὴν βάξετε με βαμβάκι τὸ πρῶν μετὰ τὸ πλύ- σιμο, και τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε.

Alcool camphré blanche	30 gr.
Teint de benjoin	15 >
Eau de cologne	40 >
Eau distillee	90 >
Πρὸ δὲ τῆς πούδρας τὴν ἐξῆς λουιόν:	
Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	8 >
Eau de roses veritable	120 >

Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπο με καλοκυττημένο αὐγὸ,

Φάσματα
ΕΜΠΡΙΜΕ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ
 εἰς Πλουσιότητα
 Συλλογὴν ἔμε
 τὰς καλύτερας
 τιμᾶς.
Ακούβος
 ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 4

αριστοτελεσ
 20=197
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΠΕΛΕΜΗΣΙΟΣ
 ΜΟΔΑ ΤΕΧΝΗ
 ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 4
ΤΕΧΝΙΤΩΣ του γούστου
 τῆς καλαισθησίας
 τῆς πρωτοτυπίας
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
GRAND LUXE

φταίτε για όλα αυτά την κατάσταση σας, αλλά οι γονείς σας. Αυτοί είχαν την ιερήν υποχρέωσιν να προσέξουν αυτό το ζήτημα. Άτυχώς όμως αυτοί ίσως το θεωρούν και ως ανήθικο να μιλήσουν στο γιατρό για όλα αυτά. Τέλος ως αφήσαμε κατά μέρος ποιός είναι ο αίτιος κι' ως έλθουμε στο προκείμενο. Υπάρχουν βέβαια πολλά φάρμακα για αυτή τη δουλειά και καλά. Άλλα γεννιέται το ερώτημα: θα σέρουν άποτέλεσμα ή ; στο ζήτημα αυτό θα μου επιτρέψετε να μην απαντήσω, γιατί δεν γνωρίζω ποιο θάναι το τέλος, πάντως ένα είναι το συμπέρασμα: "Ότι όποσδήποτε

θα σας ωφελήσουν χωρίς να υπάρχει φόβος να σας πειράξουν καθόλου. "Όστε, μπορείτε άρρωθα να πάρετε κι' ο Θεός βοηθός. Τα φάρμακα είναι το Προζοντόν Σέρινγκ και το Προζοντόν Σέρινγκ. Θα κάμνετε κάθε μήνα τρία και μια από το πρώτο και δύο από το δεύτερο. Η θεραπεία θα διαρκέσει έξι μήνες. Ο' αρχίζετε το πρώτο δεκαήμερο κάθε μηνός, όταν δε τελειώσουν τα σταματάτε. Θα γίνονται ή μέραν παρ' ήμεραν.

Α. Έλπίζουσαν. Δεν νομίζω ότι πρέπει να αγωνιάτε έτσι, γιατί αν τυχόν και υπάρχει τίποτε σε σας από την πα-

λαιή εκείνη ιστορία, 99 στα εκατό θα είχε εκδηλωθί, όποτε θα σας ήνάγκαζε να καταφύγετε σε γιατρό και άσφαλώς αυτός θα διεγνωσκε περί τίνος επρόκειτο. Είναι όμως διόλου σπάνιες οι περιπτώσεις κατά τις όποιες μπορεί να μείνη λανθάνουσα, αλλά τότε θα είναι κακό και δλεθριομόνον για κείνον τον ίδιον, όχι όμως για τους άλλους. "Όστε ως αναζητηθί ή αίτία αυτή σε ό,τι δήποτε άλλο ή ακόμα και σ' αυτό το ζήτημα, όποσδήποτε, όμως, θα άρεώρα αυτόν τον ίδιον. Δράστης θα ήτο ο ίδιος κι' όχι σείς.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ένα δώρον...

Τα κραγιόν
COTY
ζημίζονται ως τὰ ανώτερα.

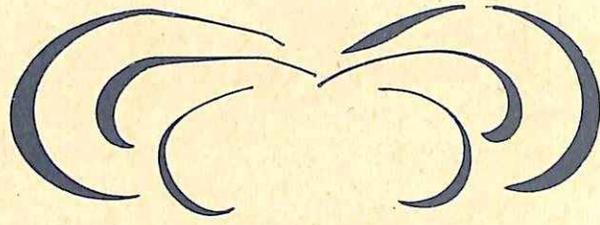
Διά να τὰ δοκιμάσουν όλοι, ει ουνατόν,
αί κυρίαί μας θα πωληθί

Άπό 10 - 31 Μαΐου

εις όλα τὰ καλά Καταστήματα Άθηνών και
Έπαρχιών ένα κουτί πούδρας «Κοτύ» τών
δρ. 78 με ειδικήν ταινίαν, περιέχον ένα
κραγιόν RUBENS πρós δοκιμήν,

ως ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ COTY

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^{ΙΑ} Α.Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Νέαι παραλαβαι

δαυμασίων σχεδίων Έμπριμέ.

Έπισκεφθήτε τήν Έκθεσίν μας.

